

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

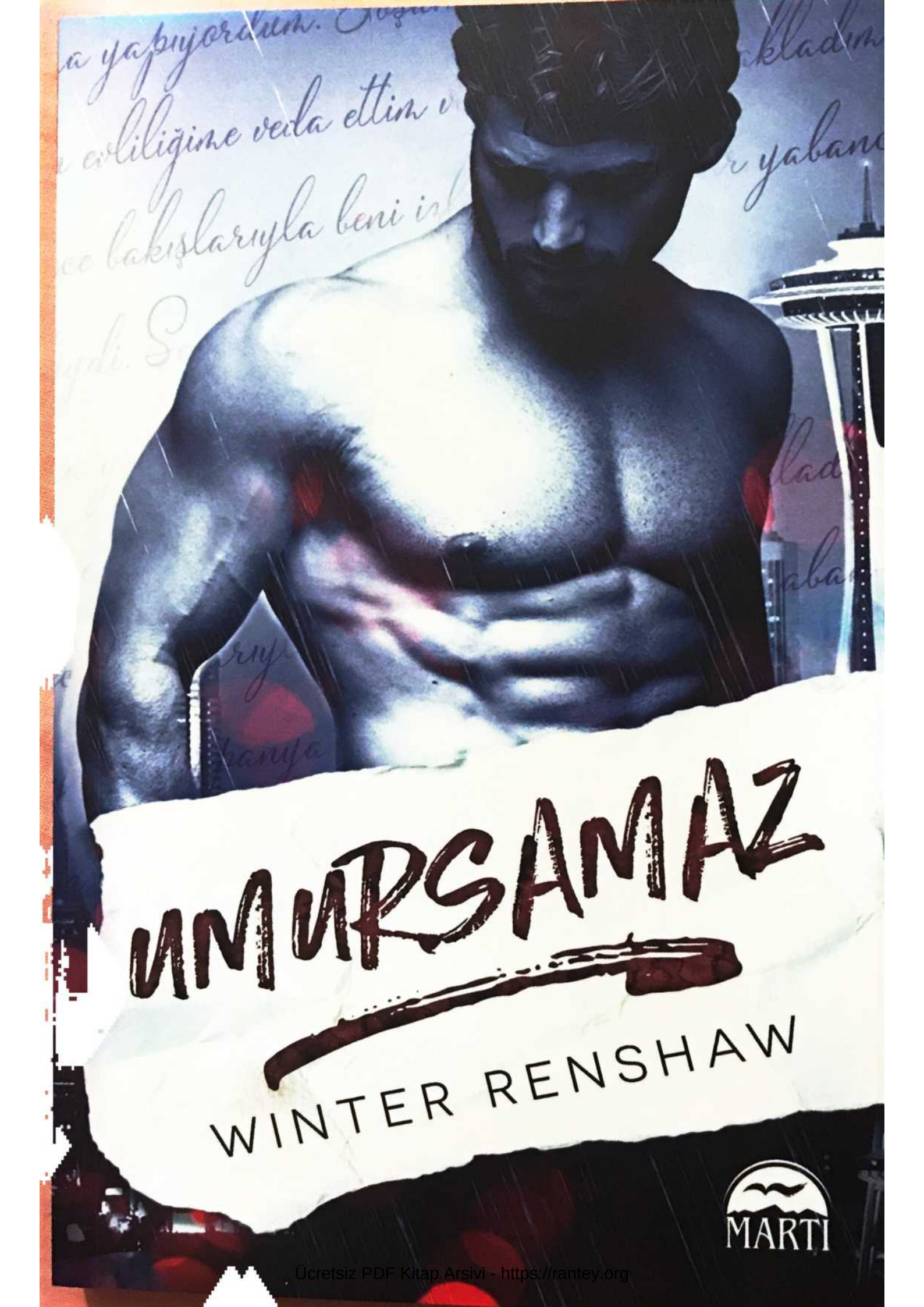
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man with a beard and short dark hair is shown from the chest up, looking down. He is in the rain, with water droplets visible on his skin. The background shows a city skyline at night, with a prominent tower resembling the Space Needle. Faint, handwritten text in Turkish is visible in the upper left and right corners of the image.

UN MURSAMAZ

WINTER RENSHAW

WINTER RENSHAW UNMURSAMAZ

Çeviren: Halime Mimaroglu

Umursamaz

Özgün Adı: Reckless
Winter Renshaw

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Halime Mimaroglu
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Louisa Maggio
Kapak Model : Joseph Cannata
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Tür : Çağdaş Romans
Kitap No : 2201

1. Baskı: Eylül 2021
ISBN: 978-625-448-573-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Winter Renshaw, 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 47939

WINTER RENSHAW

UNMURSAMAZ

WINTER RENSCHAW
SAMA

WINTER RENSCHAW SAMA

1. Gıda ve İçecek
2. Gıda ve İçecek

1. Gıda ve İçecek
2. Gıda ve İçecek

1. Gıda ve İçecek
2. Gıda ve İçecek

1. Gıda ve İçecek
2. Gıda ve İçecek

1. Gıda ve İçecek
2. Gıda ve İçecek

Gerçek bir erkek avcısı olan kadın, annem için...

"Benim annem, gerçek bir erkek avcısıydı. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi."

"Annem, gerçek bir erkek avcısıydı. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi."

"Annem, gerçek bir erkek avcısıydı. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi."

"Annem, gerçek bir erkek avcısıydı. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi. Herkesin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösterirdi."

Çevresel bir etkiyi azaltmak için faaliyet gösteren kişi...

1. Bölüm

Maren

Hayır demeliydim.

Hepsi Saige'in fikriydi. Tam on yıldır çok iyi arkadaş olmamıza rağmen, boşanma şerefine bir parti vermem için ısrar ettiğinde gerçekten de şaka yaptığını sanmıştım.

Yok.

Kesinlikle şaka yapmıyordu.

Yüzde yüz ciddiye.

İşte buradaydım. İnanılmaz şatafatlı Noir Oteli'nde Seattle'ın en klas ve sofistike barının bir köşesine kurulmuş, boşanmamın anısına yaptıkları pastanın mumlarını üfleme üzereydim.

Saige'den istediğim tek şey buna bir bekârlığa veda partisiymiş gibi davranmamasıydı. Parti otobüsleri, penis şekilli pipetler, striptizciler olmayacaktı. Kız arkadaşarımla birlikte şık ve sakın bir akşam geçirecektik. Doğum günü pastası ve paranın satın alabileceği en iyi şampanya eşliğinde kutlayacaktık çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, bunu kesinlikle hak etmiştim.

"Mumu üflesene! Neyi bekliyorsun?" diye cıyaklamıştı Saige sol kulağımın dibinde. Şampanya kadehini kaldırmış yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. Yağmur arkasındaki koyu renkli pencerelerden aşağıya kayıyor ve fırtınanın uğultusu tavandaki

hoparlörlerden yayılan hafif müziğin arasından duyulabiliyordu. “Hey! Nathan’ın canı cehenneme!”

Gözlerimi altın renkli şeker hamuru ve vanilya tohumuyla kaplı, üzerine yerleştirilen pasta maytabının arasından yazıya kaydardım. “Nathan’ın canı cehenneme.”

Saige, “‘Nathan’ın canı cehenneme’ ya da ‘Mutlu Boşanma’, ikisinden biri olacaktı,” dedi.

“Ya da boş bırakabilirdin,” diye ekledi ortak arkadaşımız Tiff’in. Bacak bacak üstüne atıp öne eğildi ve kadehi ağzına götürüp omzunu silkti.

“O zaman eğlence bunun neresinde olacaktı ki?” dedi Saige ve onu kendinden uzaklaştırdı. “Kahrolası mumlara üfle artık Maren. Artık bitti. Aldatan göt herife bay bay. Artık önümüze bakacağız. Umarım sayısız kadınla birlikte olan penisi buruşur, yavaş yavaş ve acı çekerek ölür.”

Siyah saçlarımı omzumdan geriye savurdum. Derin bir nefes alıp öne doğru eğildim ve dudaklarımı büzerek üfledim. İlk denememde mumu söndürmüştüm. Tiff’in, Lucia, Saige, Marissa ve Gia, masadakilerin hepsi neşeyle alkışladı ve şerefede deyip kadehlerini tokuşturdular.

İşte benim kızlarım. Doğum kurslarına, kermeslere, veli toplantılarına birlikte katılmıştık. Kocalarımızla birlikte romantik yemeklere gitmiş, birbirimizin evlerinde kalmış, evlerimizin arka bahçelerinde birlikte kamp yapmıştık. Çocuklarımız arkadaşılar. Bazılarımız birbirine komşu olmuştu ve hâlâ komşu olanlarımız vardı. Fakat asıl önemli olan şey, en iyi anlarıma tanık olmuş, en kötü zamanlarımda beni sarmalamışlardı ve birlikte atlatmıştık.

“Teşekkürler, kızlar.” Ellerimi kalbimin üzerine bastırdım. Sol yüzükparmağıma bakıp yerinin boş olduğunu görmek kalbimi hâlâ acıtıyordu. Çoğu kez yüzüğü kaybettiğimi düşünürken kendimi

buluveriyordum. Bulaşıkları yıkarken çıkarmış olabilirdim. Ve sonra hatırlıyordum. Bir insan, bir şeyi on üç yıl takıp da çıkardıktan sonra hissettiği şeye hemen alışamazdı. Yemeği tek kişilik pişirmeye, yatakta yalnız başına yatmaya ve yatağın diğer kenarında *onun yattığı* yere alışmak zaman alıyordu. “Hepinizin burada olması benim için gerçekten çok şey ifade ediyor.”

Omuzlarımı geriye doğru itip başımı dimdik kaldırdım. Bu gece kendim için asla üzülmeyecektim. Önüme bakmanın zamanı gelmişti artık. Başarısızlıkla sonuçlanmış evlilik kitabını kapatıp önümde bekleyen geleceği açık kollarla kucaklamanın zamanıydı. Yeni gerçekliğimi kabullenip anı yaşamamanın vaktiydi.

“Seni seviyoruz, tatlım.” Gia kadehini yeniden kaldırıp bana göz kırptı. “Senin boşanmanı kutlamıyoruz; özgürlüğünü kutluyoruz. Bunu aklından çıkarma.”

Birlikte durduğumuz yarım ay şeklindeki standın en sonundaki sandalyeye geçip oturdum. Bu oteldeki her şey gece yarısı gibi kapkaranlıktı. Ortamdaki duvar lambaları sadece etrafta gezinebilmemiz için yeterli olabilecek kadar aydınlık sağlıyordu. İnsanlar yanımızdan gelip geçiyordu, aralarında özellikle seyahate çıkmış işadamları ve takım elbiseli olanlar vardı. Hepsi birer gölge gibiydi. Saige’e Seattle’ın merkezinde en kasvetli şıklığa sahip oteli seçmesini söylemiş olsaydım ancak bu kadar başarılı olabilirdi.

Saige, “Canını sıkan bir şey mi var tatlım?” deyip kollarını omuzlarıma doladı. Moet ve Chandon şarabı ve pahalı parfümün kokusu bir anda beni sarmalamıştı.

“Yok bir şey,” deyip gülümsemeye çalıştım. Kadehimden bir yudum aldım.

Saige gözlerini kısıp başını hafifçe eğdi. “Yalan söylüyorsun.” Soluk alıp verdim. “Yorgunum sadece. Daha dün gece Beck’in

korku filmi izlemesine izin verdi. Sonra Beck bütün gece kâbuslar gördü. Bütün gece ayaktaydım ve...”

“Şşşt.” Saige elleriyle ağzımı kapatıp, “Bu gece *Annecik* değilsin. Sen Maren’sin. Bu gece sosyeteye ilk kez takdim edilmiş, varlıklı, yeni boşanmış, baştan çıkaran kalçalara sahip ve tek bir hedefe kilitlenmiş kadınsın.”

Terli avucunu dudaklarımdan çektim. “Tek bir hedefe kilitlenmiş kadın kısmından emin değilim. Ama son zamanlarda düzenli olarak *squat* yapıyorum. Fark ettiğin için teşekkürler.”

Saige gözlerini devirdi. “Tam bir *Maren gibi* olmayı bırak.”

“*Maren gibi* mi?” diye çıkışıp bir kaşımı kaldırdım.

“Evet,” diye yanıtladı. “Mütevazı, ağırbaşlı, hanım hanımcık ve mükemmel olmaktan vazgeç artık.” Saçlarını açıp dağıt ve biraz çılgınca yaşa. Eğlenmene bak.”

Saige barın içini göz ucuyla süzdü. Bir şeyler görüp göremeyeceğinden de şüpheliydim. Çünkü içerisi karanlıktı.

“Onu,” dedi ve öne doğru hafifçe eğilerek barın köşesinde oturan bir adamı işaret etti. Görebildiğim sadece birisinin hafif yandan görünüşüydü. Hepsi bu kadardı. “Bu gece onu becermelisin.”

Gülerek içkimden bir yudum aldım ve, “İşler bu şekilde yürüyor. Bu benim tarzım değil,” dedim.

“Al işte.” Saige başını arkaya itti. “Hiç olmazsa şu hayatının en güzel anının birkaç dakikasında bildiğimiz Maren olmayı bırak ve bana güven.” Orada gördüğün adam ölümcül derecede seksi. İnan bana, buraya adım attığımda dikkatimi çeken ilk şey o olmuştu. Tam yarım saattir aynı yerde oturmuş, bakışlarını bu tarafa dikmiş seni izliyor. Oysa sen kafandaki düşüncelere öylesine gömülmüşsün ki etrafında neler olup bittiğinden haberin bile yok. Bu iki tarafı da tatmin edecek bir anlaşmanın başlangıcı olabilir.”

“Kendini aştın sen.”

Saige'in işaret ettiği tarafa baktığımda adamın başkasına baktığını gördüm. Dirseklerini barın üzerine yerleştirmiş, kendi dünyasında takılıyordu.

Saige hayal görüyordu.

Kesinlikle hayal görüyordu.

Kadehten bir yudum daha alıp bakışlarımın uzun süre adamın üzerinde kalmasına izin verdim. Karanlıkta gözlerimin uyum sağlamasını bekleyerek adamın profilini daha ayrıntılı bir şekilde görebilmeyi umut ettim. Dikkatle bakmaya devam ettikçe yüz hatları daha belirgin hale geliyordu. Buradan bile etkileyici olduğunu görebiliyordum. Uzun görünüyordu. Dizleri bar standının alt kısmına değiyor, geniş omuzları ceketini dolduruyordu. Koyu renkli saçları düzgün kesilmiş ve bakımlı duruyordu. Adam görünüşüyle burada bulunan diğer takım elbiseli işadamlarına benziyordu ama yine de yalnız başına içen tek kişi oydu.

Saige, "O tarafa doğru yürümeye ne dersin?" deyip omzunu hafifçe omzuma değdirdi. "Ya da en iyisi, neden başka bir içki almıyorsun? Onun yanına git ve merhaba de. Gülümse ve tuzağını kur. Yemi at. Sonrada oradan uzaklaş."

Boğuk bir şekilde güldüm ve başımı olumsuz anlamda salladım. "Yapamam. Niyetimi anlar. Bariz belli olur."

"Kimin umurunda? Sadece bir gecelik bir şey olacak." Saige topuğunu hafifçe yere vurdu. "Biriyle yatmaya ihtiyacın var. Hayatında bir kez olsun yalancının teki bir adama ait olmayan bir penisi tecrübe etmelisin."

Elimdeki boş şampanya kadehine baktım. Derin bir soluk verip başımla onayladım. Nathan benim tecrübe ettiğim her şeyde ilkimdi.

İlk aşkım.

İlk erkek arkadaşım.

İlk nişanlım.

İlk kocam.

Çocuklarımın ilk ve tek babasıydı.

Kalbimi ilk kıran adamdı.

Ve burada öylece durmuş kendine acıyan ya da muhteşem günlerimiz hakkında şaşaalı şiir yazan kişi olmayacağım gibi boşanma anısına hazırlanmış pastanın mumlarını üfledim diye mütevazı ev hanımlığından kükreyen seks bombasına dönüşecek halde de değildim.

“Ne söylemek istediğini çok iyi anladım,” deyip elimi Saige’in omzuna koydum. “Yine de ben... yapamam işte.”

Saige suratını astı. Gözlerinde yine o bilindik parıltı belirmişti. Cevap olarak “Hayır”ı asla kolay bir şekilde kabullenen bir insan değildi. Bunu tecrübelerimden çok iyi biliyordum. Geçen yıl kocası ona Paris’e geziye gidemeyeceğini söylemişti. Bu yüzden o da Paris’i Amerikan Express kartı, Chanel ve Dior markası ve Eyfel Kulesi şekilli bin dolarlık pastalar sayesinde Seattle’a getirmişti.

Ellerini bir araya getirip birleştirdi. “Lütfen, lütfen, lütfen.”

“Yalvarmak çocuklarımda bile işe yaramıyor. Bende işe yarayacağını mı düşünüyorsun?” Gülümseyerek dudak büktüm.

Saige bebek mavisini gözlerini benden ayırmıyordu. Tiffin ise hemen yanı başımda pastayı dilimliyordu. Bu kadınlar benim için süslenip püslenerek en iyi elbiselerini giyinip Seattle yağmurunda benim için cesaret göstermişlerdi. Saige zaman ayırıp bu pastayı hazırlamış ve bu partiyi benim için düzenlemişti. Burada oturup öylece put gibi hareketsiz durmak gerçekten çok kaba bir davranış olurdu.

Bakışlarımı barda oturan şu takım elbiseli yabancıya çevirip bir kez daha baktım. Bu sefer benim olduğum yöne doğru bakıyordu.

Lanet olsun.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Tanrı’ya şükürler olsun ki karan-

lık yanaklarımda alevlenen kırmızılığı gizliyordu.

“Bu yöne doğru bakıyordu, değil mi?” Saige’in dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. “Sana söylemiştim.”

“Kes şunu.” Elimle onu ittim. Saige sinsice gülüyordu ve kahrolası bu durum çok sinirimi bozuyordu.

“Git hadi,” dedi. Ses tonu tıpkı benim çocuklara legolarını toplamaları ya da yirminci kez çöpü atmalarını söylediğimdeki gibi kesindi. “Git ona. *Şimdi.*”

Parmaklarımla boş şarap kadehini sıkıca kavradım. Kalbim göğüs kafesimde öyle hızlı atmaya başlamıştı ki bir dakika ayırıp derin nefes almasam kendimden geçebilirdim. Kendinden emin bir şekilde oraya gitmek ve masaya içecek bir şeyler koyma düşüncesi bile, ki Nathan’dan başkasına asla bir şeyler ikram etmemiş olan benim için, kesinlikle korkunçtu.

Ben *o tür* bir kadın değildim.

Elbette *o tür* bir kadın olmak hiç de yanlış değildi.

Dürüst olmak gerekirse, *o tarz* bir kadın nasıl olacağımı bile bilmiyordum.

Öyle olmanın hakkını veremezdim.

Saige altdudağını ısıırıp sert bir ifadeyle bize doğru bakıyordu.

“Ne?” diye çıkışıp üzerimdeki kıyafetlerime göz gezdirdim. Beyaz bluzum siyah yüksek belli kalem eteğimin içine sokuşturulmuştu. Görünüşüm rügan deri *stiletto* ile tamamlanmıştı. Kıyafetlerim birkaç saat önce yerel geçici iş bulma acentesiyle olan iş görüşmesi için seçilmişti. Yine de buraya gelmeden önce arabanın bagajına önlem amaçlı ayakkabı koymam gerektiğini sezmiştim.

“Bekle.” Saige bluzuma uzanıp en üstteki iki düğmeyi açtı. “Böyle daha iyi.” Popoma hafifçe vurduktan sonra beni ileri doğru itti. Kızlardan bazılarının kıkırtısıyla gülüşmelerini duymuştum.

Başka seçeneğim kalmamıştı.

Bunu yapmak zorundaydım.

Boğazım düğümlenmiş. Çabalasam bile yutkunabileceğimden emin değildim. Ben de yenilgiyi kabullenip soluğumu bıraktım. Önümde beni bekleyen yolculuktaki ilk adımımı attım. Bir yandan da bu anın nasıl da sembolik ve berbat olduğunu düşünerek kendi kendime kıkırdadım.

Bluzun yaka kısmı hepten açıldı ve uzun zamandan beri ilk defa göğüslerimi sergiliyordum. Adımlarımı atarken kalçalarımın hafifçe sallanmasına izin verdim ve dudağımı yalayarak başımı yukarıda dik bir şekilde tutuyordum. Bakışlarım önümde bekleyen ödüle kitlenmiş ve elimi on dakikadan beri sıkıca kavradığım, ısınmış şarap kadehine iyice bastırdım.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, ben yaklaştıkça etrafımdaki sesler kayboluyordu. Kadehlerin tokuşturma sesleri. İşadamlarının kahkahaları. Kokteyl garson kızların etrafta dolaşırken ve siparişleri aldıkları sıradaki konuşmaları bütün hepsi yumuşak belirsiz bir uğultuya dönüşmüştü.

Attığım her adımla beni daha da yakınlaştıran dizlerim titriyordu. Fakat durmayacaktım. Buraya kadar sadece şey için...

Ah. Kahretsin.

Adam gençti.

Ve çok çok fazla çekiciydi.

Yakışıklılar listesinin en başında yer alabilecek kadar seksi.

Fakat adam gençti.

Adımlarımı durdurup olduğum yerde kaldım. Topuklarım üzerinde geriye dönüp masama doğru yürümeye başlamıştım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu ve etrafımdaki her şey dönüyor gibiydi. Aynı anda hem utanmış hem de rahatlamıştım. Yine de ben bunu yapamazdım.

“Ne oldu? Neden geri döndün?” Saige kollarını göğsüne çap-

raz geçirmişti. "Lanet olsun, Maren ne oldu?"

Başımı kaldırıp masadakilere baktığımda hayal kırıklığına uğramış bakışlarla karşılaştım.

"Adam gerçekten çok genç," dedim ve güldüm.

"Ne kadar genç? Yirmi bir? Ya da yirmi iki mi?" Saige'in kaşları yukarı kalkmış, dudakları bir çizgi gibi belirmişti. Bu hiç iyiye işaret değildi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sormadım. Bir kez baktım ve yirmili yaşlarında olan bir adamı bardan kaldırmak için fazlaca yaşlı olduğumu fark ettim. Aceleyle buraya geri döndüm."

Saige homurdanıp yumruk yaptığı elini alnına vurdu. "Maren. Sen lanet olası otuz beş yaşındasın. Dahası adam yirmi beş yaşında olsaydı bile onun annesi yaşında olacak kadar yaşlı değilsin ki. Eee... o zaman bu kimin umurunda? Varsayalım onun annesi yaşında olabilecek kadar *yaşlı* olsaydın bile bu kimi ilgilendirirdi ki?"

"Onunla ne konuşacağımı bile bilmiyorum. Ortak yanımızın olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ayrıca, büyük ihtimalle şu bindik arkadaşlık sitelerinden birini kullanıyordur. Orada aradığı tüm özellikleri ayrıntısıyla paylaşmıştır ve iş, kadınlara gelince eminim ki inanılmaz yüksek standartları vardır. Milenyum kuşağı jenerasyonu bu konuda inanılmaz şımartılmış."

Saige ellerini omzuma koyup, "Maren, Seni seviyorum Fakat şu an *gerçekten* senden hoşlanmıyorum," dedi.

Güldüm. "Ne? Neden?"

"Oraya gidecek, onu baştan aşağıya süzüp muhtemelen selamlaşacaktın. Ardından şansın yaver giderse bu gece ateşli bir gece geçirmek için fitili ateşleyecektin," dedi ve ekledi. "Bir sonraki kocan olması için onunla görüşme yapmayacaktın."

"Milenyum kuşağı nedir bilmiyorum fakat ilgimi çekti," dedi Marissa, Teksaslı olduğunu belirten aksanıyla. "Tekila içmek is-

teyen var mı?”

“Evet, tatlım,” dedi Tiffin. “Ben geliyorum.”

İkisi oturduğumuz yerden ayrılıp bara doğru ilerledi. Gia ve Lucia’yı birbiriyle dedikodu yaparken beni de Saige’in öfkesiyle baş başa bıraktılar.

“Kendini tanıtmadın bile. Ona bir kez baktın, onu yargılayıp sanki ondan daha üstünmüşçesine hızlıca buraya döndün.” dedi Saige.

“Ne?” Elimi göğsümün üzerine koydum. “Kendimi ondan yüksek görmüyorum, Saige. Eğer öyle bir şey varsa bu da onun benim kulvarımın çok üzerinde olduğudur. Adam yakışıklı. Ben sadece çok güzel görünümlü olmasından bahsetmiyorum bile. Sana bu konuda söz verebilirim.”

“Ama vermiyorsun.”

“Oh, evet veriyorum. Onun gibi bir adam büyük olasılıkla hayatı boyunca selülit ve sezaryen izi görmemiştir. Emin olduğum bir şey varsa o da yatağa atmak isteyeceği son kadının otuzlu yaşlarında, tek başına çocuk büyüten, sorunlarla yüklü boşanmış ve her şeye sil baştan başlayacak bir ev hanımı olduğudur.”

“Oraya geri dön,” diye ısrar etti Saige. Çenesini göğsüne doğru çekip bedeniyle beni abluka altına almıştı.

“Hayır.”

“Maren.”

Bu defa daha keskin bir ses tonuyla, “Hayır,” dedim.

“Buna ihtiyacın var,” dedi. “Seni iyi tanıyorum. Bu gece buradan ayrılacaksın. O büyük boş eve gidip orada saklanacaksın ve her zaman yaptığın gibi kendini çocuklarına adayan bir anne olacaksın. Bu güzel bir şey ama öyle bir zaman gelecek ki geçmişe dönüp şansım varken keşke fırsatı değerlendirseydim diyeceksin.”

Dudağımı ısıırıp başımı farklı yöne çevirdim.

“Çekicisin,” deyip konuşmaya devam etti. “Bekârsın. Diğer insanlar gibi senin de birileriyle birlikte olmaya ihtiyacın var. Bu kendine güvensizliğin nereden geliyor bilmiyorum. Ama bu kişi sen değilsin.”

“Kendime güvenmediğim için değil bu. Mantıklıyım sadece,” dedim. “Lexus satın almak isteyen birine Lincoln satmazsın. Bu, zaman ve enerji kaybından başka bir şey değildir.”

Saige gözlerini devirdi. Boğazından çıkan homurtuyu duyabiliyordum. “Beni burada öldürüyorsun. Gerçekten öldürüyorsun. Ne dediğimi anlamadın. Hem de hiç.”

“Beni buna zorluyorsun,” deyip kollarımı çapraz yapıp birbirine geçirdim.

Saige’in çenesi şaşkınlıkla açılmıştı. “Geçen hafta nasıl da yirmili yaşlarını Nathan’la kötü seks yaparak heba ettiğin konusunda şikâyet eden sendin değil mi?”

Başım la onayladım. Bu doğruydu. Bunları ona ben söylemiştim.

Kolejden mezun olur olmaz yirmi iki yaşında hemen evlenmiş, yirmi üçünde ve yirmi yedisinde anne olmuşum. Yirmili yaşlarım yorucu olduğu kadar güzeldi de. Sadece seks hayatım misyoner pozisyonda yorganın altında ve karanlıkta olmadığı zamanlarda varlığından bile söz edemezsiniz.

“Ve sen son altı aydır jimnastik salonunda neredeyse kıcını yırtıyorsun,” dedi ve ekledi Saige: “Çünkü sen güzel görünmenin en güzel intikam olduğunu söylemiştin.”

“Evet öyle.”

“Şimdi bütün bunların bir anlamı yok galiba.”

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Tersine psikolojiyi kullanıp suçluluk psikolojisine girmemi sağlamaya çalışıyordu ve işe yaradığını söyleyebilirdim.

“Biz geldiiiiiiik.” Gia tekila bardakları, limon dilimleri ve tuz-

luğun olduğu tepsiyi masanın ortasına bıraktı. “Hadi yapalım şunu, kızlar.”

“Hadi ama tıpkı yaşlı kadınlar gibi münakaşa eden şu iki kadını dinlemekten gerçekten ama gerçekten bıktım,” dedi Marissa ve tuzluğu aldı.

“Anlaştık.” Gia bana bakıp göz kırptı. “Bir türlü anlaşılamadığınız konusunda anlaşmalısınız. Maren şu seksi herifi becermek istemiyor ve Saige’in Maren’in fikrini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Bu, Maren’in kaybı olur ve Maren için sorun yok. Doğru değil mi, Maren?”

“Haklısın.” Tekila bardağını kaptım ve dirseğimle Saige’e dokunup tekilayı ona uzattım. Onu hâlâ sevdiğimi biliyordu ve şu anda bana gerçekten büyük bir kızgınlık içinde olduğunun da farkındaydım.

“Sözü açılmışken, adam şimdi gitti.” Giffin gözlerimin şahit olduğu en seksi adamın az önce oturduğu boş sandalyenin olduğu barı işaret etti.

Saige’in omuzları düştü ve Marissa’nın elinden yenilginin sessiz sembolü olarak tuzluğu çekip aldı ve hepimiz sırayla içkilerimizi bir dikişte içtik. Tekilanın yavaşça boğazımdan aşağı kayışını, ardından hafif bir yanma hissiyle birlikte kanıma karıştığını hissedebiliyordum. Hafif bir sıcaklık ve rahatlama hissiyle sarmalanmıştım.

Masada sandalyeme oturup kızlarla birlikte akşamı geçirmek için yerimi aldım. En iyi arkadaşlarım. En kötü anlarımdan rahata erece kadar hep yanımda olan; yüzümüze fırlattığımız pastaların dahil olduğu saatler boyu süren kurslar, annelik savaş hikâyelerini paylaştığımız, eşlerimiz ve eski eşlerimiz hakkında hep beraber şikâyet ettiğimiz dostlarım.

Bir süre sonra yorgunluğun bedenimi kapladığını hissettim.

Beck'le beraber dün gece geç saatlere kadar ayakta kaldığım için olduğundan emindim. Kızlar muhabbet ettikleri sırada ben de sürekli telefonda saati kontrol ediyordum.

“İlk ayrılan ben olmak istemiyorum ama...” Çantamı omzuma taktım. Artık geç oluyor. Bu yüzden...”

Marissa saatine baktı. “Oh, vay canına. Neredeyse on bir oldu. Kocama saat onda evde olacağımı söylemiştim. Üff.”

Saige bize terslenerek baktı. “Siz kızlar gerçekten de eziksiniz. Biliyorsunuz değil mi?”

“Beni yarın ara, tamam mı?” deyip sandalyemden kalktım ve en iyi arkadaşıma sarılıp yanaklarından öptüm. “Parti için tekrar teşekkürler. Çok eğlendim. Yemin ederim.”

Diğer kızlarla da vedalaştıktan sonra çıkışa yöneldim ve yağmurun durup durmadığını kontrol ettim. Yavaş yavaş etkisini azaltmaya başladığını gördüm. Caddede taksiler bar patronlarını alıp güvenli bir şekilde evlerine teslim etmek için kuyruk halinde dizilmişti.

Eve gitmek için daha fazla vakit harcamadan sürücüyü adresimi verdim. Taksiye binip arka taraftaki yolcu penceresinin yağmur damlalarıyla kaplanmış soğuk camına yanağımı dayadım. Kenar mahallelerine doğru yol aldığımız sırada bardaki takım elbiseli keskin yüz hatları olan adamın silueti zihnimde canlanmıştı. Hiçbir şeyi umursamayıp Saige'i dinlemiş olsaydım bu gecenin nasıl sonlanacağını elimde olmadan düşünmeye başladım.

Artık bunun bir önemi yoktu. Çünkü bunu asla bilemeyecektim.

Ayakkabılarımdan kurtulup bütün gece topuklu giymekten acıyan ayaklarımın oturma odasındaki pelüş halıya gömdüm. Bu gece ev alışılmışın dışında bir sessizliğe bürünmüştü.

Nathan ve ben altı ay önce ayrı yaşamaya başlamıştık. Çocuk-

ların velayetini ortaklaşa almıştık. Yüksek gürültünün, curcuna ve yoğunluğun hâkim olduğu günlerden sağır edici derecede sessiz olan günlere geçiş yapmak benim için hiç de kolay olmuyordu. En azından henüz alıştığım söylenemezdi. Evde olmadıklarında oğullarımı çok özölüyordum. Fakat babalarıyla birlikte vakit geçirmeyi dört gözle beklediklerini de çok iyi biliyordum. Aldatan pislik herif ile şerefsizliğin birçok tonuna sahip bir adam olmasına rağmen bundan onları asla mahrum edemezdim. Dahası, bunu denemeye kalksam bile başaramazdım. Nathan'ın asilzade para zengini ailesi nişanlanmamızın hemen ertesinde evlilik sözleşmesi yapmam için beni zorlamıştı. Ben de çok genç, toy ve sırlıklam âşık bir kız olarak hemen imzayı atmıştım. Yarı yarıya paylaştığımız velayet ise ilk Greene bebeğine hamile kalınmadan önce uygulamaya girmişti.

Çantamdan telefonu alıp çantayı ve anahtarları giriş konsolunun üzerinde bıraktım. Mermerin üzerine bırakılan metalin tıkrıtısı girişte yankılandı.

Üst kata çıkan merdivenleri tırmanıp bluzumun düğmelerini çözdüm. Kalem eteğimin fermuarını açıp yere kaymasına izin verdim. Yerden kıyafetleri toplayıp düzenli bir şekilde katlayarak koltuğun üzerine bıraktım. Oradan yatak odasına yöneldim.

İsmimin baş harfleriyle kişiselleştirilmiş not defterim önceden kalma alışkanlığımla düzenlenmiş şifoniyerin üzerinde altın saatim ve bir çift pembe kuvars küpenin arasında duruyordu. Gözlerim yorulmuştu. Yine de lambayı açıp yarının yapılacaklar listesini okumaya başladım.

1. Kişisel çalıştırıcı - saat 8
2. Gerald'ı arka merdivenleri tamir etmek için ara. Sedir ağacı?
3. İş bulma kurumunun verdiği formu doldur - Pazartesiye kadar!

4. Saç için kuaförden randevu al. Ağda için de???

5. Margaret Teyze'yi ara - doğum günü. 59? Anneme sor.

6. Neiman'a süveteri geri ver. Fişi bul!

Şifoniyerin en üst çekmecesini açıp beyaz puantiyeli takım saten pijamaları çıkardım. Yatmadan önce temizlenmek için banyoya gittim. Zihnimden bir kez daha yarının yapılacaklar listesini geçirip kendimi onayladım ve yirmili yaşlarında biriyle bir gecelik ilişki yaşayamayacak kadar yoğun olduğum konusunda kendime hak verdim.

İşlerimi bitirip şifoniyerin üzerindeki lambayı söndürdüm ve telefonu alıp yatağıma geri döndüm. Sağ tarafı bozmadan düzenli bırakıp yıllardır yattığım tarafa geçip yerleştim. Saige'e tekrar teşekkür ettiğimi ve çok geçte kalmamasını söyleyen bir mesaj yazıp gönderdim.

Boynuzlu şeytan emojiyle yanıt vermişti.

Karanlıkta kahkaha attım. Şifreyi çözecek vaktim ve zamanım olmadığı için telefonun ekranını kapatıp konsolun üzerine bıraktım.

Bizz, bizz.

"Saige." Homurdandım. Esneyip yatakta dönerek yüzümü yastığa gömdüm. Eğer onu görmezden gelirim bir süre sonra bana mesaj atmayı bırakacaktı.

Bizz, bizz.

"Ah, Tanrı aşkına." Telefonu konsolun üzerinden alarak yüzüme doğru yaklaştırdığım sırada ekrandan gelen parlaklık karşısında gözlerimi kısıtım. Saige'i güzellik uykusuna yattığım konusunda bilgilendirmeye hazırlanıyordum. Ayrıca kişisel sabah antrenman seanslarıma benimle gelmek istemesine bakılırsa onun da aynısını yapmasının yararına olacağını söyleyecektim.

Ekranımda başında Seattle kodu bulunan daha önce hiç gör-

mediğim bir numaraya ait iki mesaj belirdi.

İlk mesajda *M MAREN, BEN DANTE* yazıyordu.

İkincisinde ise *UYANIK MISIN?* diye yazmıştı.

Kalbim hızla atıyordu. Yatağımda doğruldum.

KİMSİN SEN? NUMARAMI NEREDEN ALDIN? yazıp gönderdim. Saige'in bu işte parmağı olduğundan adım gibi eminim. Bu bardaki adam olsaydı bile ben ayrılmadan çok önce adam gitmişti.

Kafam karışmıştı.

Ekranla mesajın yazıldığını gösteren noktalar belirmişti. Daha önce yorgunsam da şu an da uykudan eser kalmamıştı.

Birkaç saniye sonra ekranda mesajı belirmişti: *SENİ ARAYABİLİR MİYİM?*

2. Bölüm

Dante

Son mesajı göndermemin üzerinden üç saniye geçmişti ki telefonum çalmaya başladı. Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Oysa burada oturmuş çok mu ileri gittiğimi düşünüyordum. Görünüşe bakılırsa onun da bunu en az benim kadar istediği belli olmuştu.

Boğazımı temizleyip derin ve etkileyici bir sesle cevapladım. “Merhaba?”

Bir saat önce sarışın, şık giyimli bir kadın barda yanıma yaklaşmış, bütün gece boyunca gözleri üzerimde olan ve nasıl bekâr olduğuna şaşılacak en iyi arkadaşı hakkında birkaç şey söylemişti. Sonrasında arkadaşının numarasını vermiş ve numarayı kaybetmememin akıllıca bir davranış olacağını söylemişti.

Şans eseri bahsettiği arkadaşı ise benim tüm gece boyunca gözlerimi üzerinden ayıramadığım kadındı. Baştan çıkaran yürüyüşüyle esmer güzeli olan bu güzellik, takım elbiseli işadamlarını etkisi altına alan bir auraya sahipti.

“Senin sorunun ne?” Kadının fısıltıyla karışık çığlığı kulaklarımı patlatıyordu. “Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin? Gecenin ortasında tanımadığı bir kadını kim arar ki? Saige seni buna ikna etti, değil mi?”

Yüzümdeki gülümseme kaybolmuştu. “Saige’le kastettiğin

çılgın sarışın saçları olan kadınsa, evet. Bana senin numaranı Saige verdi ama beni buna yapmaya o ikna etmedi. Ben yetişkin bir erkeğim. Seni aradım çünkü aramak isteyen bendim.”

Telefonun ucunda birkaç saniye süren ölümcül bir sessizlik, ardından soluk verişini duydum. “Dinle, gururum okşandı, anladın mı?”

“Evet.”

“Gerçekten gururum okşandı, Dante. Fakat bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Neyi yapmak zorunda değilim?” Ses tonumdaki mutluluğu gizlemek için boğuk sesle cevap verdim.

“Kız arkadaşım sana benim hakkımda acıklı bir hikâye anlattı diye gerçekten benimle ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda değilsin,” diye devam etti. “Acınacak halde becerilmeye ihtiyacı olan tiplerden değilim. Ya da yabancılarla hemen yatağa atlayacak tiplerden veya yaşımın yarısı kadar olan erkeklerle yatacak tipte bir kadın değilim.”

“Elli dört yaşında mısın?”

“Ne, hayır,” diye tereddüt etmeden hemen cevap vermişti. Ardından yeniden sessizliğe gömüldü. Sanki yaşımı hesaplıyor gibiydi. “Yirmi yedi yaşında mısın?”

“Evet.” Onun yaşını sormadım. Benim için hiç de önemli değildi. Gerçekten yaşını göstermeyen, güzel bir kadındı. Onu ilk fark ettiğimde karanlıktı fakat benim dikkatimi çeken gülmesi olmuştu. Bu kadında beni etkileyen ilk şey buydu. Barın karanlık ortamını şimşek misali aydınlatan kaygısız bir gülüşe ve yüzüne sığmayan çok güzel bir gülümsemeye sahipti. Parlak koyu renkli, dalgalı saçları daracık omuzlarına doğru dökülmüştü. Neredeyse bütün gece boyunca kendimi ona doğru bakarken buluyordum, yakaladığım her fırsatta dönüp ona tekrar tekrar bakma ihtiyacı hissetmiştim. Bu yüzden otel odasına gidip onu aramam gerektiğini fark etmiştim.

“Benim için hâlâ çok genç sayılırsın,” dedi. “Üzerine alınma ama.”

“Üzerime alındım,” diye homurdandım. “Gülünç oluyorsun. Biliyorsun değil mi?”

“Gülünç ya da gerçekçi?” diye yanıtladı. “Çok toysun Dante. Benimle baş edemezsin, bu konuda sana garanti verebilirim.”

“Bana bir şans ver,” diye ekledim.

“Sana bir şans mı vereyim?” Gülmeye başladı. “Sana şans vermek, seninle birlikte olmak istememe sebep olacak. İstemediğimden değil fakat bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olmasın?”

“Bu birimiz için çok düşüncesizce bir hareket olur,” dedi ve ekledi. “Ya ben bir seri katilsem?”

“Seri katil misin?” diye sordum.

“Hayır. Ama ya sen seri katilsen?”

Güldüm. “Ben seri katil değilim.”

“Eminim ki Ted Bundy de öyle söylüyordu,” diye yanıtladı Maren.

“Ted Bundy’nin duruşmadaki savunmasından.” Dört kelimeyi hızlıca bir araya getirivermişim, hem de ömrüm boyunca yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir telaffuzla. “Hiç kimsenin kendisine bir seri katil olup olmadığını sorduğunu sanmıyorum. Bilirsin işte, en azından onunla arkadaş olmaya çalıştıkları ilk anda soran olmamıştır.”

“Oh, tatlım, biz arkadaş olmaya çalışmıyoruz,” dedi Maren. “Bu... bu arkadaşça bir konuşma değil. Bu... ben uyumaya çalıştığım sırada bardaki takım elbiseli herhangi bir adamın, ki bu adam saat on ikiyi vurmadan felekten bir gece geçirebilmek adına elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan ve sabahleyin çok sıkıcı bir toplantıya katılmak zorunda olup ardından lüks konaklarında nişanlısının beklediği Kansas şehrine, Missouri’ye geri dönmek zorunda olan bu adamın telefonumu çaldırılıp rahatsız

etmesi oluyor.”

Nefesim çok kuvvetli bir şekilde dudaklarımın arasından kayı-verdi. Omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. Burun kemerimi ovalayıp boğazımı temizledim. “Maren, Maren, Maren.”

İsmini telaffuz etmek iyi hissettiriyordu. Bunu önemsemek garip gelebilirdi ama adının söylenişi hoşuma gitmişti. Dilimden kolaylıkla akıp gidiyordu.

“Ne?” diye sordu.

“Bunu herkese yapar mısın?”

“Neyi yapar mıyım?”

“Arka plandaki hikâyenin biraz klişe değilse bile hayal ürünü olduğunu kabul ediyorum. Fakat seni temin ederim ki tamamen yanıyorsun,” diye cevapladım. “Birinci olarak, burada yaşıyorum. Seattle’da. Evim yeniden dekore edildiği için burada Otel Noir’de kalıyorum ve ikincisi, sabahleyin ‘çok sıkıcı olan bir toplantım’ yok. Aslında yarın boşum. Sonuncusu, Kansas’ta beni bekleyen bir nişanım yok. Bekârim. Mutlulukla, kanıtlanabilir.”

Maren telefonda da sessizce bekliyordu. “Pekâlâ, tamamen yanıldım. Ama bu yine de seninle birlikte olmayacağım gerçeğini değiştirmiyor.”

“Bu çok kötü işte,” dedim. “Oysa zihnimde canlandırmıştım, bütün ayrıntılarıyla...”

Sessizdi. Daha fazlasını durmak istediğinden emindim fakat soramayacak kadar gururluydu.

“Ben düşündüm de belki de oraya gelir,” deyip devam ettim, “ve sen de beni kapıda, üzerinde sadece ipek bir sabahlıkla karşılardın. Altta hiçbir şey olmazdı. Yavaşça önünü açar, sabahlığın çıplak omuzlarından aşağıya yavaşça kaymasına izin verirdim. Sırtını en yakın duvara yaslayıp seni öperdim. Fakat bu öyle hemen sevişmeye giden, özensiz ve alelade bir öpüş olmazdı. Tutkulu ve yavaşça öperdim. Sanki her şeyim ona bağılıymışçasına

bir kadının öpülmeyi hak ettiği şekilde. Sonra parmak uçlarımla karın bölgede gezinir, oradan aşağıya daha da aşağıya inip kasıklarının hemen yukarısında olacak şekilde dururdum. Bir parmağımla ıslak kadınlığına dokunup iyice derine kayardım ve dizlerinin saniyeler sonrasında titreyip kendini tutamaz hale geldiğinin işareti olan ve adımlı soluksuz kalıp haykırmaya çok az bir zaman kaldığını gösteren o iniltinin gelmesini beklerdim.”

Telefonun diğer ucu tamamen sessizliğe gömülmüştü. Fakat can kulağıyla beni dinliyordu.

“Parmaklarım hâlâ derinliklerindeyken dudaklarımı seninkilerden ayırıp çenenden aşağı kulağına, oradan boynuna doğru iner, köprücük kemiğinin hemen yukarısındaki kaviste dururdum. Kalçalarını bana doğru bastırır, daha fazlası için yalvarırdın. Bir elinle kemerime dokunup pantolonumun ön kısmında gezinip bana neler yaptığımı hissederdin...”

“Tanrım.” Maren sessizliği bozdu. Soluksuz kalmıştı.

“Hayır, Tanrı değil,” dedim. “Bardan sadece takım elbiseli bir adam, senin hiçbir şey yapmak istemediğin.”

Ve öylece telefonu kapadım.

Yapmayı planladığım bir şey değildi. Kesinlikle üzerinde çok kafa patlatmamıştım. O anda yapmam gereken doğru şey gibi gelmişti ve görüşme sonlandıktan saniyeler sonra, ağzımda pişmanlığın acı izleri belirmeye başlamıştı.

Kesinlikle, telefonu açık tutabilir, hikâyeyi tamamlayabilirdim. Ardından onun yanına gidip ona gerçek bir gece yaşatmam için bana yalvarıp yakarmasını bekleyebilirdim. Fakat hayatımın hiçbir döneminde bir şeyi elde etmek için bu kadar çabalamak zorunda kalmamıştım. Çok geç olmuştu ve ben de fazlasıyla yorgundum.

Maren’in yüzüyle birlikte birbirimize yapabileceğimiz yüzlerce şey zihnime akın etmişti. Hepsi zihnimden kaybolmuştu. Yazık olmuştu. Gerçekten. Birlikte çok güzel eğlenebilirdik. Kesinlikle umur-

samaz ve pervasız olurdu. Fakat bu tam da benim istediğim şeydi.

Umursamaz bir hareket.

Duygusuz bir seks.

Hiçbir bağın olmadığı.

Sıfır beklenti.

Azıcık risk ve çok fazla eğlence. Tanrı şahit ki son yıllarda eğlence departmanında çok da eksikliğini çektiğim söylenemezdi.

Telefonun ekranını kapayıp telefonu konsolun üzerine bıraktım. Şu anda her şeyden çok Maren'in yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. Bu imkânsızdı. Ben de bunu hayal ettim. Dolgun dudaklarının şaşkınlıkla "O" şeklini alışını zihnimde canlandırdım. Siyah gözleri şaşkınlıkla açılmış, soluğunu yakalamaya çalışırken göğsün inip kalkışını. Bacaklarının arasındaki ancak gerçek bir birliktelikle yatıştırılacak o sızlatan ateşi kafamda canlandırdım. Kendisinin geri çevirdiği *gerçek bir şey*. Maren'in hiçbir şey yapmak istemediği *o gerçek şey*. Onu yorganın altına kayıp elinin aşağılara doğru inmesini, benim sözlerimin tekrar tekrar zihninden geçtiğini ve kendi söylediklerinden nasıl da pişman olduğunu hayal ettim.

Sağ tarafımdaki lambayı kapadım ve Otel Noir'de büyük boy yatağında sık dokuma örtünün altına girdim. Kuş tüyü yastığa başımı koyup zihnimde bir parça tatmin olmuşluk duygusuyla uykuya geçmeye çalıştım.

Tam uykuya dalmak üzereyken telefonum vızıldayıp konsolun üzerinde titreşiyordu. Gözlerimi açtım, telefonun ekranından yayılan loş ışık saatin olduğu yere doğru yansiyordu. Telefona uzanıp yüzüme yaklaştırdım ve gözlerimin ışığa uyum sağlama-sını bekledim. Yüzüme kocaman bir sırıtış yayılmıştı. Maren'in mesajını okudum: *Sonra ne olduğunu bilmek istiyorum.*

3. Bölüm

Maren

“Mesajıma cevap vermedi,” dedim Saige’ye, sonraki gün jimnastik salonunda. Sırtüstü yere uzanmıştık. Antrenman hocam Axel biz mekik çekerken yüksek sesle sayıyordu. Bu sette yedi tane kalmıştı. “Ona zihninde canlandığı o küçücük senaryoda sonra ne olduğunu sordum ve yanıt olarak kocaman bir sessizlik, telefon kapandı.”

“Gözler yukarıda bayanlar.” Axel bir taraftan saymayı sürdürürken bizi uyardı. “Boyunlarınızı kaldırmayın. Duruşunuzu koruyun.”

“Tamam, bay eğitim çavuşum,” diye yanıtlayan Saige sırıtıyordu. Fırsatım olsaydı eğer onu dirseğimle dürterdim fakat azar yiyen olmak istemiyordum. Axel önceden deniz kuvvetlerinde piyadeydi ve bu antrenman seanslarını gerçekten ciddiye alıyordu. Bu yüzden benim de ciddiye almam gerekiyordu. Bana epey bir servete mal oluyordu.

“Ona tekrar yazacak mısın?” diye sordu Saige.

“Yazmalı mıyım?” Soluğumu güçlü bir şekilde verdim. Axel otuza kadar saymış ve yirmi saniye dinlenmemizi söylemişti. “Bu beni kaçık biriymişim gibi göstermez mi?”

Saige sırtıtmaya başlamıştı. “Sen kaçıklık sınırını seni aradığı

için onu azarladığında ve onu seri katil olmakla suçladığında geçtin zaten.”

Güldüm. Ellerimi kulaklarımın arkasından geçirip ikinci mekik turu için kendimi hazırladım.

“Kesinlikle iyi bir noktaya değindin.”

“Bayanlar iki set daha yapacağız,” dedi Axel. “Sonra *plank* duruşuna geçeceğiz.”

Tanrım, *plank*’ten nefret ediyordum.

Suşiden ne kadar nefret ediyorsam *plank*’ten de o kadar nefret ediyordum.

Ah, suşiden gerçekten ama gerçekten nefret ediyordum.

“Ona tekrar mesaj at. Ne kaybedersin ki?” Saige doğrulup vücudunu gerdi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp beyaz tavana odaklanarak soluşumu bıraktım.

“Bir tarafım peşini bırakmam gerektiğini söylüyor,” dedim. “Söylemek istediğim, zaten hayatımda halletmem gereken çok şey var. Ayaklarım üzerinde durmaya çalışıyorum ve yeni evime yerleşmeye çalışıyorum. Pazartesi yeni bir işe başlayacağım. Bir yandan da kendim, Dash ve Beck’le ilgilenmem gerekiyor. Rastgele tanımadığım erkeklerle gezip tozacak zamanım yok.”

Biz hareketi yaparken Axel otuza kadar saydı ve ardından dinlenmemizi söyledi. Matın üzerine kendimi bıraktım. Ayağa kalkıp yanımdaki sudan bir yudum aldım. Soğuk su boğazımdan aşağı doğru ilerlerken dudaklarımdaki tuz tadını almıştım.

“Fırsatı kaçıyorsun,” diye yanıtladı Saige, yüzünde nadir görünen ciddi bir ifade belirmişti. “Bence o da iyi zaman geçirecekti.”

“Evet, her neyse.” Suyumdan bir yudum daha alıp şişenin kapağını kapadım. “Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğiz, değil mi?”

“Pekâlâ, bayanlar, bu kadar sohbet yeter.” Axel sert avuçlarını birbirine sürterek dudaklarını alaycı bir şekilde kıvırdı. Başımızın belada olduğunu hissediyordum. “Sadece kırk dakikamız kaldı ve hadi bunun hakkını verelim.”

“Cehennemde kırk dakika.” Saige kısık bir sesle fısıldadı. Antrenmanlara neden katıldığını bilmiyorum. Sanırım cumartesi sabahları kocası işyerinden arkadaşlarıyla haftada bir golf oynarken Saige de evden dışarı çıkmak istiyordu.

Antrenmanımızı dillerimiz ısırılmış şekilde büyük bir sessizlik içinde bitirip yolumuzun üzerinde meyve suyu satan standın önünde durmuştuk. Saige mönüden bulabildiğin en bol meyveli ve en şekerli içeceği sipariş vermiş, ardından beş dakika boyunca içeceğin ne kadar çok şekerli olduğundan ve jimnastik salonlarının bu tarz içecekleri nasıl da sattıklarından şikâyet etmişti. Sonrasında böyle şeylerin insanın kilo almasına nasıl sebep olduğundan, ardından kilo vermek için yapılan onca çabayı silip süpürdüğünden ve böylece sürekli jimnastik salonuna geri gelmek zorunda kalındığından dem vurdu.

“Kimse seni meyveli buzlu içecek almaya zorlamadı,” diye kapıdan çıkarken hatırlattım.

“Her neyse,” diye yanıtladı Saige. Birkaç dakika sonra park yerine varmıştık. Beyaz Lexus marka arabasının sürücü penceresine yaslandı. “Hafta sonu çocuklar olmadan iyi olabilecek misin?”

Güldüm. “Her hafta bana aynı şeyi soruyorsun. Benim cevabım da hep aynı oluyor. Fakat yine de benim için endişelendiğin için teşekkürler.”

“Bu benim görevim sayılır,” deyip göz kırptı. Ardından parmakları arasındaki pembe meyve suyu pipetini sıkıştırdı ve dudaklarına getirip bir fırt çekti. “Benim çocuklarım ya da köpeğim yok. Rob ise onun hakkında endişelenmemden nefret ediyor. Tek

çocuğum. Ailem Cocoa Beach'te mutlu bir hayat yaşıyor. Geriye bir tek sen kalıyorsun.”

“Ne mutlu bana.” Homurdanıp çantamdan araba anahtarlarını çıkardım.

“Bütün hafta sonu boyunca ne yapacaksın?” Saige başını hafifçe yana eğip kaşlarını yukarı kaldırdı. Bu bana sahibi “sandviç” dediği her defasında başını eğer çok tatlı, tapılası, ufak cins bir köpeğin bu sabah Facebook'ta izlediğim videosunu anımsatmıştı. Son zamanlarda bu tarz videoları çok fazla izliyordum. Facebook da bunları anasayfanın sol kısmındaki haber kaynağı sütununda sanki daha fazla vakit geçirelim diye oyalama taktiği olarak koyuyordu. Sanırım insanlar arka planda, *Anne! Sana ihtiyacım var!* diye bağırışların fazla olmadığı ve ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok zamanlarının olduğu durumlarda bu tarz şeyleri izliyordu.

“Bilmiyorum.” Antrenman ayakkabımın ucuyla yerdeki kırık kaldırım taşına ayağımın ucunu sürttüm. “Belki biraz temizlik yaparım. Çamaşırları hallederim. Kötü seks sahneleri olan şu ucuz romantik filmlerden birini izlerim. Şimdi bunu yapabilirim. Hem en azından vaktimin yarısını buna ayırabilirim.”

“İşte bu yüzden biriyle yatmaya ihtiyacın var.” Saige boğazının arka kısmıyla homurtulu bir ses çıkardı ve başını geri attı. Dünyanın geri kalanı yaşamlarını iyi bir şekilde geçirirken sen cumartesi gecesi evde oturup ‘Dokuz Buçuk Hafta’yı izleyeceksin.”

“Saige.” Çenemi kaldırıp ses tonuma sevgi dolu özgüven ekleyerek konuşmaya devam ettim. “Bunun doğru olmadığını sen de iyi biliyorsun. Dünyanın geri kalanı ömürlerini iyi bir şekilde geçirmiyorlar. Onlar sadece geçiriyormuş gibi yapıyorlar. İşte bu yüzden insanlar internette çok mutlu görünüyor. Hepsi sahte.”

“Ve bu her nasılsa cumartesi gecesi vaktini evde geçirmeni sağlayıp seni mutlu ediyor.”

İkimiz de çıkmaza girmiştik. Birkaç saniye sessizce bekledik.

Saige avuçlarını düzleştirip ellerini yukarı kaldırdı. “Söylemek istediğim, boş zamanın olduğu için daha çok dışarı çıkman gerektiği. Son on iki yıldır annelikhanende hapsoldün. Prangalarından kurtulduğunda ne yapacaksın? Evde tıkılıp kalacaksın. Bütün hayatını evin arka bahçesindeki eski taşlı kulübesinde zincire bağlı yaşayan şu köpeklere benziyorsun. Birisi onun zincirlerinden kurtarır kurtarmaz sanki başka bir yere gitmek istemiyormuş gibi evin etrafında gezinen köpeklere. En çok korktuğun şey ne? Olabilecek en kötü şey ne olabilir?”

“Bunun korkmakla hiçbir ilgisi yok.” Ellerimi kaldırıp belime yerleştirdim. Bakışlarımı omuzlarının üzerinden karşıya doğru çevirip formunda olduğu halde spora devam etmekten geri durmamış fit bir çiftin el ele spor salonuna girişini izlemeye koyuldum. “Gerçekten korkmuyorum. Sadece acelem yok. Dahası geleceğimi ve beni nelerin beklediğini bile düşünmüyorum. Sadece anı yaşamaya çalışıyorum. Akışına bıraktım.”

Saige dudaklarını diliyle ıslattı, kaşları hafif kalkmış, orta yerinden birleşmişti. “Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Anı yaşa. Fakat sakın seni uyarmadığımı söyleme. Bir an otuz beş yaşındasın ve anı yaşıyorsun ve sonra bakmışsın kırk olmuşsun ve sonra kırk beş... çocukların üniversiteye başlamış... ardından yapayalnız kalmışsın... ve sonra elli yaşındasın... ve sonra...”

“Tamam tamam. Ne demek istediğini anladım,” diye yanıtladım. “Boşanmam da çok kısa bir sürede gerçekleşmişti ve üzerinden kahrolası bir yıl geçti. Bir süre kendini dinlenmeye alıp ortalıkta görünmemeye çalışmamın nesi yanlış?”

“Peki, ortalıkta görünmemeye çalışırken biraz eğlenmenin nesi yanlış?” Saige bir dakika bile tereddüt etmeden cevabı yaptırmıştı.

“Bütün bunlar şu dün geceki adam yüzünden mi?” Bakışlarımı kısip ona yöneltmiştim. “Yine aynı konuya mı dönüyoruz? Çünkü ben bu konuşmayı daha önce yaptığımızı düşünmüştüm ve peşimi bırakmaya karar verdiğini sanıyordum.”

Saige arabanın kapı kolunu kavradı. “Öyle bir gün gelecek ki bana ne kadar da haklı olduğumu söyleyeceksin. Bütün bu zaman boyunca kendini fırsatlardan nasıl mahrum ettiğine inanmadığını söyleyeceksin. Dahası, söylediklerimi daha erken dinlemediğin için çok pişman olacaksın.”

Bana bir öpücük gönderip arabasına bindi. İçindeki ergeni dışarı vurmuşçasına arabanın açık penceresinden dışarı çıkan yüksek sesli pop müzik çalarken gaza basıp yanımdan uzaklaştı.

Niyetinin iyi olduğunu biliyordum. Fakat benim de önceliklerim vardı. Alelade bir ilişki ise buna dahil değildi. En azından şimdi olamazdı. Ne yazık ki Saige söylediklerinde haklıydı. Dante’yle güzel vakit geçirip eğlenebilirdim.

Fakat buna hazır değildim.

Belki bir gün olabilirdim.

Ama şu an değildi. Bugün değildi.

4. Bölüm

Maren

“Merhaba, Siz Keegan mısınız? Ben sizin geçici sekreterinizim.” Pazartesi sabahı Starfire Endüstrisi insan kaynakları ofisinin kapısında bekliyordum. Kıyafetime özen göstermiş kalem eteğimle uyumlu ceket giyinmiştim. Odanın ortasındaki kocaman masada oturan kızın üzerinde ise dar kot pantolon ile açık yaka bluz vardı. Dalgalı aralara koyu renk atılmış sarı saçları uçlara doğru açık renk atılmış. Biçimli bir şekilde dalgaları belirginleştirilmişti.

Sanırım benim yeni patronum bu kadındı.

Benim geçici yeni patronum da diyebiliriz.

Kız yirmi dört yaşında görünüyordu. Belki de yirmi beş yaşındaydı.

İş hayatından yaklaşık on yıl uzak kalınca karşılığı bu oluyordu. Bir zamanlar yerel bir güvenlik şirketinin insan kaynakları genel müdür yardımcısıydım. İkinci çocuğa hamile kalır kalmaz Nathan işi bırakıp evde kalmam konusunda ısrar etmişti. O ve ben ikinci bir maaşa ihtiyacımız olmadığını biliyorduk ve o zamanlar birbirimize sıırıslıklam âşıktık. Mutluluktan gözlerimizde yıldızlar belirmiş, aileyi ön plana çıkardığımız güzel parlak bir gelecek bizi bekliyordu.

Ben de hiç düşünmeden çocuklara bakmak için istifamı vermiştim.

Ve şimdi buradaydım.

İşe başlamak için gelmiştim. Masası çerçevelenmiş özçekimlerle dolu yirmi dört yaşında, silikon göğüsleri olan kadının geçici olarak işe alınan yönetici asistanıydım.

“Maren olmalısın.” Beni karşılamak için ne ayağa kalkmış ne de tokalaşmak için elini uzatmıştı. Onun yerine beni baştan aşağı göz ucuyla şöyle bir süzüp bakışları olması gerekenden daha uzun bir süre ayakkabılarımda takılı kalmıştı. “Ayakkabılarını sevdim. Valentino mu?”

“Hayır,” diye yanıtladım. “Valentino’nun Target versiyonu.”

Üzerinde sadece gri renkli dizüstü bilgisayarın olduğu masayı gösterdi. Masa pencerelerden olabildiğince uzakta duvara yaslanmış, titrek ışığı olan lambanın altına yerleştirilmişti. Bu odadaki en kötü yere yerleştirilmişti ve o da benim masamdı.

Keegan’ın masası gün ışığı alan, saksıda bitki ve kaktüslerin olduğu bir yerdeydi. Sarı parlak ampullerle aydınlatılıyordu.

“Eşyalarını çekmecelerden birine yerleştirebilirsin,” deyip masayı gösterdi. Sonunda ayağa kalkıp eliyle bluzunun ön kısmına uzanıp kırışik kısımları düzelterek gülümsedi.

Belki de sandığım kadar kötü değildir.

“Yetiştirmem gereken çok fazla dosyalama var,” dedi. “Seni işe aldığımız için gerçekten memnunum.”

“Dosyalama derken?”

Keegan ofisin arkasındaki kapıya doğru yönelip onu takip etmem için işaret etti. Arka cebinden yaka kartını çıkartıp kilit sensöründen geçirdi. Kapıdan gelen *bip* sesinin ardından Keegan kapıyı iterek açtı. Kapı arka tarafında bir şeye değmişti.

“Çok fazla kutu var.” Kahkaha ve homurtuyla karışık bir ses

çıkardı. Başımı eğip içeri baktığımda alfabetik şekilde sıralanmış yerden tavana kadar üst üste dizilmiş kutular ile odanın bir ucundan diğer ucuna kadar dosya dolaplarıyla dolu olduğunu gördüm.

“Bir dakika,” dedim. “Bu teknoloji şirketi değil mi? Yaptığınız her şey elektronik ortamda değil mi?”

“Evet öyle.” Keegan bana göz kırptı. “Gerçek anlamda dosyalama yapmayacaksın. Yapacak olduğun şey buradaki tüm dosyaları tarayıp sanal olarak dosyalamak olacak.”

“O zaman dosya dolapları neden burada duruyor?”

Tarama işlemini bitirip sanal olarak onları dosyaladıktan sonra her şeyi bu dosya dolaplarına tıktırırısın.”

Ellerim iki yanımda sıkıp yumruk yaptım. Oregon Eyaleti’nde işletme yönetimi diploması almak için geçirdiğim dört yılımı yirmi dört yaşındaki beceriksiz patronumun gözetiminde dosya ve evrakları taramak için harcadığımı bilmek beni ifade edemeyeceğim şekilde sinirlendirmişti.

Masasındaki telefonun çalan sesini duyunca bakışlarını kaldırıp dikkatini omzumun üzerinden karşı tarafa kaymıştı. Adeta telefon sesinin çalmasıyla klasik olarak koşullanmış bir köpek gibiydi.

Zayıflıktan belirgin olan kemikli ellerini omzuma yerleştirdi. “Pekâlâ, tatlım, A-C harflerinin olduğu şu köşedeki dosyalardan başlayabilirsin. Herhangi bir sorun olursa haber ver.”

Başımı sallayıp onayladım. Aşırı yüksek topuklu stilettoların lekeli beton zeminde çıkardığı sesle seğirterek odadan uzaklaştı.

İlk kutuyu tutup yukarı kaldırarak dizimin üzerinde sabitleyip ellerimi etraftan dolayıp kavradım. Kutu ağırdı. Benim sekiz yaşındaki oğlum kadar ağırlığı olduğunu söyleyebilirdim. Masa doğru kutuyu taşıdım. Keegan’a tarayıcının nerede olduğunu soracaktım ki bacaklarını masanın üzerine yerleştirip telefonda çene çaldığını fark ettim.

Kutuyu masanın üzerine bırakıp onun telefonda konuşmasını bitirmesini bekledim. Dakikalar birbiri ardına geçiyordu fakat konuşmasının kısa sürede sonlanacağına dair hiçbir belirti yoktu. Bir süre geçtikten sonra telefonu göğsüne koydu.

“Bir şeye mi ihtiyacın var Mary?” diye sordu.

“Maren.” Boğazımı temizledim.

“Affedersin ne?”

“Benim adım Maren,” dedim. Şaşırılmış halde bana bakıyordu. “Tarayıcının nerede olduğunu soracaktım.”

Öne doğru hafifçe eğildi. “Oh, evet doğru. Holün sonunda, sol tarafta. Dördüncü kapı. Ofis numarası 48275.”

“Numarayı benim için yazmak ister misin?” diye sordum. Bık-kın bir ifadeyle gülümsedim.

Keegan masanın üzerindeki neon pembesi *post-it*’in üzerine hızlıca karalayıp bana uzattı.

“Bunları tarayıp göndereceğim özel bir e-posta adresi var mı?” diye sordum.

“General @ Starfire Endüstrisi nokta com,” diye yanıtladı, sanki psişik olmadığım için onu rahatsız ediyormuşçasına soluğunu gürültülü bir şekilde bıraktı.

“Teşekkürler,” deyip karşılık verdim fakat Keegan sandalyesini çevirip sırtını bana vererek çoktan telefon görüşmesine dönmüştü bile. Hafta sonu hakkında yaptığı sohbeti dinlemek için bir saniye bile fazla oyalanmak istemiyordum. Masanın üzerinden ağır kutuyu kavrayıp hole, dört kapı sonra sol tarafa doğru yola koyuldum. Ve vakit kaybetmeden işe koyuldum.

İki saat sonra kutuda bir santim bile azalma olmamıştı. Oysa karnım çoktandır zil çalıyordu. Keşke daha iyi bir kahvaltı yap-saydım. Fakat önceliğin yeni başlayacak olduğum işim için erkenden işyerine gelmek olduğu için tahıllı yabanmersini barının beni öğleye kadar idare edip etmeyeceğini düşünmemiştim.

Kutuyu bırakıp insan kaynakları ofisine geri döndüm. Kapının eşiğinden Keegan'ın bilgisayar ekranına boş boş bakışını izliyordum.

Boğazımı temizledim ve onun başını kaldırmasını bekledim. Önünde her ne oluyorsa kendini ona öylesine kaptırmıştı ki tepki vermedi.

“Keegan, yakınlarda otomat makinesi var mı acaba? Ya da dinlenme odası gibi bir şey?”

Hafifçe irkilip yerinde sıçradı. Elini kalbinin üzerine yerleştirdi. “Oh, Tanrım. Mary beni korkuttun.”

“Maren.” Onu düzelttim. Bu defa biraz daha kısık sesle yapmıştım. Çünkü beni dinleyip dinlemediğinden emin değildim.

“Evet, bir kat yukarı çıkmalısın. Asansöre bin ve sağ tarafa git. Soldan gitme. Orası patron ve üst düzey yöneticilerin olduğu bölüm. Ayaklarının altında gezinme sakın. Patronun yanına kesinlikle yanaşamaz.”

Keegan gözlerini devirmişti.

“Şirketin en zengin beş yüz firma arasında olduğunu sandığı için ‘basit şeylerle’ rahatsız edilmemesi gerektiğini düşünüyor. İç geçirip ombreli dalgalı saçını işaretparmağına doladı. “Programlar ve pazarlama dairesi dışında hiç kimseye ayıracak vakti yok. Görüldüğü üzere bizler onun için önemsiz kimseleriz.”

Dalgalı buklesinin omuzlarına düşmesine izin verdi. Ardından bilgisayar ekranına geri döndü. Ben masama yaklaşıp ortadaki çekmecesini çekerek cüzdanımdan beş dolarlık banknotu aldım.

Birkaç dakika sonra asansörden çıkıp onuncu kata doğru yöneldim. Burası oldukça karanlıktı ve sessizdi de. Çok büyük sayıda hol ve ofis kapısı ile parlak gümüş renkli resepsiyon masaları tam karşımda duruyordu. Starfire Endüstrisi'nin logosu olan parlayan bronz yıldız masanın arkasındaki duvarda bulunuyordu.

Resepsiyondaki görevli kız bakışlarını kaldırıp bana baktı. Fakat telefonda görüşüyordu. Dinlenme odasına doğru yönelip otomat makinesini buldum. Kabul etmekten memnun olamayacak kadar mutlu olmuştum. Sonra oradan ayrıldım.

Midemi bulandıran, rahatsız edici bir duygu kaplamıştı beni. Midem gerginlikle kasılmıştı. Araç otoparkına kestirmeden gidip geriye asla dönmek bir değil, birkaç kez aklıma gelmişti.

Bu iş için fazlasıyla yetenekliydim. Sadece bir kutunun yüzde yirmi beşini halletmek iki saatimi aldıysa eğer aylar boyunca tarama ve dosyalama yapacağım demektir.

Fakat bu hayatın ta kendisiydi. Ben ise yetişkin biriydim. Gerçekçi düşünen bir yetişkin. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım.

Diğer yandan eğer biraz şansım varsa, günün birinde üst yöneticilerle bir araya gelme fırsatını yakaladığımda onlar Maren Greene'in, namı diğer insan kaynakları müdürü Keegan'dan daha yetkin biri olduğumun farkına varırlardı.

5. Bölüm

Dante

“Evini yeniden restore ettiğini bana söylemen gerekirdi.” Genç erkek kardeşim Cristiano, Noir Oteli’nde omzuna aldığı içi dolu silindir şeklinde spor çantasıyla odamın kapısında bekliyordu. “Restorasyon nasıl gidiyor, *fratellone*?”*

“Cristiano, seni görmek ne güzel. İyi görünüyorsun, tatil sana yaramış.” Öne doğru eğilip küçük kardeşime tek kolumla sarıldım. “Hadi içeri gel, oğlum. Ayakkabılarını çıkar. İçecek bir şey ister misin?”

Hukuk fakültesini bitirdikten hemen sonra yılın önemli bir bölümünü sırt çantasıyla seyahat ederek geçirmişti. Hemen ardından da avukat olmak istemediğine karar vermişti.

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ cuma günleri kendine izin veriyorsun,” diye sataştı. Çantasını ayaklarımın dibine bırakıp mini bara yaklaşıp kendi kendine servis etmeye koyuldu. Saçları onu son gördüğümünden daha uzundu. Ten rengi ise epeyce bronzlaşmıştı.

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ otelde kalmak yerine yakınlarında kalmayı tercih ediyorsun.”

“Yakalandım, dünyayı görmenin en güzel yolu bu,” dedi. İnce viski şişesinin kapağını açıp burnuna götürdü. “Vay. Güçlü bir şey.”

* (İt.) Büyük erkek kardeş. (ç.n.)

Başparmağımla omzumu tutup kapıyı işaret ettim. “Jimnastik salonuna gidiyorum. Duvar tenisi için biriyle buluşacağım. Sen de gelmek ister misin?”

Cristiano başını olumsuz anlamda salladı-, kirli ayakkabılarını çıkarıp yatağıma tırmandı. Elini başının altına koydu. “Hayır. Bir süre burada kalacağım. Dinlenirim. Belki gerçek bir yatakta uyku çekerim. Bütün gün boyunca yolculuk yapıyordum. Daha sonra dışarı çıkmak ister misin?”

“Olabilir.” Cüzdanımla anahtarlarımı dolaptan alıp bugün on beşinci kez telefonumu kontrol ettim. “Bunu yapabiliriz.”

Maren’e cevap vermek, konuşmaya bıraktığımız yerden devam etmek için yanıp tutuşuyordum fakat bir yanımda artık iş işten geçtiğini düşünüyordu. Fırsat kapıyı çalmıştı ve Maren yüksek bir sesle hayır demişti.

Sonrasında ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.

İşin aslı her şey olabilirdi.

Bunu asla bilemeyecektik.

Birkaç dakika sonra Noir Otel’i’nin önünde gece yarısı siyahı tentenin altında durmuş erkek valenin arabamı getirmesini bekliyordum. Valeleri sevdiğim pek söylenemezdi. Fakat Seattle’ın merkezinde araba park etmek gerçekten zor olduğu ve otelin sunduğu bedava bir hizmet olduğu için istisna yapmaya karar verdim.

Sürücü arabamı vale standının önüne park etmişti, arabanın sürücü koltuğuna binmeden önce ona bahşişini uzattım. Arabayı çalıştıracakım sırada telefonum vızıldamıştı. Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

GELİYOR MUSUN YOKSA VAZ MI GEÇTİN?

Mesaj birlikte duvar tenisi oynayacağımız Ridley’den geliyordu. Elbette ondan gelecekti.

Kendimle dalga geçmeye başladım. Hayır, kendime gülüyordum. Mesajın Maren’den geldiğini çok küçük bir an bile düşün-

mek gülünçtü. Göndermek için nasıl bir bahanesi olabilirdi ki? En son sözü kendi söyleyen bir budala gibi davranıp onu öylece bırakmışım.

Ridley'e yolda olduğumu bildiren bir mesaj gönderdim. Otoparktan yönümü değiştirip batıya doğru yola koyuldum. Şöyle sağlam bir saat terlemeye, homurdanmaya ve toplara vurmaya ihtiyacım vardı. Kulağa kirli bir iş gibi gelebilirdi. Fakat dünyadaki en iyi işlerden bazıları buna seksi dahil etmesek bile terlemeyi ve soluksuz kalmayı içeriyordu. Sonrasında eve gelecek, duşumu alacak ve ardından, ancak yılda bir görebildiğim küçük erkek kardeşimle bir şeyler içmek için dışarı çıkacaktım.

Benim de anlam veremediğim gerçek dışı sebeplerden ötürü tüm gün boyunca onu aklımdan çıkarmayı başaramamışım.

Ama buna son vermem gerekiyordu.

Hemen şimdi.

Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen birinin zihnimde kayda değer önemde yerleri meşgul etmeye hiç hakkı yoktu. Ayrıca o kum saati seks bombası hakkında zihnimde canlandırdığım her düşünce onun beni nasıl reddettiğinin güzel bir anımsatıcısı oluyordu.

Lanet olasıca çok soğukkanlılıkla olmuştu.

Birisi tarafından reddedilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sözü açılmışken, en son ne zaman reddedildiğimi hatırlamıyordum bile. Belki de lisedeydi?

Otoparka vardığımda avuçlarım büyük bir beklentiyle seğirmeye başlamıştı. Topu duvara vurmak ve duvara çarptığında çıkaracağı tok sesleri duymak için can atıyordum. On dakika içinde ayakkabılarımı bağlayıp birkaç kez esneme hareketi yapmaya başlamışım. Ridley ise kortun öteki tarafından beni eliyle selamladı.

“Tam zamanında.” Ridley parmağıyla telefonuna dokundu ve mesajı okudu. Ardından telefonunu spor çantasının içine bıraktı. “Geleceğini düşünmemiştim.”

“Neden gelemeyecektim?”

“Gecen hafta kışına tekme basmıştım.”

“Her şeyin bir ilki vardır.” Tenis topunu alıp birkaç kez yerde sektirdim. Ardından ancak Amato Kardeşler’in yapabileceği bir ustalıkla elimle hızlıca topu yakaladım. Büyük erkek kardeşim emekli profesyonel bir top atıcıydı. Atletizm bizim genlerimizde vardı. “Bu defa kışını tekmelemek için geri döndüm, Rid. Sana kimin patron olduğunu göstermeye geldim.”

“Ha.” Ridley başını sallayıp raketin sapını sıkıca kavrayarak bütün dikkatini topa verdi. Sanki top üzerimize atlayıp saldıracaktı. Öne doğru hamle yaparak hızlı bir şekilde topa vurdu. “Çok uzun sürmeyecek.”

“Hadi ama.” Homurdanarak yanıt verdim. Benim alana gelen topa vurarak karşılık verdim. “Seninle neden her şey sürekli işe dönüşüyor?”

“Ben bir işadamıyım.” Ridley topa sertçe vurdu, alnındaki ter yere damlıyordu ya da saçındaki bir maddeden kayaklı da olabirdi. Adamın saçları daima parlak ve ıslak bir haldeydi ve hiçbir zaman hareket etmiyordu. Bu normal değildi.

Cevap vermek yerine gözlerimi toptan ayırmadım. Ne zaman bu ahmak adamla bir araya gelsem geçen yıldan beri bana teklifte bulunduğu şirketi satın almayı tartışmaya yelteniyordu. Ridley çok zengin bir ailede doğmuş bir insanın Washington eyaletinde mezun olarak kazanabileceğinin çok üzerinde bir meblağ olan milyar dolarlara konmuştu. Yazılım şirketi kurmak için hiç vakit kaybetmemiş ve çok para kazanmıştı.

Şirketim çok başarılıydı ve buralara sıfırdan gelmişim. Sıkı çalışmalar, çok uzun saatler ve gece yarılara kadar süren mesa-

iler. Kimsenin başarısını menfaate çevirmemiştim. Benimkini hiç yoktan var etmiştim.

O bunu istiyordu.

Bunu ona vermeyecek oluşum onu öldürüyordu.

Ayrıca şirketin onun on milyon dolar gibi komik bir rakam biçip satın almaya çalıştığı meblağdan çok daha fazlası ettiğini iyi biliyordum.

“Asla geri çeviremeyeceğim bir rakam teklif edene kadar,” dedim soluk soluğa kalmıştım. Bu tartışmayı artık rafa kaldırıyoruz.

Topa öyle sert bir şekilde vurdum ki daha Ridley topa vurma fırsatı yakalayamadan top hızlıca duvara çarpıp benim tarafıma geldi.

Üç setlik oynuyorduk. Fakat Ridley bugün kendini oyuna verememiş görünüyordu. Hatta biraz sinirli olduğunu bile söyleyebilirdim. İkinci sette param söz konusu olduğuna göre bu iş bitmiş sayılırdı.

“Her neyse,” dedim ve topu yakalayarak Ridley’e geri attım. Avucunun içinde topu çevirip servis atışını kullandı. “Ne var ne yok? Görüştüğün kız arkadaşın nasıl? Tierney’di değil mi?”

“Hah.” Ridley soluğunu verip topu sektirdi, ardından vuruşunu yaptı. “İşimiz bitti. Oyunlardan sıkıldım artık. Bir dakika iyiyiz, ardından gerginlik. Bu tarz saçmalıklara ayıracak vaktim yok.”

Top duvara çarpıp geriye döndü. Raketimi sıkıca kavradım. “Dün gece bu kızı gördüm.”

“Oh, gerçekten mi?” Ridley bakışlarını bana çevirdi.

“Acayip ateşli görünüyordu. Becerilecek kadar ateşli. Otel odamın barında takılıyordu. Bardan ayrıldıktan sonra arkadaşı yanıma gelip bana numarasını verdi.”

“Hadi canım! Ona mesaj attın mı?”

“Evet.”

“Ve sonra?” Ridley topa yavaşça vurdu.

Ridley’e tüm ayrıntıları verdim. Dışarıdan biri olarak baktığımda kadını deli gibi gösterecekti. Onun deli olduğunu düşünmüyordum. Kadın fazla dik kafalıydı, belki biraz da A tipi kişiliğe sahipti. Fakat deli değildi. Çılgın insanlar görmüştüm ve onlarla çıkmıştım. Fakat o öyle değildi.

“Biraz mesajlaştık, fakat bir yerlere varmadı,” dedim ve Ridley’e karşı başka bir puan daha aldım. “Hadi ama Rid, en iyi oyununu oyna. Şu an içler acısı oynuyorsun.”

“Dikkatimi dağıtıyorsun,” diye homurdandı. “Şu ünlü Dante hikâyelerinden birini anlatacağını sanıyordum. Fakat bu acınası bir durum. Aslında senin için biraz üzıldüm diyelim.”

Güldüm. Ben de kendim için üzülüyordum.

“Tekrar deneyecek misin?” diye sordu. “Senin asla bir meydan okumadan kolay bir şekilde vazgeçeceğini bilmiyordum. Aslında senin çalışma tarzın bu.”

Soluğumu verdim. Dikkatim dağılmıştı ve puanı kazanan o oldu.

“Kahretsin.” Elimle çenemde yeni çıkmaya başlamış sakallarımı ovdum. “Evet. Puanı sen aldın.”

6. Bölüm

Maren

Cuma gecesi holdeki büyük sarkaçlı saatin tik tok sesleri boş evde yankılanıyordu. Cehennem gibi bir hafta geçirmiştim ve eğer bir tane evrak daha taramak zorunda kalırsam sanırım çığlık atabilirim. Fakat bu kutulardan kayda değer bir ilerleme kaydettiğim için bir nebze olsun iyi hissediyordum.

Oturma odasındaki yan sehpanın üzerinde yarıya kadar dolu beyaz üzüm şarabının birkaç santim ötesinde parmaklarımla ritim tutturmuştum. Kendimi şımartmam gerekiyordu. Romantik bir film seçip keyfini çıkarabilir, tırnaklarıma oje sürebilir, yüzüme çamur maskesi yapabilir ya da Saige'i arayıp Target'ta buluşup en az iki saatlik alışveriş yapıp eğlenebilirdim.

Fakat çok da makul olmayan sebeplerden dolayı hiçbirisi bana cazip gelmiyordu.

Geçtiğimiz pazartesi çocuklar gelmiş, tüm hafta boyunca okula gitmiş, bugün de erkenden babalarının evine dönmüşlerdi. Bu haftayla birlikte onlarsız peş peşe geçirdiğim iki haftaydı ama bu haftanın programı epeyce yoğun gözüküyordu. Çünkü eski eşim hafta sonu için eşini alıp Aspen'e, kayağa götürme ihtiyacı hissetmişti.

Çocuklar gideli sadece birkaç saat olmasına rağmen şimdiden onları çok özlemiştim.

Bazen komik olsalar bile.

Evde ve evin dışında canımı çıkarırcasına beni yorsalar bile.

Kavga etmemek için fazlaca büyük oldukları için kendimi sürekli kavga ayırırken bulsam bile.

Ama yine de buradayım. Öylece oturmuş ve isteksiz.

Zamanım olmadığında bunları yapma isteğimin geldiğinden mi yoksa bunları yapacak havamda olmadığından mı bu şeyleri yapmak istemediğimden emin değilim. Çoğu zamanlar tüm gün boyunca çocukları beyzbol veya karateye götürüp getirmenin, çamaşır işlerini halletmenin verdiği yorgunluktan bu kanepeye uzanır, dağlar kadar boş zamanım olduğunda neler yapabileceğimin hayalini kurardım. Fakat şu anda zamanım var ama ben felce uğramış gibi hissediyordum.

Telefonumu alıp Saige ne yaptığını soran bir mesaj gönderdim.

Cevap hemen geldi: *İşi başından aşkın hostes rolünü oynuyorum. Rob poker partisi veriyor. Cips kâselerini doldurmak için bana yardım etmek ister misin? Gerçekten çok eğlenceli. Sürekli onların peynirli cipslerini baharatlı-peynirli cipslerle değiştiriyorum. Bu Rob'u çok fena çıldırtıyor fakat arkadaşlarının önünde kontrolünü kaybetmek istemeyecektir. Bu yüzden bu gece inanılmaz eğleniyorum.*

Güldüm. Bir yandan da göğsümün sıkıştığını hissettim. Bu tür şeyleri ben de Nathan'la birlikteyken yapardım. Ayda en az iki defa Karma Dövüş Sanatları şampiyonası partilerine ev sahipliği yapardık. Verdiğimiz eğlenceli Süper Kupa partileri sayesinde neredeyse uluslararası düzeyde tanınıyorduk. İnsanlar kilometrelerce uzaktan gizli tarifim "borsa tüyoları" için geliyordu.

Hemen cevap yazıp göndere bastım: *Sanırım bunu pas geçeceğim, sonra sıkılırsan mutlaka gelmelisin.*

Ekranda noktalar belirip kayboluyordu, sonra mesajı geldi: *Kesinlikle gelirim melek yüzlü fakat şu an zil zurna sarhoş durumdayım.*

Gürültülü bir şekilde kıkırdamıştım.

Diğer kızlara da mesaj gönderdim fakat onların çocukları, eşleri ya da sosyal aktiviteleriyle meşgul olduklarını biliyordum. Tanrım, Gia'yı görmek istersem aylar öncesinden bunu planlamam gerekiyordu.

Bu gece çılgınca bir şey yap, diye mesaj attı Saige. Sana meydan okuyorum.

1. sınıftayken meydan okumalara karşılık vermeyi bıraktım, diye yanıtladım.

Saige birçok emoji göndermişti. İlki tavuktu. Sonra kaka. Ondan sonra kırmızı renkli kızgın surat. Ardından mavi kalp. En son da bina ve onay işareti... Gelişigüzel tavırları karşısında kıkırdamadan edemedim. Her şeye rağmen ne demeye çalıştığını anlıyordum.

Söylemek istediği: *Sen korkak bir tavuksun. Bu beni çileden çıkarıyor. Fakat yine de seni seviyorum. Dışarı çıkmalısın. Onaylıyorum.*

Ona iki tane pembe kalp göndererek cevap verdim ve ardından saati kontrol ettim. Dokuz olmuştu. Çocuklarımın şimdi ne yaptıklarını hayal ettim. Şu anda yatakta olmaları gerekiyordu. Fakat Nathan'ın son zamanlarda "soğukkanlı, kuralcı olmayan baba" rolünü oynamaya çalıştığını biliyordum. Orada bulundukları her zaman ne yemek istiyorlarsa onu yemelerine ve geç saatlere kadar ayakta kalmalarına izin veriyordu.

Rekabetçi pisliğin tekiydi. Bazen beni başka bir kadınla aldatıldığını unuttuğunu düşünüyordum. Bütün bu olanlar onun yaptıklarıydı. Neyi kanıtlamaya çalıştığından emin değildim. Özellikle

çocukların velayetini bölüştüğümüzden beri sürekliliğin ve rutinin ne kadar da önemli olduğunu ona anlatmaya çalışmışım. Nathan her zaman yaptığı gibi benim duymak istediğim şeyleri bana söylüyor, daha tartışma başlamadan sonlandırmayı başarıyordu.

Haftalar sonra profesyonel yardım almayı teklif etmişim. Böylece birlikte etkili ortak ebeveyn olmayı öğrenebilecektik. Bunun bizimle bir ilgisi yoktu. Çocukları ilgilendiriyordu. Fakat öyle görünüyor ki Lauren, namı diğer benim yerimi alan kadın, tekrar tekrar konuşup onu bundan vazgeçirdi. Resmi olarak kadınla hiç tanışmadım çünkü Nathan kötü şeyler söyleyeceğinden korkuyordu. Fakat içgüdülerim bana kadının beni hâlâ tehdit olarak gördüğünü söylüyordu. Bu da onu benden çaldığı zaman ve dikkati paylaşmak istememesine sebep oluyordu.

Lauren keşke bilseydi.

Nathan'ı artık istemediğimi.

Bütünüyle onundu artık.

Lauren ona sahip olabilirdi.

Kadının mesajlarını Nathan'ın telefonunda yakaladığım ve Nathan'ın yakalandığını anladığındaki yüzündeki "kahretsin yakalandım" ifadesini gördüğüm an Nathan'la olan işim bitmişti.

Ben yalnızca birlikte dünyaya getirdiğimiz iki çocuğumuz için en iyi olanı yapmak istiyordum.

Günün birinde Lauren'le tanışma fırsatım olduğunda, söylenmesi gereken ne varsa, mümkün olabildiği kadar yetiştikince bir tavırla ona söyleyecektim.

Yetişkin insanların bunu yapması gerekir.

Lauren'in kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Beck onun yirmi yaşında olduğunu söylemişti. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Nathan'la bir gün telefonda konuşurken arka planda onun sesini duymuştum. Yirmili yaşlarının ortasındaymış gibi görünüyordu.

Bir defasında Dash'e kaç yaşında gibi gözüktüğünü sormuştum. Ve umursamaz bir tavırla omuz silkmişti. Sanki sorunun önemli olmadığını düşündüğünden değil de umurunda olmadığı içindi. Sadece merak etmiştim.

Çocuklar ondan gerçekten hoşlanıyorlardı.

Kıskanç bir insan değildim, sadece çocukların Lauren'den bahsediş şekillerini duyduğumda bu durum karnıma ateş basmasına sebep oluyordu. Çoğu zamanlarda zoraki gülümseme takınıp konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

Her ne kadar kötü ve karmaşık olsa da bu konuda yeni gerçekliği kabullenmekten başka seçeneğim yoktu. Belki de *kontrol edebileceğim* şeylere odaklanabilirdim.

Lauren'i kontrol edemezdim.

Bir elinde Nathan'ın ipinin oluşunu ve diğeriyle de çocukları kendine hayran bıraktırıp parmağında oynatıyor olması gerçeğini değiştiremezdim. Benden arda kalanlara sahip olabilirdi. Fakat çocuklarımın benden çok onu sevdiğini gösteren ufacık bir ipucu dahi olsa buna asla izin veremezdim.

Kanepenin minderleri arasına iyice yerleşip elimi karnımın üzerine koydum. Spor atletimin kol askısını çekiştirdim. Bütün gün tayt giyiniyordum ve tek kelimeyle muhteşemdi. Bunu daha fazla yapmalıyım.

Zihnimdeki düşüncelerin serbest kalmasına izin verdim. Beynim neredeyse her yere gezintiye çıkmış, en sonunda da geçen hafta barda gördüğüm şu Dante denen adamı aklıma getirmişti. Geçtiğimiz tüm hafta sonu onu düşünmüştüm ve sonra bana geri dönmediği için tüm hafta boyunca epeyce sinirlenmiştim.

Birazı benim hatamdı. Araması öyle çok da önemli bir olay sayılmazdı. Fakat hikâyenin kalanını duymak istiyordum. Sonra ne olduğunu bilmem gerekiyordu. İntikamını beni öylece çaresizce

bırakarak çıkarmıştı zaten. Adam kesinlikle bir amatör değildi ve bu da onun ilk rodeosu değildi.

İşte bu yüzden benden daha genç insanlarla birlikte olmuyordum.

Beyninizi altüst ediyorlardı.

Çok iyi oyunlar oynuyorlardı.

Oyun oynayacak yaşı çoktan geçmiştim.

Bunun için harcayacak enerjim yoktu. İdare etmem gereken bir evim, büyütmem gereken çocuklarım ve yalakalık yapmak zorunda olduğum yirmi beş yaşında bir patronum vardı.

Ha.

Televizyonun kumandasını sehpanın üzerinden alıp kanallar listesinde gezinmeye başladım. Lifetime kanalını açtım. Bu gece kendinden emin, ne istediğini bilen, sofistike bir kadın gibi hissettiğimden psikopat bir dadiyla ilgili filmi izleyecektim. Filmin açılış yazıları daha yeni ekranda akmaya başlamıştı ki telefonuma mesaj geldiğine dair bildirim aldım. Yattığım yerden diklenip oturdum sehpanın üzerinden telefonu alıp kendime yaklaştırdım.

Nathan: *Dash bir kaza geçirdi. Benimle Gracetown acil servisinde buluş.*

Yüreğim ağzıma gelmiş, hızla çarpıyordu. Yüzüm kızarmış, zihnimdeki düşünceler tıpkı rüzgârda savrulan yapraklar gibi her yöne gidiyordu. Kanepeden hızlıca kalkıp mutfığa koştum. Telefonu çantaya atıp kapının arkasındaki anahtarlıktan anahtarları kaptım.

Bir dakika sonra gözlerim yaşlarla dolmuş halde bakış açımı perdeliyordu. Arabanın motorunu çalıştırıp garajın kapısını açmak için başımın üst kısmında bulunan vizöre bastım. Ancak ayağımla debriyaj pedalına bastığım anda ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim.

Hızlı bir şekilde dönüp arka koltukta Dash'in beyzbol ayakkabılarını gördüm. Ayakkabılar çamurlu ve kokuyordu fakat Dash'in ayakları büyük olduğu için bana olabileceklerine dair iddiaya girebilirdim. Hastaneye vardığımda onları ayaklarıma geçirdim. Saniyeler sonra garaj yolundan ayrılıp Sycamore Caddesi boyunca gidiyor, Gracetown acil servisine nasıl gideceğimi hatırlamaya çalışıyordum. Çocuklarım hiç hasta olmamıştı. Hiçbir yerleri zarar görmemişti. Mississippi'nin bu yakasındaki kaza beladan en çok uzak duran, en sağlıklı çocukları olmalarını sağladığım için kendimle gurur duyuyordum.

Yolculuk boyunca ellerim direksiyonda, gerilim dolu bir şekilde gördüğüm birkaç tabelayı takip edip Gracetown'a kadar onları takip ettim. Oraya vardığımda ise oraya kadar nasıl gittiğime dair zihnimde en küçük bir şey bile hatırlamıyordum. Ön sıralarda bir yere park etmek için boş yer aradım. Neredeyse motoru kapatmadan önce otomatik vitesi park moduna almayı unutuyordum.

Kısa bir süre sonra üzerinde parlak kırmızı renklerle Acil Servis yazılı otomatik açılan kapılara doğru yarı koşar şekilde yürüyordum. Boğazım kurumuş, karnıma kramplar girmişti. Nefes alamıyordum. Yutkunamıyor, düşünemiyordum.

Ayağımdaki kramponların çıkardığı sesler beni deli etmeye yetmişti. Fakat mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyordum. Çok komik görüldüğümünden emindim. Ayağında krampon, üzerinde tayt ve parlak turuncu renkli koşu atleti. Altında ise mor renkte spor sutyeni. Sıfır makyaj ve kalın kütüphaneci gözlükle-riyle birlikte saçlarım yukarıdan karmaşık bir şekilde toplanmıştı.

Fakat bütün bunların hiçbir önemi yoktu.

Dash'i bulmak zorundaydım.

Danışma standına yaklaştığımda aşırı çalışmaktan yorgun düşmüş resepsiyonistin bakışlarıyla karşılaştım.

“Size yardım edebilir miyim?” diye sordu monoton bir ses tonuyla.

“Evet,” deyip soluklandım. “Ben Maren Greene. Dashiell Green’in annesiyim.”

Kadın cevap vermedi, hatta göz kırpmadı bile.

“Oğlum burada. Kocam, yani eski eşim, oğlumun burada olduğunu söyledi. Onu görmeliyim. Nerede o? Onun yanına gidip görmeliyim.” Kelimelerim korku doluydu. Fakat göğsümde korkudan atıp duran kalbim kadar korku yüklü olamazdı.

Danışma görevlisi esnedi. Sonra yavaş bir şekilde bilgisayarın *mouse*’una dokundu ve aynı yavaş tavırla ekrana baktı.

Sabırsızlıkla bekliyordum. Ayağımdaki kramponlar seramik döşemeye vuruyordu. Etrafıma bakındığımda odanın insanlarla dolu olduğunu gördüm. Bazıları yarı uykulu, bazıları ise bandajla sargılıydı. Diğerleri ise karşı köşedeki televizyon ekranına kilitlenmişti.

Parmağımla tezgahın üzerine vurup resepsiyon görevlisine daha sert baktım. Sanki bakışımla daha hızlı hareket etmesini sağlayacaktım.

“Adı tekrar söyler misiniz?” diye sordu konuşurken sesi çatallaşmıştı.

“Dashiell,” dedim “İki L ile.”

“İki parmağıyla klavyede ismi yazıp daha dikkatle ekrana baktı. “Hiçbir şey göremiyorum.”

“D-A-S-H-I-E-L-L,” dedim tane tane, her harfi güzel bir şekilde telaffuz ederek.

“Oh.” Kadın elini dudağına götürdü. “I harfini koymamışım.”

“I harfi sessiz,” diye yanıtladım.

“Tekrar ismi yazdı ve olumsuz anlamda başını salladı. “Hâlâ bir şey bulamadım.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Avuç içimi alnıma dayadım. Çenemi dikleştirip homurdanmaya başladım. “Greene’in sonunda E harfi var.”

“Burada bir sorun mu var?” diye sordu arkadan bir adam. Ses tonundaki hükmedici tavrı kadının oturduğu yerden doğrulmasına sebep olmuştu. Gözleriyle adamı izlediğini gördüm. Derin bir soluk alıp beyaz atlı prensimin kim olduğuna bakmak için arkamı döndüm.

Gözlerim ilk olarak gözleriyle buluşmuştu, ardından etrafımdaki her şeyin sonsuz gelen birkaç saniye içinde donduğunu hissettim. Siyah kirpikleri amber yeşili gözlerini çerçeveliyordu.

“Maren,” dedi. “Senin olabileceğini düşündüm.”

Kalbim hızlanmış, düşüncelerim arasında boğulmuş, neden burada olduğumu unutuyordum.

“Dante.”

O gece onu yakından görememiştim. En azından bu kadar yakından görmemiştim. Ama onun olduğunu biliyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Oğlum...” diye konuşmaya başlamıştım. “Oğlum burada, onu bulmaya çalışıyorum.”

Dante’nin siyah kaşlarını yukarı kaldırıp bakışlarını üzerimden karşıya resepsiyon görevlisine çevirdi. “Bu bayanın oğlunu bulması gerekiyor. Sistemde görünmemesinin bir sebebi olabilir mi?”

“Sanırım adını yanlış yazıyor,” diye homurdanarak yanıtladım.

Adımlarıyla beni geçip kadının masasına yaklaştı. Üzerinde hastanenin logosunun olduğu bir kalem ve Xanax logosuyla kaplı küçük not kâğıdını aldı.

“İşte,” deyip kâğıtla kalemi bana uzattı. “Oğlunun adını buraya yaz. Sistemde onu bulana kadar burada bekleyeceğim.”

Ben yazmayı bitirince kadın kabarık sarışın saçlarını kulağının arkasına koyup kâğıdı elimden çekip aldı.

“İşte bu kadar.” Dante gülümsedi. Belimin arka kısmında avuç içinin sıcaklığını hissediyordum. Kısa bir süre de olsa elinin orada ne zamandan beri olduğunu merak ettim. Şu anda her şey olağanüstü görünüyordu ve ben anı yaşamaya çalışıyordum. Hislerim aşırı uyarılmıştı.

“Teş-ekkür ederim,” diye kekeledim. Ardından bekleme odasından çıkıp oğlumun yanına gideceğim kapıyı aramaya koyuldum.

Dante başıyla onaylayıp ellerini kalçasının üst kısmına yerleştirdi. Her şey buğuluydu.

Küçük parçalara ayrılmış saniyeler içinde bedenine oturan gri bir pantolon, ince bir kemer ve üzerine beyaz düğmeli gömlek giyindiğini gördüm. Hafifçe gülümsedi. Bakışlarını benimkilere sabitlemişti.

Neden burada olduğunu ya da iyi olup olmadığını sormaya zamanım yoktu. Onun iyi olduğunu varsayıyordum. Kastettiğim, iyi görünüyordu. Neler olup bittiğini daha anlayamadan kendimi otuz iki numaralı odanın kapısında beklerken buldum.

“Büyük oğlumun tanıdık gelen ayağını çıplak bir şekilde gördüm. Tekerlekli hastane yatağının üzerinde, beyaz hastane örtüsünün altından ayağı dışarı sarkıyordu.

“Oh, aman Tanrım,” dedim, elimle göğsümü sıkıştırıp odaya hızlıca daldım. “Nathan, ne oldu?”

Oğluma baktığımda yüzünde temkinli bir ifade vardı. Siyah gözleri babasıyla benim aramda gidip geliyordu. İyi görünüyordu. Yaşıyordu ve bilinci yerindeydi. Bütün bunlar iyiye işaretti. Baştan aşağıya onu dikkatle süzdüm ve sol ayak bileğine kocaman bir buz torbasının bastırılmış olduğunu gördüm.

Oh, Tanrı’ya şükürler olsun.

“Dash, rica etsem bu gece neler olduğunu annene söyler misin?” Nathan’ın oğlumuzla konuşurken ses tonu birden ciddileşmişti. Fakat bunun bir şovdan ibaret olduğunu çok iyi biliyordum.

Dash dudaklarını hafifçe yaladı. Başını bir yana eğilmiş gözle-
rinden utanç okunuyordu.

“Ne oldu, bebeğim?” diye sordum ve yatağının kenarına san-
dalye çekip oturdum. Ellerini ellerimin arasına aldım, benimki-
lerle aynı boyuttaydılar, hatta birazcık benimkilerden bile büyük
olabilirdi. Ne zaman bu kadar büyümüşler? Siyah saçlarını
ellerimle tarayıp yüzünden uzaklaştırdım ve ona doğru eğildim.
“Söyle bana.”

Oğlum bakışlarını önce babasına, ardından tekrar bana çevirdi.
“Beck benim odamdaydı. Benim iPad’imi aldı. Sonra ben de oda-
sına gidip kapısını tekmeledim. Merdivenlerden aşağıya, hole
kadar arkamdan koştu. Tırabzanın üzerinden atladım. Amacım
koltuğun üzerine atlamaktı fakat başaramadım. Onun yerine sol
ayağımın üzerine düştüm.”

Nathan kıkırdadı. “Çocuklar her zaman çocuk oluyor işte.”

“Ve bütün bunlar oluyorken sen neredeydin peki?” Ona doğru
dönüp sert bir bakış attım.

Elini düzleştirip havada salladı. “Tanrım, Maren, onlar artık
bebek değil.”

“Haklısın. Onlar çocuklar, bebek değil. Ayrıca erkekler. Kont-
rol edilmeye ihtiyaçları var.” Nefesimi bırakıp rahatsızlığımı belli
edercesine homurdanarak yüzümü oğluma geri çevirdim. “Bu
asla benim evimde olmazdı.”

“İşte yine başlıyoruz,” diye mırıldandı Nathan.

“Beck nerede?” Cevabı bildiğim halde yine de sordum.

“Evde Lauren’le birlikte.”

“Yatmış mı?” Duvardaki saati kontrol ettim. Neredeyse on bir
buçuk olmuştu. “Yatakta olması gerekiyordu?”

“Bilmiyorum?” Ses tonundaki rahatsız olmuş ifadesini gizle-
medi.

“Bu çocukların kurallara, kontrole ve düzene ihtiyacı var,” dedim dişlerimin arasından tıslayarak. İçimde uyanan anne ayı kükreyip kendini savunmaya geçmişti artık. Bir defa ortaya çıktı mı onu tekrar kafesine koymak neredeyse imkânsızdı.

“Anne.” Dash acı dolu bir ifadeyle bana baktı. İçinde bulunduğum durumdan hemen uyanmıştım. Yalnızca oğlum için. Oğlumu acı çekerken görmekten nefret ediyordum. Özellikle de önlenebilir bir durum olduğunu bildiğim zaman.

“Üzgünüm tatlım.” Başını şefkatle okşayıp onu alnından öptüm. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Canım acıyor,” diye yanıtladı. “Fakat buz işe yarıyor.”

“Röntgen çektiler mi?” diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı Nathan. “Şimdi gelip onu alacaklar.”

“Anne?” diye sordu Dash kaşlarını yukarı kaldırıp.

“Evet oğlum?”

“Sen... sen benim kramponları mı giyiyorsun?” diye sorup dudaklarını ısırdı. Kıkırdamaya başlamıştı.

Ayaklarıma bakış attığımda omuzlarım yenilgiyle çökmüş belirsiz bir şekilde güldüm. “Evet. Evet, giyiyorum, Dash. Sorun olur mu?”

“Pekâlâ, Bay Dashiell, biz hazırız,” diye kapıda beliren hemşire seslenmişti. Hemşire odaya girip hastaları birbirinden ayıran perdeyi kenara çekip, “Hadi gidip o bileği kontrol edelim, olur mu?” dedi.

“Geri geldiğinde burada bekliyor olacağım,” dedim ve görevliler oğlumu odadan çıkarırken parmak uçlarımı öpüp ona doğru salladım.

Nathan başıyla oğlunu onaylayıp cebinden çıkardığı telefonu ilgilenmeye başladı. Lauren’le mesajlaşıp gelişmelerden onu haberdar ettiğinden emindim. Sanki Laurel, Dash’in bileğini çok umursuyordu da.

Çantamı tekrar omzuma asıp otomat makinesi bulabilmek umuduyla hole doğru koyuldum. Dash, Snikers çikolatalarını çok seviyordu. Eğer bir tane bulabilirsem geri geldiğinde birazcık olsun gülümsemesini sağlayabilirdim.

“Yaptığı bu kalın kafalılık yüzünden onu belki de ödüllendirmemem gerekirdi. Ama kırılmış ya da çatlamış bileğinin onun için yeterli bir ceza olduğunu düşünüyordum. Ayrıca bunun için hâlâ Nathan’ı suçlu buluyordum. Çocuklara göz kulak olması gerekiyordu. Çocuklara aşırı derecede büyük McMansiyonvari* evinde sınırsız özgürlük vermemeliydi.

Holde tiz bir ses çıkaran kramponlarla ilerlerken holün sonunda otomat makinesinin kenarını fark etmiştim. Yürürken bir yandan da çantamın içinden aranıp bir dolar ve bozuk para buldum. Makineye yaklaşıp yaklaşmaz raflarında bakışlarımı gezdirip Snikers aramaya koyuldum.

“D7,” diye fısıldadım kendi kendime. Parayı bölmeye yerleştirip butona bastım. Çikolata serbest kalıp kolay bir şekilde aşağıya düştü. Eğilip onu aldığımda birkaç saniye içinde yılın annesi gibi hissetmeye başlamıştım.

Ayağa kalkmak için döndüğümde bir çift siyah şık ayakkabıyla karşılaştım. Boğazım düğümlendi. Doğrudum, bakışlarım onunkilerle buluşunca boğazımı temizledim. “Dante.”

“Maren.”

Tanrım, adımı söyleyiş şekline bayılıyordum. Doğal, gırtlaktan çıkan derin tok bir sesle söylüyordu. Zorla değil, neredeyse ilkel bir ses tonuyla.

“Atıştırmalık bir şey mi alıyorsun?” diye sordu.

“Dash için,” dedim gülümseyerek. Gözlüklerimi yukarı ittirdim.

* McMansiyon: Zenginlik ya da zevk çağrışımlarını uyandırmak için bir mimari sembol kargaşası yaratarak, düşük kaliteli malzemeler ve işçilikle yapılmış, benzer tip evler için kullanılan küçümseyici bir ifade. (ç.n.)

Nasıl görüldüğümü hatırlamıştım. Yanaklarım kızardı. Genellikle kendine güvenen bir kadındım. Fakat milyonlar kazanıyormuş gibi görünen bir adamın önünde döküntü gibi durmanın güvenimi biraz sarstığını söyleyebilirdim. Ben de yalnızca bir insandım.

“Oğlun ne yapıyor? O iyi mi?”

“Evet, iyi. Teşekkürler. Kardeşiyle kavga ederken bileğini yaraladı.”

Dante’nin şimdi fark ettiğim hafif kirli sakallarıyla çevrelenmiş o yumuşak ve dolgun dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Nasıl olduğunu çok iyi bilirim. Bir ev dolusu erkek kardeşin arasında büyüdüm. Bazı yıllar neredeyse acil serviste yaşıyor gibiydik.”

“Peki ya sen?” diye sordum hafifçe başımı eğerek. “Her şey yolunda mı?”

Gülümsemesi kaybolmuş, amber yeşili gözleri büyümüştü. “Evet. Küçük erkek kardeşim bu gece zil zurna sarhoş, pislik herifin tekiyle kendisine hoşlanmadığı bir şey söyledi diye adamlar barda kavgaya tutuşmak için mükemmel bir gece olduğuna karar verdi sadece.”

“O iyi mi peki?”

Dante başıyla onayladı. “Ah, evet. Kırık bir burun. Ameliyatla düzeltilecek. Ardından birkaç gün gözlerinde morluk oluşur, sonrasında hiçbir şeyi kalmaz.”

Göz ucuyla bir hareketlilik fark ettiğim için Dante’nin omzunun üzerinden baktım ve Nathan’ı birkaç oda ötede durmuş ikimizi izlerken gördüm. Gülümsememek için kendimi tuttum. Fakat onun merakla bizi izlemesi beni çok mutlu etmişti.

Karma Tanrısı diye bir şey vardı ve o, bu gece benim için bir iyilik yapıyordu.

Nathan orada öylece durmuş hareket etmeden bekliyordu. Yü-

zünde yumruk yemiş gibi bir ifadeyle elinde mesaj çekerken telefonu donmuş kalmıştı.

“Odaya dönsem iyi olacak. Oğlum döndüğünde orada olacağıma dair ona söz verdim. Umarın kardeşinle ilgili her şey güzel geçer.” Dante’ye memnun olmuş bir ifadeyle gülümsedim ve ayağında oğlumun ses çıkaran çamurlu kramponlarıyla birlikte bir patron edasıyla hafifçe ona sürtünerek yanından geçtim.

Eğer o adam beni önceden yatağa atmayı düşünmüştü de şimdi fikrini değiştirdiğinden adım gibi emindim.

Ah, pekâlâ.

Son bulmuş olsa da eğleneliydi.

Nathan’ın yanından geçerek oğlumun bulunduğu odaya geri döndüm. O da yüzünde o bilindik anlamsız aptal ifadeyle birlikte peşimden beni takip etti.

“O adam kimdi?” diye sordu içeri girer girmez. Soracağından adım gibi emindim.

Eğlendiğimi belli etmemeye çalışarak basit bir şekilde cevapladım. “Sadece tanıdık biri.”

Nathan telefonunu cebine sokup refakatçi sandalyelerinden birine oturarak beni incelemeye koyuldu. “Öyle mi? Peki adı ne?”

“Bu gerçekten önemli mi?” Sesimin inceltip şehvetli bir şekilde iç çektim.

Eski kocam boğazını temizleyip olduğu yerden hemen ayağa fırladı. “Evet. İkiniz nasıl tanıştınız? Sen, ah, arkadaş bulma uygulamasını mı kullanıyorsun? Hani şu adı *Swiper* ya da adı her ne ise o mu?”

“Saige’in sayesinde,” diye yanıtladım. Yarı yarıya doğrudu. O yüzden tamamen yalan sayılmazdı. Dahası, evliliğimizin son birkaç yılında onun bana nasıl çılgınlar gibi yalan söylediğini göz önünde bulundurursak ona yalan söylememde hiçbir sakınca yoktu.

Nathan alaycı bir şekilde güldü. Saige'in bulduğu biriyle konuşmamı çok garip bulduğu belli oluyordu. Sandalyesinde geriye doğru yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Greene erkekleri alaycı olmak için yaratılmışlardı. Bunu öğrenmem yıllarımı almıştı. Onlar herkesten çok zeki olduklarını düşünüyorlardı. Nathan'ın babası da aynı onlar gibiydi. İşte tam da bu yüzden söz konusu kişilikleri olunca, çocuklarımın Küba-Acosta tarafına benzemeleri için elimden geleni yapıyordum.

"Evet, biz geldik." Dash'in hemşiresi yatağı kapıdan geçirmişti. "Güzel haberlerim var. Sadece ayağını burkmuş. O gerçekten şanslı genç bir adam."

"On, Tanrı'ya şükürler olsun." Ellerimi göğsümün üzerine yerleştirip hemşire yatağın tekerleklerini kilitleyince hemen yatağının kenarına vardım. "Dash, Yüce Tanrım. Bunu bir daha asla yapayım deme."

Dash rahatlamış şekilde hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. "Yapmayacağım, anne."

"Beckett ile senin eşyalarını çalmaması hakkında bir konuşma yapacağım," dedi Nathan. Birden sanki iyi ebeveynlik ödülü almaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Daha iyi anlaşmanız gerekiyor. Birbirinize yakındınız. Ne oldu size böyle?"

Ona boşanmanın olduğunu hatırlatmak isterdim. Onların hayatlarının altüst olduğunu. Tamamen yapmacık davranıp rol oynuyorlardı, oysa bu olanlar yardım çılgınlıklarıydı. Ama Nathan her zamanki gibi yine beni susturup onların sadece çocuk olduklarını söyleyecekti.

Gözlerimi devirip ofladım. Tanrı korusun Nathan bir kez olsun bir konuda haklı olduğumu asla kabul etmezdi.

"Sana bir şey aldım." Cebimden çikolatayı çıkarıp ona uzattım. Dash'in yüzünde hemen bir gülümseme belirmişti.

“Teşekkürler anne.”

“Önemli değil tatlım.”

“Şimdi bileğini saracağız,” dedi hemşire. KİBB yapman gerekecek. Kaldırma, İstirahat, Buz ve Baskı.

Dash’in taburcu edilmesiyle ilgili açıklamaları dinliyorduk. Daha doğrusu ben dinliyordum. Nathan ise devamlı telefonunu kontrol ediyor, bir yandan da dinliyormuş gibi yapıyordu. Birkaç dakika sonra hemşire tekerlekli sandalyeyle birlikte gelip Nathan’a çıkış işlemlerini danışmadan halletmesini söyledi.

“İyi olacaksın, tatlım.” Dash’in saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Ona bir bebekmiş gibi davranmayı seviyordum. Çok nadir bu şansı yakalayabiliyordum. Her geçen gün daha da büyüdükçe sıcak yemekler ve temiz çamaşırlar hariç anneye daha az ihtiyaç duyuyorlardı.

“Evet, anne, eve gidebilirsin. Ben iyi olacağım.” Tekerlekli sandalyesinde doğrulup oturduğunda çok kısa bir anlığına karşısında küçük bir çocuk değil de genç bir delikanlı görmüş gibi olmuştum. Çok güçlü ve sert görünüyordu. Onu çok fazla seviyordum. Keşke bu gece onu eve götüren ben olsaydım.

“Pekâlâ. Birkaç gün sonra görüşürüz,” dedim ve yanağından öptüm. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bütün bu çekici hemşirelerin önünde onu utandırmıştım ve bu, kıkırdamama sebep olmuştu.

Kısa bir süre sonra arabayı park ettiğim yere doğru gitmeye koyulmuştum. Ayağımdaki kramponları asfalt kaldırım boyunca sürüyerek peşime çekiyordum. Anahtarları çantamda arayıp arabanın otomatiğine basarak kapının açılıp sinyallerin iki kez yanıp sönmesini izledim.

Arkamdan gelen nazik ayak sesleri dikkatimi çekmişti. Göz ucuyla arkamdan gelen adamın silüetini görebiliyordum. Daha iyi görebilmek için iyice döndüm. Gelenin kim olduğunu gördüğümde gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

Park yerine yaklaşırken adımlarımı yavaşlatıp, "Neredeyse beni takip ettiğini düşünecektim," dedim.

Güldüğünü duydum. Nazik bir gülümseyişi. "Öyle görünebilirdi."

Benim arabamdan iki araba gerisinde park edilmiş siyah spor arabanın lambaları yanmıştı.

"Telefonumun şarj aletini almak için dışarı çıktım," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Burun kırılmalarında hayati tehlike olmadığı için bize öncelik verilmediği göz önüne alındığında sanırım bir sürede daha burada olacağım."

Hemen yanımda belirivermiş, adımlarını benimkilere uydurmuştu. Baharatlı sabunumsu kolonyasının esintisini hissetmiştim. Midemde kıpırdanmalara sebep olduysa da gizlemeyi başardım.

"Hâlâ senin hikâyenin kalanını duymak istediğimi biliyorsun." Arabamın önüne gelince durdum. Peşimden geldi.

Bedenini hafifçe bana doğru eğip omuzlarıyla görüntümü kapatmış sırıtıyordu. "Evet, şey. Üzerinde biraz çalışıyordum. O yüzden sana dönmem biraz zamanımı aldı. Ayrıca sanırım hikâyeyi *senin* bitirmen gerekiyor."

"Ben mi?!" İşaretparmağımı delicesine çarpan göğsümün üzerine yerleştirip şaka yapıyor olduğunu umuyordum.

"Evet," dedi. "Hikâye anlatıcılığın ve diğer bütün şeylerdeki o tutkulu yanınla."

Bir kaşımı kaldırıp takip etmeyi bıraktım.

"Hani benim hakkımda uydurduğun şu muhteşem hikâye var ya, Kansas'ta beni bekleyen nişanlı ve diğer söylediğin şeylerdeki hayal gücünü kastediyorum. Çok yaratıcısın. Sonrasında ne olacağını bana sen söyle."

Yanaklarım kızardı. Flört etmede çok kötü sayılırdım. O ise bu alanda uzmandı. Flört etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Oysa

onun için öyle doğal görünüyordu ki. Alışkanlık olmuştu. İşte tam da bu yüzden burada oyalanıp çok düşüncesizce bir karar vermeden önce arabama atlayıp arkama bile bakmadan evime gitmeliydim.

“Nasıl olacağını bana sen söyleyeceksin,” dedi. “Sanırım hikâyede kaldığımız yer tam...”

“Bu senin hikâyen,” dedim, yanaklarım yanıyordu. Hayatım boyunca hiç müstehcen kelime kullanmamıştım. Düşüncesi bile dizlerimin bağını çözmeye yetiyor, karnıma kramplar giriyordu. Tıpkı günlüğü hoşlandığı çocuk tarafından okunan liseli bir kız gibiydim. Gecenin karanlığı ve gökyüzündeki ayın köhne aydınlığına şükreliyordum. İstedğim kadar boyun eğmeden dimdik durabilirdim fakat yüzümün kızarıklığını gizleyecek hiçbir şeyim yoktu. “Bunu senden çalmak istemem.”

“Maren.” Başını hafifçe yana eğip beni dikkatle inceledi. Birkaç saniye sessizce bekledikten sonra omuzlarını geriye doğru çekti. “Korkuyorsun, değil mi? Sonrasında olacaklardan korkuyorsun.”

“Ne? Hayır.” Bir adım geriye attım. Ayağımdaki kramponlar asfalta süründü ve arabanın kaputuna çarpmıştım. “Güven bana, beni korkutmak gösterişli bir yakışıklıdan çok daha fazlasını gerektirir.”

Tam ona başımdan iki sezaryen ameliyatı, bir boşanma ve apandisit geçirdiğimi ve onun gamzeli keskin hatlı yüze ve çelik gibi kollara sahip olmasının beni hiç mi hiç korkutmadığını söyleyecektim ki bunları kendime saklamamın daha doğru olacağına karar verdim. Çünkü benimle ilgili şu ana kadar gördüğünden daha çok olumsuzlukları ortaya serecek görsele ihtiyacı olmadığını düşündüm.

Hafifçe kıkırdadı. “Daha önce kimse beni *gösterişli* olarak

tarif etmemişti.”

Birden kendimi görünmez hissetmiştim. Bugünlerde yirmili yaşlardakilerin birbirine nasıl hitap ettiğini bilmiyordum. Son on iki yılımı burnumu çocuk kitaplarına gömerek, ellerim dirseklerime kadar kismuk, iş ve kakaya bulaşmış geçirdim. Pop kültür argosundan daha önemli görüp endişe duyduğum farklı şeyler olmuştu.

“Sana seks bombası diyen oldu mu hiç?”

Burnumu buruşturdum. “Hayır. Asla.”

Kulağa edepsiz geliyordu.

Ve ayrıca seksi.

“Bu sadece seksi olduğu anlamına geliyor,” dedi omuz silke- rek. Hafifçe dudağını ısırđı. Bu bir övgü, hakaret değil.

şu halimle burada durmuş dn geceden kalma p gibi görünüyordum. Özellikle de bu Yunan tanrılarını çağrıştıran adam tarafından seks bombası olarak tanımlanmayı inanması zor buluyordum.

“Daha önce sana hiç kimse deli olduğunu söylemiş miydi?” diye sordum arabanın kaputunun etrafından dolanıp kapı koluna ulaştım.

Dante sırtıyordu, dikkatini bana vermiş delip gecen bakışları ağzımın kurumasına sebep olmuş yüzüm hissizleşmişti. “Hayır. Asla.”

“Pekâlâ, ylesin. Sen delisin.” Gülümsememek için savaştım. Arabaya bindim. Ben oradan ayrılırken ellerini ceplerine yerleşti- rip arkamdan beni izleyişini fark etmemiş gibi yaptım.

7. Bölüm

Dante

Cristiano acil servisin bekleme odasında oturmuş burnunun üzerinde buz torbasıyla adının çağrılmasını bekliyordu. Yarı sarhoş yarı uykulu bir şekilde horluyordu. Telefonumu şarj olması için en yakın prize taktım.

Maren ayrıldığından beri yarım saat geçmişti. Ne kadar uzakta yaşadığını bilmiyordum. Fakat henüz ayakta olduğunu tahmin ediyordum.

Başparmağımı telefonun ekranında gezdirdim. Numarasını girip mesaj yazmaya koyuldum. Birkaç kelimenin ardından durdum. Ne söylemek istediğimden emin değildim. Sadece onunla konuşmak istiyordum.

Eğlenceli ve aynı zamanda da etkileyiciydi. Pişmanlık duymaz ama samimi bir tavrı vardı. Bunlardan daha da önemlisi öldürücü bir seksiliği vardı. O çılgın kıyafetlerin içinde dağınık saçları ve makyajsız yüzüyle bile seksi görünüyordu. En önemli kısmı ise ne kadar ateşli olduğunun farkında olduğunu bile sanmıyordum.

Mesaj yazmak için telefonun ekranına dokunurken ne yazacağıma karar verdim:

Gerçekten sonra ne olacağını bilmek istiyor musun?

Bir dakika geçmişti. Nefesimi tutup şahin gibi telefonuma bakıyordum.

Maren: Uyku saati masalına bayılırım. Lütfen. Tüm dikkatimi şu anda sana verdim.

Gülümsedim. Uyku saati ve uyku saati masalı ile ilgili şaka yapmayı düşünüyordum ki aramızdaki yaş farkını hatırlayınca vazgeçtim. Yaş benim için sorun değildi. Ama kadınların bu konuda çok hassas olabildiklerini biliyordum. Ayrıca istediğim son şey, genç erkekleri kendine çeken yaşlı kadın fetişizmine sahip olduğumu düşünmesiydi.

Maren: HÂLÂ BEKLIYORUM...

Cristiano homurtulu bir şekilde horlayıp kendini uyandırmıştı. Uyanmasıyla birlikte burnundaki kırık yüzünden beliren acıyla birlikte yüzünü ekşitmişti.

“Üzerine buz koy,” dedim ve ardından buz paketini eline koyup yukarıya kaldırdım. Tekrar telefonuma odaklandım. Kalbim hızlı bir şekilde atıyordu. Sırf onun dikkatini üzerime çekebileyim diye çok çalışmışım. Şimdi dikkatini bana vermişti ve ben bir sonraki atacağım adımın ne olacağını bilmiyordum.

Bu ben değildim.

Sakin ve soğukkanlıydım. Kendine güveni tam, her zaman karşı hamleye karşı hazır biriydim. Şimdi ise dili tutulmuş, ona söyleyeceğim her şeyi söylemeden önce gözden geçirme ihtiyacı hisseden biri haline gelmişim.

Bunu yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyordum.

Onu yatağa atmak istiyordum.

Zamanı geldiğinde tabii.

Başımı yukarı kaldırdığımda kıvrıkcık beyaz saçlı ve örgülü kazak giyinen biraz yaşlıca bir kadının otuz iki dişi de ortada olacak şekilde sırtıp bana baktığını gördüm.

“Bana en büyük torunumu anımsatıyorsun,” dedi kendinden gurur duyan bir tavırla.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Kadın bana bakıp gülümsemeye devam edince aniden ümitsiz bir şekilde becermek istediğim kadına müstehcen hikâyeye ilgili mesaj atmak uygunsuz gibi gelmeye başlamıştı. Dahası, kazara sertleşmeye başlıyor olsaydım bu daha da uygunsuz bir durum olurdu.

Ciddi bir şekilde libidomu öldürüyordu.

“Askerdeydi, biliyor musun,” diye ekledi. Konuşurkenki sesi titreyen ellerindeki derisi gibi ince ve kırılgandı.

“Ha, bu harika,” dedim. “Onun ülkemiz adına yaptığı hizmetten onur duyuyorum.”

Kadının gülümsemesi iyice yüzüne yayılmıştı. “Her zaman beni görmeye gelirdi. Sonra evlendi ve doğuya taşındılar. Connecticut. Oraya gittin mi hiç?”

Ah, Tanrım. İçinde olmak istemediğim bir konuşmaya hapsolüp kalmıştım ve nasıl kurtulacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Telefonum cebimde vızıldadı. Maren peş peşe soru işaretleri göndermişti.

“Dört tane çocuğu var,” dedi ve ekledi. “Jaylin... Janaya... Jenson... ve sonuncusunun adı neydi? Oh Tanrım, hep unutuyorum. Ah, hatırladım. Jacob. Hayır. Bekle... bu değildi... çocuklar ve günümüzdeki o isimleri işte. Benim zamanımda çocuklarımıza *gerçek isimler* verirdik.”

“Cristiano Amato?” Kuzgun siyahî renge boyanmış saçlı hemşire kapının önünden ismi anons etmişti.

Karşıya uzanıp Cristiano’nun koluna dokundum. İrkilerek uyandı, kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı.

“Bizi çağırıyorlar,” dedim kadına. “Sizinle sohbet etmek güzeldi.”

Kadının yüzü düştü. Kısa bir an onun için üzüldüm. Fakat saniyeler içinde Cris'in peşine takılmışım ve hemşire, Cris'e altından kalkamayacağı milyonlarca soru sormuştu. Bu ne zaman olmuştu? Nasıl olmuştu? Ona bunu kim yapmıştı?

Onun adına soruları ben yanıtladım. Bardaydık. Kendini bilmez adam büyük kardeşimiz Alessio hakkında kötü şeyler sarf etmişti. Onun kolay yolu seçip erken emekli olduğunu, her yerdeki Baltimore Firebirds fanları tarafından yüz karası olarak görüldüğünü söylemişti.

Cristiano bunu duyar duymaz vakit kaybetmeden adamı çenesine yumruk atmıştı. Yalnız diğer adam çok hızlıydı ve sarhoş karışık dövüş sanatları oyuncusuymuş gibi bar taburesinden hızlıca çıkıp Cris'e bir tane yumrukla karşılık vermişti.

Ben, Cris'e yerden kalkması için yardım ettiğim sırada diğer adam çoktan topukları yağlayıp ortadan kaybolmuştu. Barmen ise polisleri aramadan önce hemen orayı terk etmemizi söylemişti.

"Ne kadar onurlu bir davranış," dedi hemşire gülümseyerek ve tüm dikkatini kardeşime verdi. "Ace Amato senin kardeşin mi? Beyzbolu severim. Huge Cardinals hayranıyım. Lütfen benden nefret etme olur mu?"

İkisi birden güldü. Kadın, kardeşimi kibar bir şekilde muayene ediyor, olması gerektiğinden daha yakınında duruyordu. Meyve ve hindistancevizi karışımı parfümünün kokusu odayı kaplamıştı. Büyük ihtimalle vardiyasını değiştirmek için gelmişti.

Kardeşim gibi gençti. Kırılmış burnunu yakından tüm ayrıntısıyla gördüğünü söyleyebilirdim. Kardeşimin çekici olduğunu söyledi. Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım. Buna alışkındım. Nereye gitsek insanlar Cristiano'ya sanki bir çeşit ilahmış gibi davranıyordu. Son birkaç yıldır seyahatlerinde konaklamak için tünediği koltukların yarısının kadın avcısı serseriyle vakit geçi-

recek kadar şanslı olmayı ümit eden şu kızlara ait olduğuna ikna olmuşum.

Cristiano tatlı hemşiresiyle eğlenceli vakit geçirirken telefonumu çıkarıp Maren'e mesaj gönderdim.

Hâlâ ayakta mısın? Üzgünüm. Bizi tekrar çağırdılar.

Saniyeler içinde yanıt gelmişti: *Evet. Fakat çok uzun sürmez.*

Yazmaya devam ettim: *Buradan çıkınca sana mesaj atabilir miyim? Umuyorum ki işimiz hemen biter. Sadece burnunu düzeltmeleri gerekiyor.*

Bu defa cevap yazması biraz zaman almıştı. Ne kadar şanslı olduğum da düşünülünce çoktan uyuya kalmıştır. Fakat şansıma bir dakika sonra telefonum vızıldadı. Gelen mesaj sesi değil telefon aramasıydı.

"Hey," diye yanıtladım. Çenemi sokuşturup sesimi olabildiğince kısık tutmaya çalıştım. Sırtımı Cristiano ve hemşiresine çevirdim.

"Seni aramak zorundaydım," diye yanıtladı. Ses tonunda hafif bir gülümseme gizliydi. "Ne zaman 'sen' kelimesini yazsam klavye otomatik olarak kelimeyi 'sen kokuşmuş ahmak herifin tekisin' diye düzeltiyor. 'Benim çocuklar telefonda bir haltlar karıştırmış olmalı.'"

Kıkırdadım. Bu tam da benim en genç olan erkek kardeşim Fabrizio'nun o yaşlarda yapabileceği türden bir şeye benziyordu.

"Bu yüzden ben de yanlış mesaj göndermek istemedim," dedi. "Bilirsin işte, gerçek anlamda."

"Memnun oldum. Bana zor anlar yaşatabilirdin. Kokuşmuş ahmak heriflik günlerimi ilkokul yıllarında bıraktığımı düşünüyorum."

"Her neyse, hâlâ ayaktayım," dedi ve iç geçirdi. "Çocuğunla ilgili bir şey olunca ve soluğu acil serviste alınca bu insana adrenalin patlaması yaşatabiliyor. Bu gece ne zaman uyurum emin değilim."

“Buradan ayrılınca seni arayabilir miyim?” diye sordum ve bir yandan da göz ucuyla Cris’i kontrol ettim.

Maren bir süre durakladı ve soluğunu bıraktı. “Evet. Arayabilirsin.”

Zafer benimdi.

“Uyuya kalma sakın,” diye yanıtladım. “Şu bizim hikâyeyi bir sonuca ulaştırmalıyız.”

“Bizim hikâyemiz mi?” diye dudak büktü. “Bu benim söyleyecek olduğum bir hikâye değil. Önceki konuşmada bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum.”

“Evet senin. Sana verdim. Meşaleyi sana devrettim. Artık birlikte yazan kişileriz biz. Ortak bir girişim bu. Grup projesiymiş gibi düşün.”

“Grup projelerinden *nefret* ederim,” diye homurdandı. Yine de gülümsemesini duyabiliyordum. “Her zaman diğerine hükmetmeye çalışan bir kişi vardır ve işin çoğunu öteki kişi yapmak zorunda kalır.”

“Ben o şekilde çalışmıyorum,” dedim. “İşi yarı yarıya bölüşerek yapan tiplerdenim ben.”

“Erkek kardeşin bir yazar mı?” diye hemşirenin Cristiano’ya sorduğuna kulak misafiri olmuştum.

Cris öksürmeye başlamıştı. “Oh, Tanrım, hayır. Yok yok.”

Özür dileyip konuşmamı yapmak için hole doğru yöneldim.

“Bunu bir düşün,” dedim sesimi alçak tutup. “Sonra neler olmasını istediğin hakkında düşün.”

Tuttuğu soluğunu yavaş bir şekilde verdiğini duydum. Umam esnemi yordur, sadece iç geçiriyordur.

“Eve varır varmaz seni hemen arayacağım.”

“Kulağa çok fazla iş yapmam gerekecek gibi geliyor,” dedi epey bir süre sessiz kaldıktan sonra.

“Pardon anlamadım?”

“Cinsel açıdan yaratıcı olmam gerekiyormuş gibi geliyor,” dedi. “Biliyor musun, bazen sadece sahip olunmak istiyorum. Tıpkı şöyle: Sırtımı sert bir şekilde duvara yapıştırıyorsun. Öpüşüp dudaklarımı eziyorsun. Elini eteğimin altına sokup beni senin yapıyorsun. Bunun gibi bir sahip olunmaktan bahsediyorum. Aynen aşk romanlarında olduğu gibi.”

Penisim sızlıyordu. Cevap vermeye çalıştım fakat dilimin ucuna hiçbir şey gelmiyordu.

“Tam on yılımı beni ilk öpen tek erkekle karanlıkta misyoner pozisyonunda sevişerek geçirdim,” dedi Maren. “Ve seks vasat bile sayılmazdı! Asla orgazm olmadım. Bir kez bile.”

“Özür dilerim. Bu... kabul edilemezdi.”

Onun orgazm olmasını sağlayabilirdim. Çok güçlü bir şekilde gelmesi sağlayabilirdim.

“Yüce İsa adına. Beni dinle. Bunu sana niye söylediğimi bilmiyorum.” Paniklemiş gibiydi, utanmış, sesi titriyordu. “Bununla nereye varmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Özür dilerim. Gerçekten yorgunum. Yatsam iyi olacak.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Sakın yatmaya gitme, Maren.”

Telefondan esnediğini duyabiliyordum. Bu defa yanlış anlama yoktu. Çok fazla adrenalin patlaması yaşamıştı.

“Lanet olasıca hikâyeyi ben bitireceğim.” Çaresizlik yüzünden söz verdim. “Senin sadece yapman gereken, ayakta kalıp beni beklemen. Aradığımda telefonuna cevap ver. Sonra ne olacağını sana söyleyeceğim.”

“Pekâlâ,” dedi ses tonundan tatmin olduğu belliydi. “Bir anlaşma yaptın, sakın unutma.”

“Lanet olasıca doktor nerede?” Muayene odasını baştan aşağı adımlıyordum. Şimdi doksan dakikadan fazladır bekliyorduk. “Elbette onlara burnunu kahrolası estetik cerrahi ameliyatı yaptırmak istediğini söylemek zorundaydın.”

“*Gesù Cristo**, sakın ol.” Cristiano duvara dayanıp gözlerini sıkıca kapadı. “Hakkında konuştuğumuz şey benim yüzüm. Onun sayesinde kadınları yatağa atabiliyorum. O yüzden burnumun eskisi gibi iyi görüldüğünden emin olmalıyım.”

“Bana bir iyilik yap,” diye homurdanıp başının üstündeki saate baktım. “Bir dahaki sefere birisi Alessio’yla ilgili kötü şeyler söylediği zaman burnunu bu işten uzak tut olur mu? Sevenlerinin istedikleri gibi yorum yapma hakkı var ve birçok insan onun erken emekliliğine gerçekten çok üzüldü. Onları yola getirmek senin işin değil.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” diye yanıtladı.

“Bu benim de o aptal adamı öldüresiye dövmek istemediğim anlamına gelmiyor,” diye ekledim. “Kardeşimiz hakkında kötü yorumlar yapan ilk o değil. Kesinlikle son kişi de olmayacak. Onlardan üstün olduğumuzu göstermeliyiz. Ağızlarından pislik akan bu göt heriflerden daha iyi olmalıyız.”

“Unuttum. Sen sosyetik bir milyonersin artık.” Cristiano gözlerini devirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve güçlü bir şekilde soluğumu bıraktım. “Yapma. Sakın benimle başlama.”

“Lanet olası sorunun ne senin? Bu gece hiç olmadığın kadar diken üstünde gibisin.”

Sorun, iki saat önce kadını aramam gerektiği idi. Yanımda duran Bratt Pitt yüzünden şimdiye kadar çoktan uykuya dalmıştı bile.

Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Onu aramayacaktım.

Eğer iki saat öncesinden esniyorduyorsa şu anda çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Kahretsin.

* (İt.) Yüce İsa. (ç.n.)

8. Bölüm

Maren

Cuma gecesi aramadı.

Hatta gece ikiye kadar ayakta kalıp onu beklemiştim.

Bu tam da kadınların gözdesi yirmili yaşlarındaki bir adamın verdiği söze inandığınızda başınıza gelen şeydi. Bütün istediği, cumartesi gecesi birini yatağa atmaktı. Milyon dolarlık bahse varım ki yatağını ısıtacak bir kadını bulmuş ve benimle yaptığı sahte telefon seksinin ihtiyaçlarını karşılamadığına karar vermişti.

Lanet olası azgın pislik.

Kahrolası aşırı seksi hergele.

Söylediklerini yapmamın bedelini böyle görmüştüm. Delici bakışlarının zihnimi bulandırmasına izin vermiştim. Çok kısa bir an bile olsa zamanımı hak ettiğini düşünmüştüm.

Cumartesi gecesi beni aramaya çalıştı fakat telefonuna bakmadım.

Verdiği sözü tutamayan bir adam için enerjimi harcamaya değmezdi.

Pazartesi sabahı işe dinlenememiş bir şekilde gitmiş ve öyle boş boş oturup cuma gecesi olanları zihnimde sürekli düşünmek yerine bütün hafta sonunu daha üretici bir şekilde geçirebilmeyi dilemiştim. Çantamı omzumdan indirip masanın alt çekmecesine yerleştirdim. Keegan'ın bakışlarını arkamda hissedebiliyordum.

“Günaydın,” dedim sırtım hâlâ ona dönüktü. “Güzel bir hafta sonu geçirdin mi?”

Topukların beton döşemede çıkardığı klik sesi gittikçe bana doğru yaklaşmış, Keegan’ın silueti görüş alanımı doldurmuştu. Sessizliğiyle beni köşeye sıkıştırmıştı. Derin bir iç çekip masamın kenarındaki sandalyeyi çekip oturunca, hızlı bir şekilde zihnimi yoklayıp başımın neden belada olabileceğini düşünmeye çalıştım.

Bakışlarımı kaldırdığımda kendini cep aynasından kontrol ettiğini gördüm. Kaşları ortada buluşmuş, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade bulunuyordu.

“Dudaklarım düzgün değil mi?” Somurarak dudaklarını бүktü ve bütün açılardan bakarak incelemeye koyuldu. “Daha onları yeni yaptırmıştım ama şu tarafın sanki diğerine göre daha büyük görüldüğünü hissediyorum.”

“Oh. Imm...” Gözlerimi kısarak dolgun ve şişmiş leylak rengi parlaticı kaplı dudaklarını dikkatle incelemeye koyuldum. “Bana normal gibi görünüyorlar.”

“İndirim yapan estetik cerrahın ofisine gitmek için benim de hak ettiğim şey bu.” Boğazının gerisinden anlaşılmaz bir ses çıkardı ve ardından aynayı kapattı. “Fakat soruna gelince Mary, hayır. Güzel bir hafta sonu geçirmedi.”

“Maren,” diye onu düzelтті. “Ve bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Tanrım, neden adını doğru söyleyemiyorum?” Keegan güldü, ellerini kucağına yerleştirip bana doğru döndü. “Cumartesi gecesi şu randevuya gittim. Adam tam bir ucubeydi. Söylemek istediğim, ben ne bekliyordum? Adamı şu *Swiper* uygulamasından bulmuştum. Daha iyi bilmem gerekirdi. Fakat fotoğraflarda normal görünüyordu. Bir süre de mesajlaşmıştık ve eğlenceli birine benziyordu.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” Bu konuşmaya dahil olmak istemiyordum. Fakat Keegan’ın geçirmiş olduğu kötü randevusu

hakkında durmadan konuştuğu her dakika benim tarayıcı önünde daha az vakit geçirmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Keegan dilini dışarı çıkardı. "Beni Japon biftek lokantasına götürdü. Bilirsin işte, küçük mangalların olduğu ve hiç tanımadığın insanlarla yan yana oturduğün şey. Bunu kim yapar ki? Birini daha yakından tanımak ve yakınlaşmak için seçebileceğin en az romantik olan bir yer."

"Katılıyorum."

"Her neyse, oraya gittik ve yemeğe başladık, sonrasında film izlemek isteyip istemediğini sordum. Şehir merkezinde Flix Market sinemasında gösterimde olan bir yerli filmin olduğunu söyledim ve olay tamamen şuna dönüştü. Neymiş efendim onun için uzun bir yürüyüş olurmuş, *plantar fasciitis* mi ne şu şiddetli topuk ağrılarına sebep olan rahatsızlığı varmış ve spor ayakkabı iç tabanlıklarını giymemiş..."

Yüzümü buruşturdum ve sonra daha önce hiçbir kadınla randevuya çıkmamış olan o zavallı adama gerçekten acıdım.

"Bu çok sevimli."

Keegan'ın yüzü asıldı. "Hayır. Hayır değil. Bu garip."

"Aslında ben şirin olduğunu düşünüyorum."

Gözlerini devirdi. "Neden normal, sıradan hobileri olamıyor? Bütün bu olumsuzluklara rağmen o gerçekten yakışıklıydı. Birlikte çok güzel bebeklerimiz olabilirdi."

"Burada yanlış şeyleri öncelik haline getirdiğini düşünmüyor musun?"

Keegan elini göğsünün üzerine yerleştirdi, leylak renkli parlatici sürülmüş dudakları yuvarlak bir şekil almıştı. "Oh Tanrım, olamaz. Hayatta en çok istediğim şey bir eş ve anne olmak. Çocuk yapmak için en verimli olan yıllarıma giriyorum. Bunun için işe koyulmalıyız." Bir aileyi geçindirebilecek bir erkeğe ihtiyacım

var, genleri benimkilerle güzel bir birleşim oluşturacak bir erkeğe. Bütün bunlar benim en önemli önceliklerim.”

Duvardaki saate baktığımda şimdiden on dakika olmuştu. Depodaki kutular gerçekten adımı haykırıyorlardı ve ben de onlara cevap vermek istemiyordum.

“Pekâlâ, o zaman senin ideal erkeğin kim?” diye sordum, umursuyormuş gibi davranıp.

“Patronumuz.” Dudakları kenarlarından kıvrılıp yüzüne gülümseme yayılmıştı. Cevap verirken patronumuz her kim ise sesinde hiçbir tereddüt bulunmuyordu. “O kusursuz biri. Tanrım, o gerçekten mükemmel bir. Siyah saçlar, uzun, atletik bir vücut. Ciddi fakat yine de kibar. Zeki. Bir kocada isteyebileceğin her şeye sahip.”

“Benim onunla hiç tanışma fırsatım olacak mı?”

“Emin değilim. Zamanının çoğunu bu binanın kendine ait bölümündeki üst katta geçiriyor.” Parmağını ombreli saçının etrafında dolayıp karşı duvardaki pencereden dışarı boş boş bakıyordu. “Bir şey fark etmez. Çalışanlarıyla asla çıkmıyor. Bunu açık bir şekilde belirtti. *Starfire Çalışanları Elkitabı*’nda ofis çalışanları arasında flört etme konusuyla ilgili kocaman bir bölüm var.”

“Büyük ihtimalle herkes için böylesi daha iyi. Bu tarz şeyler hiçbir zaman iyi sonuçlanmıyor.”

Keegan bana döndü. “Onunla asla son bulmazdı. Bunu garanti edebilirdim. Sahip olduğum her şeyle ona tutunurdum. Onun bebeklerine sahip olabilirdim. Onu sıkıca kitleyip kaçmasına izin vermezdim.”

“Pekâlâ, seçeneklerin arasında o olmadığına göre belki de ona daha çok benzeyen birini bulmaya çalışsan iyi olur.”

Dudağının kenarından alaylı bir şekilde nefesini verip başını eğdi. “Ona benzeyen hiç kimse yok. Güven bana bulmaya çalıştım.”

Keegan masamdan kalkıp elleriyle saçlarını toplayarak bir omzundan aşağı öne doğru bıraktı. “RSBP için ilgilenmem gereken bir sürü düğün hazırlığı var. Tarama işlemine geri döner misin lütfen?”

Şaşkınlıkla çenem açık kalmıştı. Kendi masasına doğru yöneldi. Geçen hafta dikkat ettiğim kadarıyla hiç de öyle yoğun bir programı varmış gibi durmuyordu. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi doğrudan bunu dile getirmesi sinir bozucuydu.

Olması gereken bu değildi.

Ben gerçekten ama *gerçekten* bu işten nefret ediyordum.

Depoya geri dönüp sıradaki kutuyu aldım ve fotokopi odasına yöneldim.

İş bulma kurumunu arayabilir, benim açımdan işlerin yerinde gitmediğini başka bir yere transferimi isteyebilirdim. Fakat mümkün olabilecek en kısa sürede benim için yeniden iş bulabileceklerinin garantisi yoktu. Ayrıca birlikte çalışılması zor olan kişinin *ben* olduğum izlenimini bırakmak en son isteyeceğim şeydi. Ben daha işte benim özgeçmişim diyemeden benim dosyamı kara listeye alacaklardı.

Tüm sabah tekrarlayan tarama işiyle uğraşmışım. Öğleden sonrası ise çok sıkıcı elektronik dosyalama işlemleri arasında saate bakmakla geçmişti. Günün sonunda ağır dosyaları klasör dolabına yerleştirirken Keegan’ın telefonda sohbet ederken attığı kahkahalar masasını aşp depoya kadar ulaşıyordu.

Bütün gün boyunca bir saat bile çalıştığını düşünmüyordum.

Onun yaptığı işi ben yapmalıydım.

“Mary.” Keegan’ın sesi ödümü patlatmıştı, ben tam da o sırada M ve P harfli dosyaları dolaba yerleştiriyordum.

Bakışlarımı kaldırıp kendimi gülümsemeye zorladım.

“Bugün biraz erken çıkıyorum,” dedi ve telefonun saatini

kontrol etti. "Ağda yaptıracağım ve sonra bazı arkadaşlarla Slate Bar'da indirimli içki içmek için buluşacağız."

"İyi eğlenceler," diye mırıldanıp sırtımı ona döndüm ve diğer bir dosya yığınınını aldım.

"Sana kolay gelsin," dedi ve sebebi bilinmez bir şekilde yanımda oyalanıyordu.

"Teşekkürler."

Sıcaklığını yanımda hissediyordum.

"Ben sadece şey söylemek istemiştım," deyip ekledi. "Senin burada olman beni mutlu ediyor."

Dosyaları yerleştirmeyi bırakıp ona döndüm.

"İşe aldığımız en son kişi," diye devam etti, "bütün zaman boyunca şikâyet etmekten başka bir iş yapmadı. Sen asla şikâyet etmiyorsun ve bu sabah hafta sonumu nasıl geçirdiğimi sana anlatmama izin verdin. Benim için çok önemliydi. O yüzden teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Bu gerçekten çok tuhaf bir soru olacak ve işte sormadığımı düşün olur mu, laf aramızda. Bu, arkadaş arkadaşla sorulabilecek kişisel bir soru olacak." Kahverengimsi ojeli tırnaklarına bakıp ağırlığını diğer ayağının üzerine verdi.

"Tamam?"

"Evli misin?"

"Boşandım, neden sordun?"

"Umarım burada sınırlarımı aşmıyorumdur," dedi. "Annem ve babam boşandı. Babam bekâr ve şu an gerçekten yalnız. İkinizin iyi anlaşacağını düşünüyorum."

Şaşkınlıktan neredeyse çenem yere degecekti. Keegan benim kim olduğumu bilmiyordu. Babasının benden hoşlanacağını nasıl düşünmüştü? Dahası, onun babasıyla çıkmak isteyebileceğim fikrini nereden çıkarmıştı?

“İyi bir üvey anne olacağını hissediyorum,” dedi, dudakları kenarlardan yukarıya kıvrılmıştı. “Söylemek istediğim şu, çok iyi bir genç üvey anne olurdun. Annem olamayacak kadar genç olduğunun farkındayım. Fakat babam oldukça ileri görüşlü ve modern bir insandır. Henüz ellili yaşlarının başında olduğundan daha genç gösteriyor. Sanırım sana tapardı. Genç kadınlarla çıkmaya bayılır. Söylemek istediğim, çok genç olanlarla değil tabii. Sadece ondan daha genç olanlar.”

Sanırım şu anda cümle kurma yetimi tamamen kaybetmiştim. Kaşlarımı kaldırıp gülümsemeye çalıştım. Bakışlarımı farklı yöne çevirip doğru kelimelerin ağzımdan dökülmesi için bekledim. Fakat bir tane bile çıkmıyordu.

“Sadece biraz düşün,” dedi. “Babamın adı Rick ve o burada, Seattle’da yaşıyor.”

“Benim hakkımda iyi düşündüğün için teşekkür ederim, Keegan,” dedim ve ekledim. “Şu anda kendimi herhangi bir ilişkiye başlayacak kadar hazır hissetmiyorum.”

Elini kalbinin üzerine koydu. “Seni çok iyi anlıyorum. Ben sadece söylemek istedim. Bir düşün derim. Eğer babamla çıkmak istersen bana söylemen yeter.”

Keegan soluğunu bıraktı. Sanki teklif ettiği şey tüm gün boyunca zihnini yoruyormuş gibiydi. Topukları üzerine dönüp odadan uzaklaşmadan önce elini sallayıp bana selam verdi ve odadan ayrıldı.”

Gururum mu okşandı yoksa rencide mi edildim bir türlü karar veremiyordum. Bu yüzden ben de ikisinin olduğuna karar verdim.

Boşanma sürecinin sona ermesinden sonra kendimi hiç hazırlamadığım bir şey varsa o da sürekli etrafımdakiler tarafından bana birilerinin ayarlanmaya çalışılıyor olmasıydı. Bir türlü anlam veremiyordum. Neden insanlar bekârım diye mutsuz olduğumu düşünüyordu?

Ben kesinlikle çok iyiydim.

Yalnız değildim. Sadece sürece alışmaya çalışıyordum.

Ağır olan dosyaları bitirir bitirmez deponun kapısını kilitledim ve masama yöneldim. Saate bakıp beş olana dek bekledim ve ardından ofisi de kilitleyip asansöre doğru yöneldim.

Yolumun üzerinde takım elbiseli bir adamın yanından geçtim. Kolonyasının kokusu hole yayılmıştı. Koku tanıdık geliyordu, sabun ve baharat karışımıydı. Bir anda kendimi cuma günü otoparkta Dante'yle birlikte olduğum o ana ısınlanmış gibi hissettim.

Günümün büyük bir kısmında onu çok fazla düşünmemeye çalışmayı başarmıştım. Arada sırada aklıma geldiği olmuştuk fakat öyle çok rahatsız edici değildi. Aslında hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmeyi başarıyordum.

9. Bölüm

Maren

Salı gecesi arabamı Nathan'ın evinin garajının önüne park ettim. Garajın kapısı açıktı ve Lauren'in beyaz Audi'si ortalıkta görünmüyordu. Altı aydan beri çocukları alıp bırakıyordum ve Lauren geleceğimi bildiği anlarda ortalıkta gözükmeme konusunda şimdiye kadar çok iyi iş çıkarmıştı.

Bir dakika sonra kaldırım kenarında salına salına yürüyüp kapıya geldim ve zili çaldım. Nathan'ın çocuklara seslendiğini, ardından da Beck'in merdivenlerden inerken çıkardığı ayak seslerini duydum.

"Anne!" Beck kapıyı sonuna kadar açıp kucağıma atlamıştı. Omzunun üzerinden bakınca Dash'in oturma odasının yakınındaki sandalyede oturmuş bir şekilde gördüm. Bileğine buz torbası koyulmuş hanedan gibi dinleniyordu.

Sehpanın üzerinde solgun pembe çiçekli aranjmanı geçtim. Bunlar da Lauren'in dokunuşlarından biri olmalıydı. Koltuklar bile krem rengiydi. Nathan hiçbir zaman evimizi istediğim gibi dekore etmeme izin vermemişti. Bu ev bütünüyle 1920'lerin Hollywood genç yıldızlarının yaşamak isteyecekleri tipte bir eMcMansion'a benzemişti. Her şey çok parlak, aşırı süslü ve abartılı görünüyordu. Avizeye ihtiyaç olmayan yerlerde bile avizeler bulunuyordu.

“Merhaba.” Nathan holün kenarında belirmişti. Aramızda dikkatli bir şekilde mesafe olmasına özen gösteriyordu. Bir yıl önce asla giyinmeyeceği tarzda fazla pahalı olan pantolonun ceplerine ellerini yerleştirmiş, üzerine oturan V yaka bir tişört giyinmişti ve kıyafeti son zamanlarda birkaç kilo verdiğini gösteriyordu. Şakaklarındaki beyazlamış olan saçları siyaha boyanmıştı. Bunu cuma gecesi hastanede fark etmemiş olmam komikti. “Çocuklar çantalarınızı hazırladınız mı? Beck, Dash’in çantasını da sen al.”

Telefonum çantamda titremişti. Ardından peş peşe vızıldadı. Beck çantaları omzuna yerleştirdiği sırada geriye doğru çekildim. Sekiz yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla kaslıydı. Neredeyse Dash’den daha güçlüydü. Dash uzun ve narin olacaktı. Koşucuydu. Beck ise benim defans oyuncum olacaktı; çok hızlı, çevik ve kuvvetli kaslara sahipti.

“Hazır mısınız, çocuklar?”

Telefonum yeniden titreşti. Çantamdan çıkarıp acil bir şey olup olmadığını anlamak için ekranını hızlıca kontrol ettim. Saige’in adını telefonda görmeyi beklerken Dante’nin adını görünce kalbim hızlanmaya başlamıştı.

Dante: *Pekâlâ. Eğer telefonuna cevap vermeyeceksen ya da beni geri aramayacaksan ben de hikâyeyi sana mesajla göndereceğim. Gerçekten harika bir hikâye ve birisinin onu bitirmesi gerekiyor. Bu yüzden ben tamamlayacağım. Bunu tek başıma yapmam gerekse bile ben yapacağım.*

Ardından ikinci mesajı okudum: *Son bıraktığımız yerde dudaklarımı senin köprücük kemiğine bastırmıştım, sen ise benim penisime dokunmaya çalışıyordun. Kalçalarını bana sürtüyorsun, daha önce hayatında hiç istemediğin kadar çok istediğin şey için sessizce bana yalvarıyordun.*

Bızz, bızz.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuş ağzım şaşkınlıkla açılmıştı.

Başka bir mesaj daha göndermişti: *Çırılçıplaksın ve duvara yaslanmışsın. Yumuşak tenini öperken hafifçe ısıyorum, oradan yavaş bir şekilde aşağıya, göğüslerine doğru iniyorum. Memenin ucunu dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırarak yalıyorum. Bir yandan da elimi kalçalarına doğru indirip poponu avuçluyorum. Sert bir şekilde sıkıp bana ait olduğunu sana hatırlatıyorum.*

“Anne?” diye sordu Dash. Tam karşımda duruyor, koltuğun arka kısmından destek alarak ayakta duruyordu. Koltuğunun altında bir çift krampon vardı.

“Maren, sen iyi misin?” diye sordu Nathan, yüzümü dikkatlice inceleyip.

Bizz, bizz.

Sonra seni havaya kaldırıyorum. Uzun bacaklarını iki yanımdan doluyorsun. Parmaklarınla boynumun arkasından tutuyorsun ve dolgun dudaklarını benimkilere bastırıyorsun. Dillerimiz birbirine dokunduğunda kendini iyice bana bastırıyorsun. Seni tatmak için daha fazla bekleyemiyorum. Sana yaptığım şeyi tatmak için daha fazla bekleyemiyorum...

Kalbim öyle hızlı atmaya başlamıştı ki odanın etrafımda döndüğünü hissediyordum. Nathan, Dash ve Beck yüzlerinde sorgular bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Her şey yolunda mı?” Nathan yanıma yaklaşıp elini omzuma koymak için uzattı. Telefonu göğsüme bastırdım ve o bana daha dokunma fırsatı yakalayamadan Nathan’dan uzaklaştım.

“Evet,” dedim, nefes nefeseydim. “Evet. Her şey yolunda. Çocuklar, hadi gidelim.”

Bizz, bizz.

Nathan’ın kapısından arabanın kapısına kadar nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Çocuklar arabaya bindiklerinde neyle ilgili

kavgaya tutuştuklarını dahi hatırlamıyordum. Dash'in akşam yemeği için ne istediğini duymamıştım bile. Tek dūřunebildięim, eve gidip bir an önce mesajların kalanını okuyabilmekti.

"Anne, akşam yemeğinde tavuk yiyebileceğimizi söylemiştin," diye çıkıştı Dash onun çok sevdiği restoranı geçince.

"Oh kahretsin, özür dilerim." Sağa sinyal verip arabayı geri döndürdüm. Akşam yemeği için kısa yolu seçtim. Çünkü şu anki ruh halimle ateş, sıcaklık ya da dikkat etmemi gerektirecek önemli şeylerle birlikte alışabileceğimden emin değildim.

Bızz, bızz.

Akşam yemeği boyunca telefona bakmamayı bir şekilde başarmıştım. Çocuklar karşımda oturmuş kızarmış güney tavuğu, lahana salatası ve küçük çörekleri silip süpürdüğü sırada kafamın farklı şeylerle bulanmış olması bana yanlış ve anormal geliyordu.

Bir papazın sabrını gerektiriyordu. Fakat bir şekilde idare ediyordum.

Ama şimdi çocuklar yataklarına yatmıştı. Bedenimin, saımın telinden ayakuçlarına kadar elektriklenmiş olduğunu hissediyordum.

rtnn altına iyice sokulup telefonumu çıkardım ve mesajların geri kalanını okumaya koyuldum.

...Seni yatağına kadar taşıyıp nazik bir şekilde yatırdım. Tanrım, gözlerimi senden alamıyordum. Parmak uçlarımla kollarımdan aşağıya doğru kayıp kemerime geldiğinde durdun. O sırada gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Ellerimle sızlayan penisime dokundun ve yatakta doğrulup oturdun. Dudaklarını erkekliğimin başına değdirip bir hamlede penisimin tamamını ağzına aldın.

Ellerim, saçlarının arasına karışmış ağzını beceriyordum. Fakat tüm istediğim senin vajinandı. O tatlı, sıkı sızlayan kadınlığın.

...Seni çok sert bir şekilde becereceğim, Maren. Benim adımları haykıracaksın. Daha fazlası için yalvaracaksın. Fakat önce seni tatmak istiyorum. Islak dudaklarının arasından penisimi çektim ve sen örtülerin üzerine arka üstü düştün. Bedenin titriyor, her hareketimi büyük bir dikkatle izliyordun...

...Dizlerimin üzerine çöktüm, bacaklarını olabildiğince açtım ve avucumun içini hassaslaşmış, şişmiş göğüslerin ile karnın arasında gezdirdim, oradan kasıklarının üst kısmına kadar indim...

...Islaklığının arasından bir parmağımı içeri kaydardım, sıcaklığını hissedebiliyordum. Sonra parmağımı dudaklarıma getirip senin tadını aldım. Yüzümde bütün hayatı boyunca gördüğü en seksi kadını tatmin etmenin verdiği hazın yarattığı gülümseme vardı ve inan bana, bu gördüğün adam dikkatini verdiği kişiler konusunda inanılmaz seçici bir adam...

Kalbim güm güm atıyor, bacaklarımla arasındaki ateş gittikçe hararetleniyordu. Aşağıda zapt etmesi imkânsız bir sızı oluşmuştu.

Lanet olası Dante.

...Vajinayı büyük bir iştahla yalayıp yutuyordum. Tadına bakıyor, dilimle seni beceriyordum. Parmaklarım ile içine giriyordum. Karşı koyamayacağın bir şiddetle seni derinden sarsan orgazma ulaşma ihtiyacıyla parmaklarım etrafında kasılıp kenetlenmiştin...

...Bir süre sonra bana uzanıp beni üzerine çektin ve üzerimden tişörtü çekiştirerek çıkardın. Bedenlerimiz birbirine bastırılmış

ve dudaklarımız yeniden buluşmuştu. Ellerini iki yanımda aşağıya doğru hareket ettirirken ben de bedenimle seni örtmüştüm. Erkekliğimin zonklayan başıyla şişmiş kadınlığının sıcaklığına sürtünmesini hissetmiş ve iç çekmiştin. Sadece sana bakıp yanaklarındaki o parıltı ve gözlerindeki çaresiz yakarış bile penisimi sertleştirmeye yetmişti...

...Kalçalarını yukarı kaldırıp sert bir ittirişle kendimi derinliklerine gömmüştüm...

Telefonumu bir-iki saniyeliğine yan tarafa bırakıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Derin bir soluk aldım. Komodinin en üst çekmecesine sakladığım çok nadir kullanılmış vibratör vardı. Hızlı bir şekilde onu kaptım ve çocuklarımın uyumuş olması için dua ettim.

Seni beceriyordum, Maren. Kadınlığının her bir santimini bütün erkekliğimle dolduruyordum. Senin için çok sertleşmiştim. Bedenimin senin üzerinde yükselip alçalıyor, ateşimle içten dışa bütün bedenini ısıtıyordum. Göğüslerin bedenime sürtünürken meme uçların sertleşmiş ve ısırılıp yalanmak için yalvarıyordu. Ağzın hafif aralanmış, başka bir öpücük ve dilimle arzulu bir dans için sessizce yalvarıyordu. Ben de büyük bir sevinçle buna itaat etmiştim.

...İkimizi yuvarlayıp seni üzerime aldım. Erkekliğimin üstünde kalçaların dairesel bir şekilde sallanıp bedenim bana sürtünürken ellerinle göğüslerini avuçlamıştın. Gözlerini sıkıca kapayıp üzerimde sert ve hızlı gidip geliyordun. Ellerimle kalçalarını kavramış o mükemmel uyumu yakalayana dek içinde hareket ediyordum...

...İkimiz de durmak istemiyorduk ve biz de durmadık. Saatlerce seviştik. Tıpkı tavşanlar gibi. Sana bir defa sahip olmak bana yetmiyordu. Sana tekrar tekrar ihtiyacım vardı. Senden daha fazlasını istiyordum. Senin her şeyini istiyordum. Bütün gece seviştik ve bittiğinde bedenlerimiz tükenmiş bir şekilde birbirimize yapıştık. Sabah olunca her şeyi yeniden yapmaya başladık...

Vibratör yanı başımda öylece duruyordu. Henüz onu çalıştırmaya cesaret edememiştim. Doğruyu söylemek gerekirse yatağında felce uğramış bir şekilde uzanıyordum. Aynı anda uyarılmışım da. Sadece mor tavşan Jack'imin işini layıkıyla yapabileceğinden emin değildim. Ayrıca kurallar olmadan bunu yapamazdım. Dante'nin istediği de tam olarak buydu. Bu onun kazanmasını sağlardı.

Yatağında doğrularak oturdum. Soluğumu düzene sokup düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Akıl erdiremediğim bir sebeple onu aramaya karar verdim.

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

10. Bölüm

Dante

Maren aradığında içi boşaltılmış mutfağın ortasında duruyordum. Yüzümde muzip bir sırıtiş belirmişti. Kesinlikle mesajlarımı okumuştı.

“Şimdi dikkatini çekebildim mi?” diyerek telefonu açtım.

“Aman Tanrım, Dante...”

Soluksuz kalmıştı.

“Kesinlikle bir şair değilim,” dedim. “O tarz bir yaratıcılığım yok ve hikâyemin mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu da biliyorum. Fakat tüm o söylediğim şeyler, onları yaşayabiliriz. Eğer bana izin verirsen tabii.”

“Hiç kimse bana o tarz şeyleri söylememişti.” Sesi olduğundan daha kısık, fısıltı şeklinde çıkıyordu. “Yıllardır hissetmediğim şeyleri bedenimin hissetmesini sağladın.”

“Eğer mesajlar bunu sana yapıyorsa gerçeğinin neler hissettirebileceğini bir hayal et.” Merdivenin yanından adımlayıp uzatma kablolarının üzerinden basarak geçtim. Yılın erken döneminde nişanlımla yollarımızı ayırınca evi yeniden dekore etme gerekliliği hissetmişim. Bu ev benim gurur ve eğlence kaynağımdı. Onun kokusu evin her köşesine sinmişti. Evin hiçbir yerinde onu çağrıştıracak şeyleri hissetmek istemiyordum. Evimin yeniden bir yuva gibi olmasını istemişim.

Mutfaktan çıkıp antrede yapılan son düzenlemeleri kontrol ettim. Elimi pürüzsüz, yeni yapılmış ve taşlanmış tırabzanın üzerinde gezdirdim. Peşimden döşemenin üzerindeki testere tozunda hafif izler bırakarak yürüyordum. Ön kapıya doğru yönelip ışıkları söndürdüm ve kapıyı kilitledim.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Hey, hey, hey,” dedi, sesi daha yüksek çıkmıştı. “O kadar kolay olduğumu mu düşünüyorsun? Birkaç müstehcen mesajının iç çamaşırlarımı yakıp kül edebileceğini mi sanıyorsun?”

“İşler böyle yürümüyor mu?” diye espriyle takıldım. “Beni sen aradın, hatırladın mı? Ben de düşündüm ki...”

“Mesaj yazıp sana ‘iyi iş çıkardın’ demek çok resmi gibi geldiği için seni aradım.”

“Kendine dokundun mu?” diye direkt sordum. Arabama binmişim.

“Pardon?”

“*Bizim hikâyemizi* okuduğun sırada, kendine dokundun mu?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Eğer hayali olarak seni beceriyorsam, bu kesinlikle beni ilgilendirir.”

Maren kahkaha attı. “Çok tatlı. Fakat hâlâ cevap vermeyeceğim.”

“İyi o zaman,” dedim. O zaman ben de penisimin kadınlığının derinliklerinde ve ağzımın çıplak vücudunun her bir santiminde gezindiği düşüncesiyle kendini parmakladığını *varsayıyor* olacağım.”

Maren tekrar güldü ve bu defa gülüşü rahatlamış ve tatlıydı. Bazı duvarlarını yıkmayı başardığımı hissediyordum. Belki de bunu söylemek için henüz erken olabilirdi.

“Kendime dokunmadım,” dedi, bir süre bekledikten sonra cevaplamıştı.

“Yalancı.”

“Yalan söylemiyorum.” Bu defa daha ikna edici bir ses tonu kullanmıştı.

“Hâlâ sana inanmıyorum,” dedim.

“Kurallara aykırı olduğu için bunu yapamazdım,” dedi, sesinde pişmanlıktan eser yoktu.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Cuma gecesi beni aramadın. Arayacağını söyledin ve aramadın. Senin için ayakta kalıp bekledim,” dedi. “İlk konuştuğu zaman söylediği şeyi yapan adam hakkında söylenen çok şey vardır.”

“O gece neredeyse üçe kadar acil servisten çıkamamıştık.” Telefonda tüm dikkatimi Maren’e verdiğim için bütün bu zaman boyunca evin garaj girişinde, karanlıkta oturuyordum. “Soylu bir davranışta bulunduğumu düşünüyordum. Saygı duyduğumdan aramamıştım.”

“Saygı mı?” Bana ayakta kalıp seni beklememi söyledin. Ne istediysen ben de tam olarak onu yaptım. Senin azgın küçük isteğine saygı duyan bendim ve sonucu hiçbir şey çıktı,” dedi. “Ne kadar seksi ya da yakışıklı olduğun ya da beni ne kadar çok becermek istediğin umurumda değil, güvenilirmez adamlarla işim olmaz.”

“Ah, hadi ama.” Elimle alnımı silip arabanın direksiyonuna alnımı yasladım. “Bu adil değil. Ben sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyordum ve sen şimdi kibar biri olmaya çalıştığın için beni cezalandırıyorsun?”

Bu, cumartesi telefonumu neden açmadığını açıklıyordu.

Maren birkaç saniye sessiz kaldı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neyin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorsun?”

“Bu,” dedi Maren, sanki benim zihin okuyucu olmam gerekiyormuş gibi üzerine daha çok vurgu yaparak. “Bizim konuşuyor

olmamız, hayali olarak sevişmemiz. Artık her ne halt yapıyorsak, Öyle görünüyor ki ikimizin de bunun nasıl olması gerektiğiyle ilgili karşıt fikirlerimiz var. Aşırı derecede çekici olduğun için benim hemen dizlerimin üzerine çöküp erkekliğini ağzıma almamı istiyorsun. Belki de senin dünyanda işler böyle ilerliyordur. Fakat ben birinin telefonda seks partneri olamayacak kadar yaşlı ve meşgul bir insanım. Sana söylüyorum, Dante. İkimiz de aynı şeyleri istemiyoruz. Bu her ikimiz için de iyi bir şekilde sonuçlanmayacak.”

“Pekâlâ, Maren. Devam et. Kendine bahaneler bulmaya devam et. Ortaya çıkmalarına izin ver. Bütün gece bekleyeceğim.”

Telefondan homurdanmasını duyabiliyordum. “Ben bahaneler üretmiyorum, gerçekçi oluyorum.”

“Lanet olası, çok korkuyorsun,” dedim, beni kendinden uzaklaştırmasının verdiği öfkeyle kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. Düşündüğümden çok canımı acıtmıştı. “Sen de beni becermek istiyorsun ve bu yüzden ödün kopuyor. Bahaneler verdiğin karar hakkında kendini iyi hissettiriyor. Bunu anlayabiliyorum.”

Maren derin bir soluk verdi. Sanki yanıt vermek için hazırlanıyor gibiydi.

“Bir saniye bekler misin?” dedi.

“Telefonu kapatmış olacak ki boğuk bir şekilde sesler geliyordu. Biriyle konuşuyordu fakat kelimelerini seçemiyordum.

“Kapatmak zorundayım,” dedi. “Annelik beni bekliyor.”

Memnuniyetsizlikle homurdandım. Arabanın kontağını çevirip motoru çalıştırdım.

“İyi geceler, Dante,” dedi ve ben daha cevap verme şansı bulamadan telefonu kapadı.

11. Bölüm

Maren

“Milyoner biriyle yatmayı dilemiş miydin hiç? Sanırım bu tüm sorunlarının çözümü olabilirdi.” Seattle’ın merkezindeki heykel parkında bir banka oturduğumuz sırada Saige eteğindeki ince dikiş ipliğini silkeledi. İşyeri benim işyerinin birkaç blok doğusunda olduğundan bugün öğle yemeği için buluşmuştuk.

Kahverengi kâğıt kutusundaki hazır çorbalarımızı alıp Saige’in-
kini ona uzattım. “Hayır. Bir milyonerle yatmayı istemezdim ve bunun hangi sorunumu çözeceğini bilmiyorum.”

“İlk olarak dosyalama işi için sana saati on dolar veren bir yerde çalışmazdın,” dedi ve devam etti. “Ve sonra Büyük Seattle Bölgesi’nin *Swiper* Kraliçesi Keegan’a rapor vermek zorunda kalmazdın. Ayrıca tutkularının peşinden gidebilmek için özgür olurdun, biliyorsun değil mi? Gerçek bir kariyerin olurdu. Konut kredisinin ödemesi için çocuk yardımına muhtaç olmaz ve para kazanmak zorunda kalmazdın.”

“Yeterince refah bir hayat sürüyorum,” dedim. Evlilik sözleşmesiyle Greene çocuklarının her biri ve anneleri meteliksiz kalmayacak şekilde garanti altına alınmıştı. Ayrıca boşanmayla birlikte düzgün bir muhitte bulunan geniş üç yatak odalı aile evimiz bana kalmıştı. Yeterli miktarda para hesabıyla birlikte aylık

olarak ödenen çoğu  ocuk destek maaşlarından daha fazla bir mebla  da hesabıma yatırılıyordu. Çok büyük zenginlik içinde y zm yor olmam, ge inemedi im anlamına da gelmiyordu. En azından şimdilik öyle bir durumda değildim.

“Evet ama tatlım, on yıl içinde o aylık maaş çok komik bir rakam haline gelecek.”

“Starfire Endüstrisi Şirketi’nde sonsuza kadar geçici bir i  i olarak  alışmayaca ım. Burası benim için sadece bir köprü. İş hayatından ayrılalı çok zaman geçti.  nceki halime gelebilmem için çalışmam gerekiyor.”

“Tamam.” Saige mercimek çorbasından bir kaçık almadan önce duda ını hafifçe büktü. “Otuz beş yaşında olup hayata sıfırdan başlamak zorunda olman gerçekten berbat bir durum. Eski eşinin canı cehenneme. Tanrı onun belasını versin.”

“Onunla birlikteyken gerçekten mutlu değildim, Saige.” Yıllardır içimde tuttu um bir gerçeği ilk defa kabullenmiştim.

Saige kaşı ını indirip yavaşça bana döndü. “Ne? İkiniz birlikte çok mutlu g r n yordunuz. En azından şu son olaylar patlak vermeden önce  yleydi.”

“Biz iyiydik,” dedim. “Bazı yıllar sanki ata  ya da ince bir iplik bizi bir arada tutuyormuş gibiydi. Diğer yıllar ise çocuklar bizim tutkalımız olmuştu. Bunların arasında bazı iyi zamanlarımız olmuştu. Ama sonunda ikimizin de birbirimiz için sonsuza dek olmadığımız ortaya  ıktı. Ondan nefret etmiyorum. Sonlanış şeklinden nefret ediyorum. Ama eski kocamdan nefret etmiyorum. Bana Dash ve Beck’i verdi. Babalarından nefret etmem onlara haksızlık olurdu.”

“Tanrım, bazen şu gerçekçi tavrından gerçekten nefret ediyorum,” dedi Saige, omuzlarını yenilgiyle indirdi ve çorbasını yemeye döndü. İleri doğru bakıyor, ellerinde dosyalarıyla siyah ve grinin milyonlarca farklı tonlarına sahip kadın ve erkekleri izleme-

ye koyulmuştu. "Bir kez olsun seni gerçekten öfkelenmiş olarak görmekten mutluluk duyardım, biliyor musun? Seni öfkeden deliye dönmüş olarak görmek isterdim. Gerçekten tepesi atmış olarak. Çılgılık çılgılığa tekmeler içinde ve delicesine bağırır bir halde."

Güldüm. "Neden? Bunun neye faydası olacak ki?"

Bir omzunu umursamaz şekilde silkeledi. "Bilmiyorum. Her şeyi çok fazla benimsiyorsun. Hiçbir şeye sinirlenmiyorsun. Normalden daha sakin duruyorsun. Ben her şeyi içinde tutup biriktirdiğini düşünüyorum. Bu hiç sağlıklı bir şey değil. Kontrol edilebilir dozlarda öfke sağlıklıdır. Hayat sana kötü davrandığında arada sırada sinirlenmen ve öfkelenmen normal bir şey."

Çorba kâsesini elimde tutmuş, avucumda sıcaklığını hissedebiliyordum. Başımı yukarı kaldırıp bulutların arasından beliren boşluğa baktım. Hava bütün gün kapalı görünüyordu. Yağmurun yağması an meselesi gibiydi fakat güneş, bulutların arasından göz kırpmaya başlamıştı bile.

"Benim aslında söylemek istediğim, eğer içinde bir şeyleri tutuyorsan," dedi Saige ve ekledi, "bir şekilde bunların dışarı çıkmasına izin vermen en iyisi olur."

"Bu aydınlatıcı an için teşekkür ederim Oprah Winfrey." Çorbamdan biraz ağızma tıktırdım. "Sana şu mesajları gösterdim mi?"

"Hangi mesajları?"

"Dante denen herifin hafta sonu bana gönderdiği mesajları!"

"Hımm, hayır. Kesinlikle bana mesaj göstermedin," dedi Saige alınmış bir şekilde konuştu.

Telefonu çantamdan çıkarıp ona uzattım. Sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi büyük bir ustalıkla mesajlarımı hemen okumaya koyuldu.

Yüzündeki kızgın ifade yerini memnuniyet, bütünüyle eğlenmiş ve şok olmuş bir ifadeye bırakmıştı.

"Oh, aman Tanrım." Telefonu geri verdi. "Kahretsin, bu çok

ateşliydi. Onunla yatmalısın, Maren. Kesinlikle onu becermelisin. Eğer bunu kendin için yapmazsan yeryüzünde, o tarz bir adamın pürdikkatini çekme şerefine ulaşamamış kadınların yerine bunu yapmalısın.”

“İşte sorun da bu ya. Şu anda onun dikkatini çeken tek kadının ben olduğumdan emin değiliz. Dante gibi bir adamın telefonu çok farklı varyasyonlarda iri gözlü ve büyük memeli, hızlı aramaya kaydedilmiş ve sabırsızlıkla aranmalarını bekleyen kadınların numaralarıyla doludur.”

“Adamın gönderdiği mesajlardan ben o hissi almadım,” dedi Saige. “Bana basit biri gibi gelmedi. Kendinden emin fakat kibirli birine benzemiyor. Senin en iyi arkadaşın olarak bilmelisin ki ben asla telefon numaranı, ömründe yatmadığı kadın kalmamış ukala, kibirli bir erkeğe vermem. İğrenç bir şey olurdu. Senin için yüksek standartlarım var.”

“Dün gece bir liste yaptım,” dedim. “Onu aradım ve bir süre konuştuk. Daha sonra Beck odaya sırt çantasını aramak için geldi. Telefonu kapamak zorunda kaldım. Beck’in sırt çantasını arabanın bagajında buldum, ardından Beck’i yatmaya gönderdim ve Dante’yle neden seks yapmamam gerektiği konusunda nedenlerimi sıralayan bir liste yaptım.”

“Tanrım. Sen ve senin şu meşhur listelerin.” Saige gözlerini devirdi ve kaşığını çorbasının içinde gezdirdi. “Liste ne söylüyor?”

Çantamı aldım ve yan cebinden avcı yeşili, küçük not defterini çıkardım. Defterin listemi yaptığım sayfasını çevirip Saige’e uzattım. Defteri Saige yüzüne iyice yaklaştırdı ve gözleriyle mavi mürekkepli karalama elyazısını ayrıntılı inceliyordu.

- *Onun soyadını bilmiyorum.*
- *Benden sekiz yaş küçük ve bununla ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum.*

- *Büyük ihtimalle yatakta benden çok daha iyidir.*
- *Ağda yaptırma zamanımı çoktan geçirdim.*
- *Benim birlikte olacağım ikinci erkek olacak, bu da beni otuz beş yaşında bâkire gibi hissettiriyor.*
- *Hiçbir anlam ifade etmeyen seks amaçlı ilişkiye ayıracak vaktim yok.*
- *Ya STD gibi bulaşıcı bir hastalığı varsa?!?!*
- *Büyük olasılıkla yatakta kötü olduğumu düşünecek.*
- *Flört etmekte çok usta biri ve bunun kırmızı bayrak anlamına gelmesi gerekiyor.*
- *Sanırım orta yaşlı kadınlara ilişkin fetişizmi var. Neden hamilelik ve doğum izlerini taşımayan, daha genç ve seksi kadınların peşinden gitmediğini açıklayan en akıllı açıklama bu olabilir.*

“Tamam, pekâlâ.” Saige oturduğu yerde sırtını doğrulttu ve boğazını temizledi. “Şimdi başka bir liste yapmalısın. Neden onunla yatman gerektiğine dair nedenlerini sıralamalısın.”

Burnumu kırıştırdım. “Aklıma hiçbir şey gelmiyor ki.”

Saige homurdandı. “Her neyse. Sadece dene. Ben birkaç tane düşündüm.”

Çorbasını bankın yanındaki suntaya bıraktı ve çantasından kalem aramaya koyuldu.

“Bir numara,” dedi ve devam etti, “adam gerçekten ama gerçekten çok seksi.”

Gözlerimi devirdim.

“İki numara,” diye ekledi. “Kesinlikle ne yaptığını biliyor. Bunun da en güzel kanıtı sana gönderdiği çıplak bedenle ilgili yapmak istediği tüm o tatlı detayları anlatan uzun mesajları olabilir.”

Yüzüm kızarmıştı. Yüzümü ellerimiz arasına aldım ve yan

tarafımızda bulunan banklarda oturanların konuşmalarımızı duymaması için dua ettim.

“Geri dönme zamanı gelmedi mi? Bana bir saat doldu gibi geliyor,” dedim ve telefonuma uzanıp saati kontrol ettim. Telefonu benden hızlıca kaptı ve birkaç santim aşağıda tuttu.

“Üç numara,” dedi Saige ve devam etti, “eğlenceli bir deneyim olabilir, hayatında daha fazla eğlenceye ihtiyacın var. Dört, muhtemelen sahip olmak istediği başka kadınları elde edebilirdi ama o seni istiyor. Beş, özellikle de Nathan’dan daha genç ve çekici olduğunu düşünürsek bu, Nathan’ı inanılmaz bir şekilde kışkandırabilir. Ayrıca Nathan güzel ve genç bir kadınla birlikte vakit geçirebiliyorsa bunu sen de yapabilirsin.”

Güldüm ve telefonumu Saige’den geri alıp saate baktım. “Pekâlâ, bu kadar yeter. İşe dönmem gerekiyor. Müstakbel üvey kızımın birkaç dakika geç kaldım diye benim için endişelenmesini istemiyorum.”

Saige sırtı ve bankın üzerindeki eşyalarını topladı. “Sana söylüyorum işte, iyi bir milyoner bul ve bir daha asla Keegan gibi birinin emri altında çalışmak zorunda kalma.”

Çantamı omzumun üzerinden geçirip koluma astım ve elimi sallayıp Saige’le vedalaştıktan sonra ofise doğru yola koyuldum.

12. Bölüm

Dante

“Ne kadar süre daha buralarda takılmayı planlıyorsun?” diye sordum Cristiano’ya salı günü birlikte çıktığımız öğle yemeğinde. “Yanımda olmandan hoşlanmadığımdan değil de otel odasında birlikte kalmak gerçekten çok garip hissettiriyor.”

“Savunmam olarak gör, birkaç ay önce bu ay gelip seni ziyaret edeceğimi söylediğimde bu ev dekore etme işinden hiç bahsetmemiştin.” Kardeşim ekmek parçasını ağzına tıktırdı.

“Bir anda verilen bir karardı.”

“Neden başka bir yer kiralamıyorsun ki?” diye sordu. “Yoksa birkaç ay daha birkaç metrekarelik bir otel odasında gerçekten yaşamak istiyor musun?”

Elimle burnumu ovalayıp soluğumu verdim. “En son müteahhidimle görüştüğümde bende iki aylık bir süre talep etmişti, ki ondan önce de benden sekiz haftalık bir süre daha istemişti. Bunları göz önüne alırsak yeni yılın hemen ertesi günlerinde eve taşınabilecekmişim gibi görünüyor.”

“Senin için bir yer bulmamı ister misin?” diye teklif etti. “Senden daha fazla boş vaktim var. Sadece bana ne istediğini söyle, ben de bir göz atayım... eğer kayda değer bir şey bulursam sana haber veririm.”

“Biraz daha su alır mısınız?” diye sordu bizimle ilgilenen garson kız, bir yandan da kirpiklerini kırıştırarak kardeşime bakıyordu. Bana Jersey’de yaşadığımız o çocukluk yıllarında çevremizde dolaşan bazı İtalyan kızları anımsatmıştı. Sırtının yarısına kadar uzanan siyah uzun saçları, aksanını ele veren konuşması ve siyah badem şekilli gözleriyle.

“*Per favore.*”* Cristiano’nun yüzü birden aydınlanmıştı. Ağzını büyük bir memnuniyetle bükerek gülümsedi. “*Grazie.*”**

“Buralarda mı büyüdün?” diye sordu kız, dikkatini bütünüyle kardeşime vermişti.

“Hayır, pek sayılmaz,” diye cevapladı Cristiano bedeniyle kıza doğru yöneldi. “Jersey’de büyüdüm, fakat ülkenin her yerindeydim diyelim. Yanımdaki bey buraya yerleşmiş. Onu ziyaret için gelmiştim.”

“Buradan sonra rota nereye?” diye sordu. “İlgi çeken herhangi bir yer?”

“Güneye doğru,” diye yanıtladı kardeşim. “Kaliforniya’da daha çok akrabam var.”

“Kulağa hoş geliyor.” Kızın gözleri parıldadı. Biraz daha oyalanıp kardeşimin ona bakmasını beklemişti. “Yiyeceğiniz kısa sürede hazır olur.”

Cristiano aramızda bulunan ekmek sepetinden bir dilim daha sıcak ekmek aldı.

“Hiç eskimeyecek mi?” diye sordum.

“Ne?”

“Cazibeni kullanarak karşılaştığın her kadının pantolonuna girme çabası?”

Sanki anlamsız şeyler konuşuyormuşum gibi sol kaşını kaldırıp bana baktı. “Senin yaptığın sana. Benim yaptığım kendime.

* (İt.) Lütfen. (ç.n.)

** (İt.) Teşekkürler. (ç.n.)

Buna ne dersin?"

Homurdanıp telefonumu kontrol ettim. Geçen gece Maren telefon görüşmesini aniden sonlandırdığından beri içimde bir huzursuzluk vardı. Anne olduğunu ve oğlunun bir şeye ihtiyacı olduğu anlayabiliyordum. Fakat konuşmamız "beni sonra ara" ya da "yarın konuşuruz" gibi hiçbir şey söylemeden öylece sonlanmıştı.

Öylece son bulmuştu.

Ortada bir top ve iki tane kort vardı. Top kortları birbirinden ayıran çizginin üzerinde öylece duruyordu, bu da beni sinirden deliye çeviriyordu.

"Geçen hafta sonu hastanedeysen konuştuğun ateşli hatun kimdi?" diye sordu Cristiano. "Erkekler tuvaletini aradığım sırada senin bir kızla bir ya da iki dakika boyunca konuştuğunu görmüştüm."

"Barda gördüğüm bir kadın," dedim. Barda tanıştığım kadın diyemezdik çünkü resmi olarak barda tanıştığımız söylenemezdi. Ben onu barda görmüştüm.

"İşi bitirmede zorluk yaşıyorsun galiba?" diye sordu o çokbilmiş sırtışıyla. "Kahretsin, eğer onu istemiyorsan bana numarasını versene, ben işi hallederim."

Dudak büküp suyumu yudumladım ve restorana göz gezdirdim. "Korkarım ki onun tipi değilsin."

Cristiano geriye yaslandı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyle zarif bir bayan kanepelerde düşüp kalkan evsiz İtalyan çocuklarla çıkmaz."

"Sakin sen de evsiz değilmişsin gibi davranma," dedi. "Bay Hotel Noir."

Garson elinde İtalyan lezzetleriyle dolu tepsisiyle birlikte bize doğru hızlıca ilerliyordu. Bellino Seattle'daki en iyi İtalyan restoranlarından biriydi. Annemin evde pişirdiği lezzetlere en yakın

yemekler yapan yer burasıydı.

“Başka bir arzunuz var mı?” diye sordu bizim servisimizle ilgilenen kız, yiyecekleri getiren garsonun arkasından. Bu defa aksanı daha kalın çıkıyordu. “Taze parmesan peyniri alır mısınız?”

“Biraz olsa sevinirim,” dedi Cristiano ve gözlerini kıza kenetledi. Kızın kızardığını gördüm. Başımı salladım. Lanet olası Kazanova.

“İstediğiniz zaman söylemeniz yeterli,” diye kıkırdadı kız ve peynir rendesini Cristiano’nun lazanyasının üzerine getirdi. İnce peynir parçacıkları başlangıç yemeğinin üzerine dökülürken kardeşimle kız birbirine bakışlıyordu ve kız altdudağını ısırdı.

İkisinin o büyülü anının bitmesini bekledim. Kardeşime başını salladıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

“Bana bir yer bulmanı istiyorum,” diye söze girdim. “Hemen taşınabileceğim hazır bir yer. Eşyalı ve iyi bir mahallede, en az iki ya da üç yatak odası olsun. Bolca alanı olan modern döşenmiş ve iyi bir durumda olsun. Merkeze en fazla otuz dakika uzaklıkta olan.”

“İşi olmuş bil.”

Bütün gün kendimi işe verip çalışmamıştım. Zihnimi Marren’in düşünceleriyle doldurdum. Sürekli yüzünü hayal edip duruyordum.

Ve sonra bedenini...

Elbette çıplak halde...

Ona yapmak istediğim diğer her şeyi ve onun buna izin vermesini düşündüm. Bu onu daha çok arzulamama sebep oluyordu.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, dirseklerimi masanın cam zemini üzerine yerleştirip inledim. Günü tamamlayıp eve gitme vaktim gelmişti ve hiçbir iş yapamamıştım çünkü içinde bulun-

duğum bu ikilemi düşünmeden edemiyordum.

Maren'i istiyorum.

Maren beni istemiyor.

Bir parçamı bile istemiyordu.

Bir parçamın düşüncesi bile onu eğlendirmiyordu.

Yirmi yedi yıllık ömrümde bir defa olsun zor durumlarda geri adım atmamıştım ve bunu şimdi de başlatmayacaktım. Kendime yönelik olan bu yıkıcı tutuma bir son vermeliydim.

Yönetimi ele almayı seven bir adamdım.

Nadiren olması gerekenden daha fazla temkinli olurdum. Eyleme geçme zamanım geldiğinde tereddüt etmeden harekete geçerdim.

Telefonumu çıkarıp Maren'in numarasını ekrana getirdim ve mesaj yazmaya başladım.

Dün gece çocukla ilgili her şey yolunda değil mi? Ondan sonra senden haber alamadım.

Ekranda yazdığını gösteren noktalar belirdiğinde kalbim anında hızlanmaya başlamıştı.

Ve sonra yok oldular.

Mideme kramp girmişti.

Telefonumu masanın üzerine bırakacağım sırada ekranda adını gördüm.

Maren arıyordu.

Cevap vermeden önce boğazımı temizleyip anlayışlı ve umursamaz bir sakinlikle telefonu açtım. "Hey."

Telefonun ucundaki ses gürültülüydü sesler sanki dışardan geliyordu. Tek duyabildiğim rüzgârın sesi ve korna gürültüleri idi.

"Hey, işten eve dönüş yolunda araba sürüyorum," dedi. "Hem araba sürüp hem mesajlaşmıyorum."

"Dün gece her şey yolunda mıydı?" Ofis koltuğumda geriye doğru yaslandım ve Seattle'ın merkezindeki heykel parkı yukarı-

dan gören pencereye doğru döndüm.

“Evet, elbette.”

“Beni geri arayacağını düşünmüştüm.”

“Öyle mi? Seni geri arayacağımı söyledim mi?”

“Hayır.”

“Tamam o zaman.”

Silik patırtı sesleri arka planı dolduruyordu. Yağmur yağıyor gibiydi. Bir süre sonra sileceklerinin camda çıkardığı sesi duydum. Pencereden dışarı baktığımda koyu fırtına yüklü bulutların yaklaştığını görebiliyordum. Buradan çok uzakta değil gibiydi.

“Nerede çalışıyorsun, Maren?” diye sordum.

“Seattle’ın merkezinde.”

“Ben de.”

Arka plandaki yağmurun sesi giderek artmıştı ve sileceklerin çıkardığı sesle ortadan kayboluyordu.

“Dinle. Telefonu kapatmalıyım. Çocuklar için yemek hazırlamalıyım ve o kadar çok yağmaya başladı ki önümdeki aracı bile çok zor görüyorum.”

“Bu akşam seni arıyorum,” dedim. Maren telefonu kapatmadan önce son kelimeyi vurgulayarak söyledim.

Bir süre sessiz kaldı. Tek duyabildiğim ses yağmurum cama vurduğunda çıkardığı gürültüydü.

“O zaman mesaj yazıyorum.”

“Buradaki bakış açın ne?” diye sordu sesi neredeyse kayboluyor gibiydi.

“Bakış açısı mı? Bakış açım yok. İlgi çekici olduğunu düşünüyorum. Ayrıca senin... eğlenceli olabileceğini düşünüyorum.”

“Becermek için eğlenceli,” dedi.

“Birlikte vakit geçirmesi eğlenceli olan... her türlü aktivite için,” dedim. Şu anda tüm dikkatini bana verebiliyor olsaydı ona

daha fazlasını söyleyebilirdim. Fakat şimdi dikkatini araba kullanmaya vermesi gerekiyordu. "Bak, bu gece senin üzerinde iyi bir etki bırakacağım. Söz veriyorum."

Onu söyledikten sonra Maren'in bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapadım. Çünkü bir şey söylememe artık gerek kalmamıştı. Bu gece onu arayacaktım.

13. Bölüm

Maren

“Pekâlâ, soyadın ne?” Salı gecesi yatağıma uzanıp yatak örtüsünü çeneme kadar çekmiş ve telefonu kulağıma dayamıştım. Uyanık kalmak epey bir çaba gerektiriyordu. Yatağımın başucundaki lamba kapanmış, televizyondan çıkan görüntü duvara yansıyordu.

“Amato,” dedi Dante. “Ve seninki Greene, doğru mu? Sonunda ‘e’ harfi olan?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Geçen hafta acil servisten, oğlunun soyadını kâğıda yazmıştın,” diye bana hatırlattı.

“Ah, doğru ya.”

“Seattle’den mısın?” diye sordu.

Neredeyse beş dakikadır telefondaydık. Fakat hiç cinsel içerikli bir göndermede bulunmamıştı. Onun yerine bana soru üstüne soru soruyordu. Sanki bir magazin dergisi için benimle röportaj yapıyor gibiydi.

“Miami’de doğup büyüdüm,” dedim. “Babam Küba göçmeniydi ve annem Norveçli. Sen?”

Ben New Jersey’denim. Ama Ohio’da doğdum. Babam öldükten sonra taşındık.”

“Üzgünüm.”

“Ne için üzgünsün?”

“Baban için.”

“Sorun değil. Onu çok az hatırlıyorum. O öldüğünde dokuz yaşındaydım. İçmeyi ve annemi öldüresiye dövmeyi severdi. Aslında onu hatırlamak zorunda olduğumuzdan daha fazla hatırlamaya çalışmıyoruz.”

“Kardeşlerin var mı?” diye sordum. Tam o sırada Dante’nin Adonis bedenine sahip çok yakışıklı bir yüzden daha fazlası olduğu gerçeği tokat gibi inmişti. Bir kalbi, geçmişi, bir tarihi, ailesi hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler vardı. Gözlerimin gördüğü şeyden çok daha önemlisi insanlık haklarına sahip biriydi.

“Dört erkek kardeş,” diye yanıtladı.

“Zavallı annen.”

Dante gülmüştü. Randevuya çıkmış gibiydik. *İyi bir randevuya.*

“Biliyorum, değil mi?” diye sordu. “Senin hiç kız ya da erkek kardeşin var mı?”

“Tek çocuğum,” dedim.

“Seni buraya ne getirdi? Seattle, Miami’den çok uzakta.”

“Evlilik. Eski eşimin ailesi burada yaşıyor. Bu yüzden kolejden sonra burada yaşamaya başlamıştık. O kadar kötü değil. Memleketimdeki sıcaklığı özlemiyorum. Aslında yağmuru çok seviyorum. Burası huzur verici ve sakin ve neredeyse her yer yemyeşil. Ayrıca Pasifik çok güzel.” İç çektim. Sesimdeki gülümsemeyi duyabiliyor mu diye merak etmişim. “Peki, ya sen? Seni buraya ne getirdi?”

“Oregon’a tam akademik burslu olarak gittim,” dedi. “Bilgisayar biliminden dereceyle mezun oldum. Silikon Vadisi’ne gözümlü dikmişim ki Seattle’dan bir şirketin sıfırdan kurulmasıyla

ilgili iş teklifi aldım. Kendimce bazı yazılımlar geliştirirken bir taraftan da çalıştım. Sonra kendi teknoloji şirketimi kurdum.”

“Ve şimdi bu işi yapıyorsun? Uygulama üretiyorsun, öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Öncelikli olarak öyle.”

“Hımm.” Telefon kulağıma dayanmış bir şekilde yatakta diğer tarafıma döndüm. Bay Adonis’in bir beyni vardı. Bu... bu gerçekten de seksiydi.”

“Hımm, ne?” diye sordu. “Bu ne demek oluyor?”

“Zekisin,” dedim. “Bu hoşuma gitti.”

Hafif bir kahkaha attığını duydum, nefesini telefona üflemiş gibiydi.

“Bu seni şaşırttı mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim ve ekledim. “Dürüst olmam gerekirse senin sadece ailesinden kalma büyük bir mirasa konmuş jet sosyete bir *playboy* olduğunu ve zenginlikle şımartılıp lüks bir hayatın kucağında yaşadığını düşünmüştüm.”

“Kansas eyaletinde nişanlımla birlikte,” diye ekledi.

“Evet, evet.”

“Tanıştığın herkese onların geçmişiyle ilgili kendi kurguladığın hikâyelerini söyler misin?”

“Çoğunlukla,” dedim. “Kendimi bildim bileli bunu yaparım.”

“Yeni tanımaya çalıştığın birine bile mi?” diye alaylı bir şekilde takışmıştı.

“Kesinlikle. Şimdi yaptığımız da bu değil mi?” diye sordum.

“Bu arada kurnaz birisin. Şu sinsi bir şey, yaptığımız telefonda çıkma işi.”

“Bu çıkma değil ki,” dedi Dante. “Eğer cuma gecesi gelip seni evinden almış olsaydım işte o gerçek bir çıkma olurdu. Takım elbise giyerdim. Sen de bedeninin her kıvrımına güzelce oturmuş kısa, siyah bir elbise giyerdin. Arabanın kapısını senin için açar,

seni hoş bir restorana götürürdüm. Taze çiçeklerle ve mumlarla süslü olan masada bütün gece gözlerimi senin üzerinden ayırmazdım. Birlikte sohbet eder ve gülerdik, ardından restorandan ayrılacağımız sırada seni kendime doğru çekerek binanın duvarına yaslar, yüzünün ellerimin arasına alıp yıldızların altında seni öperdim.”

“Bu... gerçekten hoş.”

Göğsümde hissettiğim sıkışma boynuma doğru yayılmıştı.

Hiç kimse bana böyle bir randevu yaşatmamıştı.

Nathan bile.

Asla romantik ya da sevimli olmamıştı. Onun cuma gecesi mantığı polo ve kot pantolonla birlikte birkaç tane bira eşliğinde spor bara gidip, ardından yerel film tiyatrosunda en son CGI teknolojili gişe rekorları kırmış yapıma götürüvermek oluyordu.

Zengin bir aileden gelmesi ya da başarılı bir avukat olmasına rağmen inanılmaz derecede sönük, hayal gücü zayıf, son derece romantiklikten uzak bir adamdı.

“Bana çiçek alır mıydın?” diye sordum. Onun tatlı hikâyesi beni ağlak bir kadına dönüştürüvermişti. Tanrı’ya şükür ki beni göremiyordu. Yaşamadığım bir şeyin özlemini çekmenin bu kadar basit bir şey olacağını hiç düşünmemiştim.

“Evet,” dedi. “Fakat gül almazdım. Güller çok sıradan şeyler. Sana mavi ortanca alırdım. Farklı ve zarifler. Tıpkı senin gibi.”

Titreyen dudağımı hafifçe çekip kendi kendime güldüm. Duygusal biri değildim. Çok kolay ikna edilir bir tip de değildim. Kendime hayret ediyordum.

Hormonlar.

Regl öncesi sendromu yaşıyor olmalıydım.

Bunun tek mantıklı açıklaması bu olabilirdi.

“Seni randevu için bir yere götürebilir miyim, Maren?” diye

sordu. "Gerçek bir randevu. Sadece sen ve ben. Çiçekler. Akşam yemeği. Senin yapmak istediğin herhangi bir şey?"

Cevabım boğazımda düğümlenip kalmıştı. Bunu beklemiyordum.

Soluğumu telefona doğru verip yanıtladım. "Pekâlâ."

Sanırım bir randevu kimseyi incitmezdi. Ayrıca, bu onunla yatacağım anlamına da gelmiyordu.

"Bu cumaya ne dersin?" diye sordu. "Seni saat sekizde gelip alabilirim."

"Çocuklar bende."

"Cumartesi?"

"Evet." Beni görmemesine rağmen başımla onayladım. "Cumartesi bana uyar."

"İyi geceler, Maren."

"İyi geceler."

Yatağımda doğrulup oturdum ve telefonu konsolun üzerine bırakarak konsolun en üst çekmecesini açtım. Kalem ve not defterini alıp Yapılacaklar Listesi'ni hazırlamaya koyuldum.

- *Her ihtimale karşı ağdanı yaptır!*
- *Saçını kestir. Uçlarından aldır?*
- *Kısa, siyah bir elbise satın al.*
- *Yeni bir dudak parlaticısı. Parlak pembe. Chanel. Belki onu beni öpmekten uzak tutabilir ya da beni onu öpmekten.*
- *Kapıya gelme ihtimaline karşı evi temizle!*

Listemi baştan sona bir kez daha okuyup gözden geçirdim. İşığı kapatıp yeniden örtülerin altına girdim.

Gerçek gibi gelmiyordu ve çıkma teklifini kabul ettiğime hâlâ inanamıyordum. Fakat oluyordu işte.

En mükemmel haliyle bile yine de korkutucu geliyordu.

Cumartesi için heyecanlı mısın? Çünkü cumartesi için heyecanlı olmalısın.

Dante çarşamba günü öğleden sonra bana mesaj atmıştı.

Sırtarak anında mesajına karşılık vermiştim.

İsteyim. Başımı belaya sokacaksın.

Ardından başka bir tane daha gönderdim.

Fakat evet. Biraz heyecanlıyım.

Dante hemen cevap yazmıştı.

Öğle yemeğine ne zaman çıkıyorsun?

Bugün öğle yemeğimi çoktan yedim. Eğer randevu öncesi benden bir tane daha hazırlık randevusu kapmaya çalışıyorsan bu asla olmayacak. Sana cumartesini veriyorum. Şansını daha fazla zorlama.

Birbirimize rastlamamız an meselesi, biliyorsun değil mi? Seattle merkez büyük olabilir, ama o kadar da çok değil.

Keegan hızlıca masamın yanından geçti ve masamın üzerindeki dosya yığınının göz ucuyla baktı.

“Meşgul, meşgul,” dedi. Sırf konuşmak için mi yoksa iğneleme yapmak için mi konuştuğundan emin değildim. Telefonu yüzüne bastırmıştı. Bana gerçekten dikkat ettiğini sanmıyordum. Bu yüzden az da olsa güvende sayılırdım.

Elimi telefonun üzerine yerleştirmiş, masanın altında göremeyeceğim yerde tutuyordum. Bu işe başlayalı sadece haftalar olmuştu. Patronum o sıfatın tam tanımını yansıtsa bile asla işimde tembellik edemezdim.

Bızz, bızz.

Aşağıya baktım. Sadece MAREN yazan bana başka bir mesaj göndermişti.

Cevap vermeye devam edemezdim. Ona çalıştığımı söyledim. Beklemesi gerekiyordu.

Bızz, bızz.

Başka bir tane daha göndermişti. Boğuk bir sesle kıkırdadım. Elde edilmesi zoru oynadığımı düşündüğüne iddiasına vardım ve bunun onu deliye çevirdiğine bahse girebilirdim.

Güzel.

Bu, amaca hizmet ediyordu.

Eğer beş dakika içinde mesajıma cevap vermezsen, penis fotoğrafı gönderiyorum. Asla şaka yapmıyorum.

Ah, Tanrım.

“Ben gecikmiş öğle yemeğine çıkıyorum,” diye seslendi Keegan, masamın yanından bir kez daha geçti. Çantasını sağ omzuna geçirmişti. Saat ikiydi. Öğle yemeğini çoktan yediğine adım gibi emindim. Yine de onu sorgulamayacaktım.

“Afiyet olsun,” dedim ve o büyük bir şey başarmış bakışımla ona gülümsedim. Hedefini bulmuştu.

Bızz, bızz.

İşte yine başlıyorduk.

Bakmaya korkuyordum.

Fakat yine de bakmak istiyordum.

Sanırım bakmaya ihtiyacım vardı.

Derin bir soluk alıp masanın altından telefonumu çıkarıp yukarı doğru tuttum...

Richard Nixon’ın *Tricky Dick* kelimeleriyle çekilmiş fotoğrafının ekran görüntüsü olduğu anlaşılan fotoğrafla karşı karşıyaydım.

Bu onun “penis fotoğrafı”ydı.

Çok kötü bir espriydi. Fakat yine de kendime engel olamayıp güldüm.

Yakışıklı, zeki, biraz da esprili.

Onunla ilgili mutlaka yanlış bir şeyler olmalıydı. Bu tarz görünüşe sahip birilerinin bir takım büyük kusura sahip olmadan var olduğuna inanmak mümkün değildi.

Sandalyeme çöküp geriye yaslandım. Bunu açıklayacak iyi bir yanıt arıyordum.

Ve sonra birden kafama dank etmişti.

Google'dan hızlıca kedi fotoğrafı araması yapıp ekran görüntüsü alarak ona geri gönderdim.

Eğer o bana "penis fotoğrafı" gönderebiliyorsa ben de ona benim "kedi"ciğimin fotoğrafını gönderebilirdim.

Kısa bir süre sonra telefonum çalmaya başladı. Ofisin kapısını kapayıp telefonu yanıtladım.

"Çok zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum. Yüzümdeki sırıtışım kulaklarıma kadar varmıştı.

"Zeki değil," dedi Dante. "Akıllı. Penis fotoğrafı göndermek çoğu eyalette ağır suç olarak kabul ediliyor. Hapishaneye girmek için fazla yakışıklıyım. Ayrıca işe yaradı. Dikkatini çekmeyi başardım. Göz ardı edilmekten hoşlanmam, Maren."

"Seni göz ardı etmiyordum. Patronum odadaydı. Başımı belaya sokmamaya çalışıyordum."

"Ah. Patronun pisliğin tekine benziyor. Sana ne kadar ödüyor ki? Gelip benim için çalışmalısın."

"Patronum yirmi dört yaşında, sevimli genç bir kız," dedim. "Hobileri arasında sürekli çıkmak ve çıkmak var. O gerçekten, gerçekten, ama gerçekten anne olmak istiyor. Mümkün olabilen en kısa sürede hem de."

"Kulağa seksi geliyor," diye şakalaştı. En azından şaka yaptığını düşündüm.

"Ayrıca beni babasına ayarlamaya çalışıyor çünkü çok harika bir üvey anne olacağımı düşünüyor."

Dante öğürme ve tükürmeye benzer bir ses çıkarmıştı. Sanki içtiği bir şey yüzünden boğuluyor gibiydi. “Oh, Tanrım. Seni oradan kurtarmamız gerekiyor.”

Kıkırdadım sandalyemde dönüyordum. Tarama ve dosyalama işine ara verdiğim için keyfini çıkarıyordum.

“Sakin onu yapma,” dedi Dante. “Sakin patronunun babasıyla randevuya çıkma.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü benimle çıkıyorsun?”

“Seninle çıkmıyorum. Seninle bir randevuya çıkacağım. Arada fark var.”

“Yani piyasada dolaşmak istediğini mi söylüyorsun?” Soluğunu telefona doğru vermişti. “Görüyor musun, bu benim için büyük bir sorun olacak çünkü paylaşmakta asla iyi değilimdir.”

“Benimle çıkmana izin verdiğimde kendimi piyasadan çekeceğimin farkında değildim.”

“Henüz piyasadan kendini çekmiş değilsin,” diye yanıtladı Dante ve ekledi. “Fakat olacaksın. Çok yakında.”

“Sana hiç kimse deli olduğunu söylemiş miydi? Gerçek klinik bir vaka.”

“Ben deli değilim,” dedi. “Sadece cüretkârim.”

14. Bölüm

Maren

“Anne neden sürekli gülümsüyorsun?” diye sordu Beck. Başını ev ödevinden kaldırıp bana baktı.

“Evet,” diye ekledi Dash. “Eve geldiğinden beri etrafta gezinirken sürekli yüzünde kocaman bir gülümseme var. Komik olan ne?”

“Hiçbir şey.” Kendime bir kupada papatya çayı demledim ve ikisinin arasındaki sandalyeye oturdum. Ellerimi sıcak seramik kupanın etrafından sarıp çayı dudaklarıma götürdüm ve gülümsememi gizlemeye çalıştım.

Bir gün içinde bu kadar fazla gülümsemeyeli en son ne zamandı hatırlayamadım. Sanki tıbbi bir sorunum ya da ona benzer bir şey var gibiydi.

Bu normal olamazdı.

Sağlıklı bir şey değildi.

Deliriyor muydum?

Bunu kabul etmek zorunda kalacak mıydım?

Ah, Tanrım. Duramazdım.

Çılgın bir insan gibi görünüyordum. Çocuklarım bile bir şeylerden şüpheleniyorlardı.

“Sebebi her ne olursa olsun, senin mutlu olmana sevindim, anne,” dedi Dash. Sanki on iki yaşından çok daha büyükmüş gibi

görünüyordu. “Babam gerçekten çok mutlu ve sen de mutlu olmalısın.”

Babalarının mutlu olmalarının asıl sebebinin kendisinin yarısı yaşında bir kızla düzenli seks hayatı olması ve bunun kendisini daha çok erkek hissedip daha az kel, çömlek göbekli ve kısa penisli orta yaşlı bir avukat hissettirmesiyle ilgili olduğunu söylemekten imtina ettim.

Ortada böyle bir gerçeğin olması çocuklarımla yaptığım arkadaşça sohbette hiç uygun olmazdı.

“Bu günlerde babanız nasıl?” diye sordum. Çocukları bırakıp aldığım sırada babaların sadece geçerken gördüğüm için samimi bir niyetle sormuştum. “Şu an nelerle uğraşıyor? Hâlâ çok golf oynuyor mu? Babaanne ve dedeyi yakın zamanda ziyaret etti mi? Büyükanne ve babanızı gerçekten özlüyorum. İyiler mi?”

“Neden yetişkinler çok fazla soru soruyor?” Beck sorduğum sorulara kendi sorularından biriyle karşılık verdi.

“Ne demek istedin tatlım?” Ona doğru döndüm.

“Lauren ortalıkta yokken babam hep seninle ilgili sorular soruyor,” dedi Dash. “Ve babam etrafta yokken de Lauren hep seninle ilgili bir şeyler soruyor.”

Oturduğum yerde sırtımı düzleştirerek doğruldum. Şaşkınlıktan elimi göğsümün üzerine koymuştum. “Bekle, bekle, ne? Ne tür sorular soruyorlar?”

Beck’in Dash’e bir bakış attığını gördüm. İkisi de gözlerini devirerek bana baktı. Sanki ben de yetişkin soruları soran başka bir yetişkindim.

“Lauren bize evde ne tür yemekler pişirdiğini soruyor. Nereden alışveriş yapmayı sevdiğini... temel şeyleri nasıl yaptığını, elbiseleri nasıl katladığını ya da diğer işleri nasıl yaptığını gibi,” diye yanıtladı Dash.

“Bu gerçekten garip,” dedim, şaşkındım. “Bu tür şeyleri neden bilmek istiyor ki?”

“Çünkü onları senden daha iyi yapmak istiyor,” dedi Dash.

Gülerek başımı salladım. “Hiç mantıklı gelmiyor. Benimle bir şeyler için yarışma ihtiyacı içinde hissetmesine gerek yok ki?”

“Babam her zaman ona bir şeyleri yanlış yaptığını söylüyor,” dedi Beck. “Babam daima ona ‘Maren bunu böyle yaptı’ ya da ‘Maren onu öyle yapmazdı’ diyor.”

“Pekâlâ, babanın yaptığı çok kaba bir davranış.” Çayımдан bir yudum alıp arsızca beliren gülümsememi gizlemeye çalıştım. Bu beni inanılmaz mutlu etmişti. Bu yüzden cehenneme gidebilirdim fakat umurumda bile değildi.

Karma diye buna denilir.

“Lauren’in neden bu kadar çok umursadığını anlamıyorum,” dedim. “Eğer gerçekten beni o kadar çok merak ediyorsa eline geçen her fırsatta benden saklanmasının yerine benimle tanışabilir. Söylemek istediğim, babanla birlikte yaşıyor. Şu ya da bu şekilde mutlaka karşı karşıya geleceğiz.”

“Babam, Lauren’in yakınında olmanı istemiyor,” dedi Beck. “Geçen hafta onların konuşmalarını duydum. Babam bunun çok tuhaf olabileceğini söyledi.”

Gözlerimi devirip homurdandım. Elbette bunun tuhaf olacağını düşünmüştür. Nathan ikimizi aynı anda beceriyordu ve bunun ne kadar sürdüğünü Tanrı bilirdi. İkimizi de aynı odada birlikte görmek kendini rahatsız hissetmesine sebep olabilirdi. Herkes bilir, dünya Nathan Greene’in etrafında dönüyordu.

“Her neyse,” dedim ve elimi kaldırıp havada salladım. Bu yetişkin saçmalığının içine çocukları daha fazla çekmek istemiyordum. “Günleriniz nasıl geçiyor? Bugün okulda ne öğrendiniz? Beck, üzerinde çalıştığın ödevin ne tarz bir şey?”

Çocuklar sohbetin yöneldiği konudan hoşnut olmuşlardı. Beck dinozorlarla ilgili bir şeyler söylerken Dash bileğinin daha iyi olduğuyla ilgili konuşmamı bölmüştü ve bugün artık koltuk değneklerine ihtiyacı kalmamıştı.

Yatmak için hazırlıklar başlayana dek gecenin geri kalanında yanlarında kalıp tüm dikkatimi onlara vermiştim. Dash artık onu içime sokmama izin vermeyecek olsa da Beck izin verecekti. Üzerini değiştirene kadar bekleyip yatağa uzanıp örtülerin altına girince yatağın kenarına oturdum.

Parmaklarımı yumuşak, kahve karası saçlarının arasında gezdirip dudaklarımı pürüzsüz alnına bastırdım.

Benim bebeğim.

“Nasılsın, Beck?” diye sordum başımı eğip.

Gözlerini bir yandan öte yana devirip bana çılgın bir bakış attı.

“Ben i... iyiyim, anne. Neden sordun?”

“Sadece senin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Bu yıl ikinizin de hayatında çok büyük değişiklikler oldu. Yalnızca bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söyleyebileceğini bilmeni istedim. Eğer bir şeyler canını sıkarsa, seni üzer ya da mutsuz ederse doğrudan bana söylemeni istiyorum, anlaştık mı?”

Beck başıyla onayladı.

“Ben iyiyim, anne.”

“Söz ver bana?”

Başıyla yeniden onaylayıp aralıklı dişleriyle gülümsedi.

“Sen ve kardeşin benim için her zaman, her şeyden önce geleceksiniz,” dedim ve ekledim. “Bunu bilmeni istiyorum. Siz benim daima bir numaram olacaksınız. İkiniz de eşit bir şekilde. Sonsuza dek. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.”

“Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum.”

Yatağında oturduğum yerden kalkıp lambasına uzandım.

“Anne?” diye sordu.

“Evet, bebeğim?”

“Bir daha evleneceğini düşünüyor musun?” Beck’in siyah kaşları yukarı kalkmıştı. Yüzünden ne düşündüğünü okuyamıyordum ve bununla nereye varmak istediğini bilmiyordum.

“Neden sordun?”

“Sanırım evlenmelisin,” dedi Beck. “Babam, Lauren’e yakın bir zamanda evlilik teklifinde bulunacağını söyledi. Ben sadece senin yalnız olmanı istemiyorum.”

“Ben yalnız değilim, tatlım,” dedim şefkatle. “Sen ve Dash varsınız.”

“Fakat biz büyüyeceğiz, değil mi? Ve bu evden taşınıp evleneceğiz, doğru mu?”

“Evet?”

“Ve sen tek başına kalacaksın,” dedi.

“Ben iyi olacağım,” diye ona garanti verdim.

“Sanırım seninle kalabilirim. Üniversiteye gitmek zorunda değilim. Burada yaşayabilirim, böylece sen de yalnız kalmazsın.” Yüzündeki ifade ciddiydi. Teklifinde her kelimesini de büyük bir samimiyetle söylediğinden emindim. Saniyeler içinde Beck’i otuzlu yaşlarında, hâlâ evde yaşarken hayal etmişim. Günleri video oyunları ve pizza siparişleriyle dolu olurdu.

“Hayır,” dedim. “Hayır, buna gerek kalmayacak.”

Beck yatak örtüsünü çenesine kadar çekmiş, küçücük burnu kırıkmış sırtıyordu.

Onu öpüp kapıyı arkamdan kapattım. Odama doğru yönelirken Dash’i kontrol ettim. Yatağında uzanmış kitap okuyordu. Lamba keskin yüz hatlarına gölge düşürmüştü. Ne zaman ona baksam hep bir öncekinden daha da büyümüş görünüyordu.

“Çok geç saate kadar ayakta kalma,” deyip kapının benim tarafımda kalan kısmından fısıldadım. Kütüphanesinden aldığı kitaba öylesine dalmıştı ki beni duymamıştı. Bunu fırsat bilip birkaç saniye daha onu seyrettim.

Yatağa uzandığımda telefonumu kontrol ettim. Saige bana erkenden mesaj atmıştı, yeniden öğle yemeğinde buluşmamızı istiyordu. Tiffin bu cuma okuldan sonra Beck gelip Liam’le takılır mı diye soruyordu. Annemden gelen başka bir mesaj vardı ve babamla kendisinin Jamaika’daki tatillerinde çekilmiş fotoğrafını göndermişti.

Bütün mesajları tek tek yanıtlayıp ardından sildim. Dante’nin beni bu gece arayıp rahatsız etmediğini fark edince hayal kırıklığına uğradım.

Beni rahatsız etmesi tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu.

Önceden gönderdiğimiz mesajları tekrar tekrar okuyup yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uykuya daldım.

15. Bölüm

Dante

Cumartesi gecesi saat sekizde, elimde mavi ortancalarla birlikte Maren'in kapı zilini çaldım. Takım elbisesinin yakasına yaka çiçeği bile takabilirdim. Bu geceyle ilgili her şey bana kendimi sanki lise balosu randevusundaymışım gibi hissettiriyordu. Arabam bile yeni yıkanmış ve cilalanmıştı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve sağlam bir otuz saniye nefes alıp vermekte zorlandığımı hissettim.

Kendime gelip sonunda, "Maren," diyebildim. "İnanılmaz derece nefes kesici görünüyorsun."

Gözlerini hafifçe kapayıp bana gülümsedi. Omuzları dimdik arkaya yaslanmış duruyordu. Elini mükemmel bir şekilde vücut hatlarını ortaya çıkaran o enfes siyah elbisesinin boyunca hareket ettirdi. Göğüsleri kalkmış, onları güçlkle zapt eden sutyeninden hafifçe taşıyordu. Dudaklarına parlak pembe ruj sürmüştü fakat yine de şık ve zarif duruyordu. Bu gece onu kolumda görmekten büyük onur duyacaktım.

"Ortancalar," dedi gülümseyerek. "Onları sevdim, teşekkür ederim. Çiçekleri benden alıp onu içeri takip etmem için eliyle işaret etti. "Çiçekleri hemen suya koyup geliyorum."

Antrede durmuş etrafıma göz gezdirdim. Çocuklarının duvar-

da asılı olan fotoğraflarını görünce durdum. Ev vanilya, kimyon ve temiz çamaşır koyuyordu. Mobilyalar şık olmaktan çok, konforlu görünüyordu. Çoğu yönleriyle bir aile evine benziyordu. Bana büyüdüğüm evi hatırlatmıştı. Sadece benimki daha çok sarmısak ve keklik otu kokuyordu. Mobilyalarımız ise perişan, kırık dökük bir vaziyetteydi. Çünkü kardeşlerim yüzünden koltukların sürekli sırt ve kol kısımları darbe alıyordu.

Maren döndüğünde, “Hazır mısın?” diye sordu. Holün girişindeki dar sehpadan siyah portföy çantasını aldı. Kapağını açıp içindekileri kontrol etti ve tekrar kapayıp koltuğunun altına yerleştirdi. “Nereye gittiğimizi bana söyleyecek misin?”

“Onyx Key”i duydun mu hiç?”

Ben onu beklerken Maren arkasından kapıyı kilitledi.

“Sanmıyorum,” dedi.

“Özel bir restoran. Sadece üye olanlar gidebiliyor,” dedim. Eylül ayının ılık rüzgârı aramızdan yalayarak geçiyordu. “Merkezdeki Bluestone binasının çatı katında yer alıyor. Manzara şahane. Yemekleri ise inanılmaz lezzetli. Söz veriyorum orayı seveceksin.”

Maren gülümseyip elini dirseğimin üzerinden geçirdi. Birlikte arabaya doğru yöneldik. Onun arabaya binmesini bekledikten sonra kapıyı arkasından kapadım. Bulduğum her fırsatta onu gözlerimle süzmeyi ihmal etmedim. Siyah saçları boynunu açık bırakacak şekilde yukarıda kıvrılıp tutturulmuştu. Bana modern zamanın Sophie Loren’ini çağırıyordu; zamana meydan okuyan bir güzellik ve doksan altmış doksan kıvrımlara sahip bir beden.

Arabada yerimi alıp motoru çalıştırdım. Kalbim göğsümden çıkacakmışçasına atıyordu. Aniden beliren Maren’e uzanıp ellerini tutma arzusunu bastırıp ellerimi zor zapt ediyordum. Çünkü şu anda bedeniyle ilgili her şey dokunulmak için yalvarıyordu;

o dolgun dudakları, pürüzsüz cildi ve yüzünün yan kısımlarını çevreleyen yumuşacık saç tutamları.

Bu gece alışık olduğumdan çok daha fazla kendimi dizginlemek için yüksek seviyede bir oto kontrole ihtiyacım vardı ve yüzde yüz bundan emindim.

16. Bölüm

Maren

“Biraz bekle.” Dante, Onyx Key’den ayrılıp cumartesi gecesi için asansöre doğru yöneldiğimiz sırada başparmağının iç kısmıyla altdudağıma dokundu. Geride bıraktığımız son iki saat boyunca konuşup gülüştük, lezzetli yemekleri yemiş, harika şaraplar içmiştik. Gece boyunca Seattle’ın o parıltılı güzelliği ve gökyüzündeki yıldızların ışıltısı bize eşlik etmişti. “İşte... dudağında bir şey vardı.”

Dudaklarımı çok hafif bir boşluk bırakacak şekilde kapadım. Ruj çoktan çıkmış, küçük bir öpücük için caydırıcı bir hal almıştı. Fakat şu anda hiçbirinin önemi yoktu. Rahatlamış ve sıcacıktım. Uysal bir hale bürünmüştüm. Dante beni öpmek isterse ona izin verecektim. Asla durdurmayacaktım. Bu gece onunla birlikte büyük ihtimalle birçok şey yapabilirdim.

Ama beni gelip evden aldığı andan itibaren bütünüyle bir cencilmen gibi davranıyordu.

Bir gecelik ilişkinin fikrine sıcak baktığım bir an olsaydı eğer o da bu gece olabilirdi.

Fakat şu anda mümkün görünmüyor gibiydi.

Asansörün kapısı örtüp açılınca kabinin içine adım attık. Sadece ikimiz vardık. Aramızdaki elektrik hissedilebiliyordu.

Dante tüm gece boyunca beni iştahlı bir şekilde yiyip bitirecekmiş gibi bakmıştı. Arada bir bedeninin gerginleştğini ve çenesinin oynadığını görmüştüm. Bazen bakışlarını benden ayırıp uzağa bakıyor, ardından tekrar bana dönüp sanki seyretmeye yeterince doyamıyor gibiydi.

Aslında bütün gece boyunca neredeyse gözleriyle beni sürekli beceriyordu.

Kurgusal olarak birbirimizi becermiştik, şimdi de gözlerimizle bu işi yapıyorduk. Bu demek oluyordu ki gerçekten bir sonraki akıllı adıma geçmek gerekiyordu.

“Maren,” dedi Dante asansör binanın en alt katına ulaştığında. “Bu gece gerçekten eğlendin mi?”

“Evet,” diye yanıtladım. Arkamda duvarın olması ve Dante’nin beni ona doğru yaslamıyor oluşunun bilincinde olmam parmaklarını saçlarımın arasından geçirmemiş olması ve dudaklarının benimkileri sahiplenmeyişinin farkına varmam acı veriyordu. “Burası beni öpmen gereken kısım olmuyor muydu?”

İkimiz de yürümeyi bıraktık ve Dante bana doğru döndü. Başını hafifçe eğdi, gözleri parıldıyordu. Elini çenesinde gezdirip sırttı.

“Evet,” dedi. “O kısım. Bu seni öptüğüm yer.”

Kalbim göğsümde delicesine hızlanmıştı. Bir adım geri attım. Endişe ve heyecan arasında kapana kısılmıştım. Hayatım boyunca Nathan’dan başkasını öpmemiştim ve Dante’nin beni öpmesini istiyordum. Ama çok korkuyordum. Teoride çok iyi bir fikir gibi gelmişti fakat gerçekte bambaşka bir şeydi.

“Seni öpmemi istiyor musun?”

Konuşmaya çalıştım fakat sesim, boğazımın arka taraflarında bir yerde kaybolmuştu. Ağzımdan, havadan başka bir şey çıkmamıştı. Bu yüzden ben de başımla onayladım.

Dante elini yüzüme doğru kaldırıp parmağının iç kısmıyla çenemin altını okşadı ve çenemi yukarı doğru kaldırdı.

Boğazımdaki gerginlikten oluşan düğümün kaybolmasını ümit ederek yutkundum. Böylece olacakların tadını çıkarabilecektim. Dudaklarımı yalayıp Dante bana doğru yöneldiği sırada derin bir soluk aldım.

Dudaklarını benimkilere yumuşak ve nazik bir şekilde bastırdı ve ardından dillerimiz buluştu. Ayaklarımı ya da ayaklarımın altındaki zemini artık hissetmiyordum. Arka tarafımda sırtımın bastırılmış olduğu sert duvarı bile hissetmiyordum. Yanı başımızdan akıp giden şehrin gürültülü trafiğini ya da rüzgârın iniltisini duymuyordum. Sadece Dante'nin saçında gezinen parmaklarını dudaklarımın arasındaki dilini hissediyordum. Bedenlerimizin mükemmel bir şekilde birbirine bastırılıp oluşturduğu o kusursuz çizginin farkındaydım.

Dante'den naneli sakız ve tatlı şarap tadını almıştım. Çekici temiz parfüm kokusu başımı döndürüp bende o kokunun Dante'nin teninde nasıl olduğunu öğrenme beklentisini uyandırmıştı.

Zihnimde çoktan parmak uçlarımı pürüzsüz göğsünde gezdiriyor, dudaklarının tadına bakarken ittirişlerinin gücünü hissediyordum.

Dante kendini geri çektiğinde ben nefessiz kalmıştım. Dudakları beni sert öptüğü için kiraz kırmızısına dönüşmüştü. İkimiz de gülümsedik.

Daha fazlasını istiyordum.

Bunu çok sevmiştim.

Gerçekten ama gerçekten hoşuma gitmişti.

"Daha önce beni hiç kimse böyle öpmemişti," demeyi güçlüklerle de olsa başardım.

Eliyle elimi kavrayıp beni Blustone binasının kraliyet mavisi tentesinin altında bina valesinin standının oraya çekti.

“Bu gece benimle eve gel,” dedi beni kendine doğru çekip. Sıcak nefesini kulağımda hissediyordum. Kelimeleri kulağımı gıdıklayıp oradan boynuma doğru ulaşmış, bedenime tatlı bir ürperti yayılmıştı.

Belki de konuşanın kendisi şaraptı.

Belki de bu, yıllardır hiçbir şey hissetmemenin verdiği, alabil-
diğine büyümlü ve etkileyici bir histir.

Fakat bu gece kesinlikle Dante Amato’yla eve gidecektim.

Temkinli olma çabası rüzgârlarla uçup gidebilirdi.

Yaptığım listeyi ve umursamaz bir davranışın ardından asla iyi
şeyler gelmez fikrini düşünmeyecektim.

Bu gece, Dante’nin içimde ne kadar harikulade hissettireceğini
düşünecektim.

“Pekâlâ,” dedim. “Seninle birlikte eve geliyorum.”

17. Bölüm

Dante

“Yaşadığın yer burası mı?” diye sordu Maren benim geçici olarak yaşadığım mekâna yaklaştığımızda.

“Sadece önümüzdeki dört ya da beş aylığına,” diye yanıtladım. Erkek kardeşim bu kiralık yeri bana buldu. Hotel Noir iyiydi fakat ayakkabı kutusu büyüklüğünde, kırk beş metrekarelik o yerde sadece şu ana kadar kalabildim. Boğuluyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.”

“Kırk beş metrekare lüks ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir mekândı,” dedi Maren. “Fakat anlıyorum. Geniş pencereleri olan ve mahremiyet gerektiren bir yere sahip olmak iyi bir şey.”

Strawberry Hill’den sola dönmeden önce Monserrat Drive yoluna döndüm.

“Eski eşim buraya yakın yaşıyor,” dedi Maren. Yoldan geçerken levhaları takip ediyordu. “Dünya küçük.”

Belle Plaines’te sağa döndüm.

“Aslında bu cadde üzerinde yaşıyor,” dedi Maren ve yavaş bir şekilde konuşup dikkatlice etrafına bakındı.

Beş kişilik bir aile için uygun olan McMansion tarzı tuğlayla kaplı kiralık evin önüne çekip motoru kapattım.

“İşte geldik,” dedim ve arabanın anahtarlarına uzandım.

Maren çenesi şaşkınlıkla açılmış sağ tarafa bakıyordu. "Burası Nathan'ın evi. Nathan'ın hemen yanındaki evde yaşıyorsun."

"Eğer seni rahatsız etmeyecekse benim için sorun olmaz." Omuz silkip Maren'in eline uzandım. "Hadi ama. Bu güzel geceyi aptal bir pislik herif olan eski eşinin mahvetmesine izin verme."

Maren bana doğru hafifçe eğilip gülümsedi. "Evet, haklısın. Onun bu geceyi mahvetmesine asla izin vermem."

Arabadan dışarı çıkıp Maren arabanın önünden dolaşıp yanıma gelince elinden tuttum.

Onu kendime doğru çekip evin ön kapısına doğru çektim. Kısa bir süre sonra ikimiz de evin içindeydik ve aceleci bir şekilde birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için ellerimiz harekete geçmişti. Dudaklarımız buluşup geriye doğru itildik.

İki gecedir bu evde kalıyordum ve hâlâ gözlerim kapalı, bu evin içinde yönümü kolay bulabilecek kadar eve alıştığımı söyleyemezdim. Dudaklarımı Maren'inkilerden uzaklaştırıp elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıp üst kattaki evin en büyük yatak odasına doğru peşimden çektim.

Elbisesinin sol omuz askısı kolundan aşağıya kaymış, bir dakika önce onu antrenin duvarına dayayıp öptüğüm yerde dudakları kıpkırmızı olmuştu. Yüzünde sadece benim için insanı baştan çıkaran hafif bir tebessüm belirmişti ve bakışlarımız buluştuğunda gözleri ışıltıyla parıldamıştı.

"İstedığinin bu olduğundan emin misin, Maren?" Elimini kalçasının üzerine koyup bekledim ve bedenini benim bedenime dayadım. Dudaklarımı onunkilere bastırıp diğer elimi boynunun ense köküne doğru kaldırdım. Maren ayakuçlarında uzandığı sırada saçına tutuşturduğu bol saten saç tokası saçından kayıp düşmüştü. Ayakkabılarını çıkarıp ellerini omuzlarıma koyarak bedenini daha sert bir şekilde bana bastırdı.

“Hayır,” deyip soluğunu bıraktı. “Bunu istemiyorum, Dante.”
Kalbim duracak gibi olmuş, buz kesilmiştim.

“Buna ihtiyacım var,” diye ekleyip sırtarak dudaklarını benimkilere bastırdı.

“Güzel,” diye homurdanıp ellerimi Maren’in sırtında gezdirip elbisesinin fermuarını açmaya koyuldum. Elbise ayaklarına düşüp Maren’i üzerinde siyah dantelli iç çamaşırından başka hiçbir şey olmayacak şekilde bıraktı.

Dizlerimin üzerine eğilerek iç çamaşırının bel kısmından içeri parmağımı sokup külotunu biçimli kalçalarından aşağıya doğru çektim. Sonra poposunu ellerimle kavrayıp ağzımı kadınlığının üzerine koyup dilimi kıvrımlarının arasında hareket ettirip beklediğim o iç çekişini dinledim; bana her şeyi arkasında bıraktığını söyleyen o iniltiyi... Maren’in kendini bana bütünüyle vermesine ihtiyacım vardı. Daha önce asla hissetmediği şeyleri ona hissettirmek istiyordum. Yaşadığı süre boyunca bu geceyi hep hatırlamasını istiyordum.

Bedeninin her bir santimi pürüzsüz ve o muhteşem kadınlığının üst kısmındaki şerit şeklinde küçük bir bölüm hariç tüysüzdü. Bu haftanın büyük bir bölümünü sanki bunu istemiyormuş gibi davranmıştı fakat hiçbir kadın eğer yatağa atılmak istenmiyorsa bu kadar zahmete katlanıp yeni ağda yaptırmazdı.

“Çok harika bir tadın var, Maren.” İç geçirip sıcak nefesimi kasıklarının arasına üfledim ve ardından onun insanı sarhoş eden o cinsel uyarılmışlığını içime çektim.

Doğruldu, Maren’i bileğinden kavrayıp yatak odasına doğru yöneldim.

“Yatağa uzan,” diye emir verdim. Ellerim kemerimi çözmekle meşguldü.

Yavaş bir şekilde yatakta geriye doğru uzanışını izledim. Göz-

lerini benden bir saniye bile ayırmamıştı. Ondan önce soyundum. Teni yumuşak, kadınsıydı ve bütün kıvrımları olması gerektiği gibi. Uyarılmış göğüsleri öpölmek için yalvarıyordu. Kasıkları ise iki yana aralanmak için yakarırcasına bekliyordu.

Bütün kıyafetlerimden kurtulur kurtulmaz Maren'in üzerine çıkıp dizimi kullanarak bacaklarını araladım. Elimi göğüslerinin arasında hareket ettirip göğüs ucuna ulaşp hafifçe çimdikleyerek başparmağım ve işaretparmağımın arasına aldım. Ardından ağzıma alıp tadına baktım.

Bedeninin her bir kısmı bal ve badem kokuyordu ve ona doyamıyordum.

Kasıkları arasında hareket edip iyice yerleşerek bacaklarını kaldırdım ve omuzlarımın üzerine sabitledim. Maren heyecanla başladığım şeyi bitirmem için beklerken ben de karnının inip kalkışını izledim.

Kıvrımlarını aralayp, onu uyarmayı hedefleyip bir parmağımı içine kaydurdım. Dilimle klitorisi üzerinde daireler çizmeye başladım. Kaçlarını hareket ettirerek tepki vermiş, kontrolünü kaybetmemek için eyleme geçmişti. Bu gece kontrol bendeydi ve onun haz almasından ben sorumluydum.

"Rahatla." Onun ıslak tenine doğru nefesimi verip fısıldadım. Ağzımı daha yakına getirince kasıklarının titrediğini hissedebiliyordum. Bir yandan parmaklarımla onu becerirken diğer yandan da bedeninin her bir duyarlı parçasını bir çırpıda iştahla yutuyordum. Maren kendini bana doğru bastırıp sürtünene dek dil darbeleriyle ittirip yalıyor, dilimi dairesel hareket ettiriyordum.

Burada günlerce kalabilirdim. Fakat bedenimin en sert parçasıyla onun bedeninin en derin yerini keşfedip hissetmek istiyordum.

Kendimi toparlayıp yukarı kalktım ve ağzımı dudaklarına götürdüm. "Ne kadar leziz olduğunun tadına bak."

“Maren sert bir şekilde beni öpmüş, dilini benimkine bastır-mıştı. Bunu daha önce ona kimsenin yapmadığından adım gibi emindim. Fakat kendisinin ne kadar tatlı ve bağımlılık yapan biri olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Maren’in üzerinden yuvarlanıp yerdeki pantolonumdan düş-müş olan cüzdanıma uzandım. Prezervatifi çıkarıp dişlerimle pa-ketini açarak penisime yerleştirdim. Kaya gibi serttim. O muhte-şem Maren Greene ise yatağının ortasında çırılçıplak uzanmış nefessiz bir şekilde yatıyor ve hayatı boyunca tatmak istediği en korkutucu şeymiş gibi erkekliğime bakıyordu. Badem gibi gözleri kocaman açılmış, bir eliyle sol göğsünü sıkıştırıyordu.

Ona doğru uzanıp elimi arkasından geçirerek bedenime doğru onu bastırdım. Elimi kolunun altından geçirerek onu kendime iyice yakınlaştırarak omzuyla boynu arasındaki teninin o sıcak kısmına öpücükler bıraktım.

Bedeni rahatlatma ve gerginlik arasında gelgitler yaşıyor ve nefes alış verişi hızlanıyordu. Avucumun iç kısmıyla teninin ür-pertiyle kalkışını hissedebiliyordum.

“Her şey yolunda.” Öpücüklerim arasında kelimeleri fısılda-dım, elimle yumuşak karnından aşağılara doğru uzanarak kasık-larına ulaştım. Bacağını yukarıya doğru kaldırıp ona arkadan gi-recek şekilde penisimi iyice yaklaştırdım.

Saçları darmadağın bir hal almış, boynuna ve benim yüzü-me yapışmıştı. Islak kıvrımları arasında penisimin başını hisset-tiğinde kalçasını yukarı kaldırdı. İyice aşağıya bedenimi indirip penisimin gövdesini tutarak içine doğru kendimi ittirdim. Yavaş bir şekilde hareket edip onu iyice doldurana dek her bir santimini hissediyordum.

Ben bütünüyle içine girdiğimde Maren iç çekti.

“İyi hissediyor musun?” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. Yan tarafındaki S şeklindeki kıvrımlı bölge-
sinden göğüslerinin arasına doğru çıkıp boynunda durdum. Çene-
sinin hemen altına ulaşmıştım. Parmağımın iç kısmıyla altduda-
ğına dokunup yavaşça hareket edip derin ittirişlerle içinde gidip
gelmeye devam ettim. Maren o nefessiz tatlı iniltilerinin ağzından
çıkmasına izin vermişti.

“Kendine dokun.” Elini alıp klitorisine getirerek en hassas
olan noktasının üzerine yerleştirdim.

Saçları açılıp omuzlarına dağılmıştı. Hızlı ve sert bir şekilde gi-
dip gelmeye başladığımda elimle dağılmış saçlarını toplayıp çek-
tim. Bedeninin bedenime değdiği yerdeki o sıcaklığı sevmiştim.

Dudakları aralanıp yumuşak iniltieler hızlı ve yüksek bir şe-
kilde çıkmaya başlamıştı. Parmaklarıyla kendini doruk noktasına
taşıyıp bacağını kasıklarımın etrafından sarmalamıştı. Penisim
daha derinlere iniyordu, Maren çığlık atmaya başladığında haya-
larım iyice gerginleşmişti. Bedeni yay gibi kasılarak gerilmişti.

“Daha hızlı, sakın durma,” diye yalvardı fısıltıyla. “Devam et,
devam et, evet öyle ...”

Alnım göğüslerine dayanmış, bir elimle boynunu arkadan kav-
rayıp erkekliğimi içine ittirerek ve giderek daha da hızlanıp onu
beceriyordum. Kollarımın arasında orgazm olduğunu hissettim.
Bedeni benimkine dayanmış şekilde kendinden geçmişti. Son bir
kez içine ittirip bütün bedenimi alevlendiren bir şekilde patlayıp
doruğa ulaştım.

İkimiz de tükenip birbirimizin üzerine yıkılmıştık. Birkaç sa-
niye daha o tatlı, insanı kendinden alan zevkin doruk noktasında
oyalanıp içinde bekledim.

Kendimi çekip çıkardıktan sonra temizlenmek için banyoya
yöneldim. Ardından Maren’in temizlenmesi için ılık bir bezle geri
döndüm. Bezi kasıklarına sürüp temizlerken bir yandan da gece bo-
yunca yüzüncü kez öptüğüm şişmiş dudaklarından tekrar öptüm.

“Bu harikaydı.” Dudakları kıvrılıp gülümsedi, ellerini kolunun üzerinde gezdirdi. “Aman Tanrım, bütün bu yıllar boyunca eksikliğini hissettiğim şey buydu?”

Yuvarlanıp ona doğru döndüm, çıkardığım işten memnun olmuşum. Yanakları kızarmıştı. Dudaklarını ısırış şekli ve pencereden odaya yansıyan ay ışığına karşı siyah gözlerinde beliren o parıltı. Eliyle alnını ovaladı ve bakışlarını tavana sabitledi.

“Aslında orgazm oldum, Dante. Seviştiğimiz sırada boşaldım.” Gülümseyip başını bir yandan öteki yana doğru salladı. “Bunu tekrar ne zaman yapabiliriz?”

Elimi karnının aşağısına koymuştum. Kalça kemiğinin biraz aşağısında yara izine rastladım. Neredeyse kaybolmak üzereydi. Ama pürüzsüz cildinde hafif bir çizgi gibi belirgindi. Daha önce hiç sezaryen yara izi görmemiştim. Nasıl olabileceği hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Maren dikkatli bir şekilde baktığımı fark edince dizlerini yukarıya çekmeye çalıştı. Ama ona izin vermeyecektim. Dizlerini iyice bastırıp oturdum ve dudaklarımı karnının aşağısına doğru dokundurup öperek kasıklarına doğru yara izine ulaştım. Ardından yara izi boyunca öptüm.

“Bedeninin her bir yeri seksi, Maren,” dedim.

Yanına uzanıp onu kollarımın arasına aldım. Saçları omuzlarına ve benim göğsüme dökülmüştü. Yanağını göğsümde, kalbimin tam üzerine yerleştirmişti.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordum. Tavana bakıyordum.

Başıyla onayladı ve derin bir soluk alıp bekledi.

“Seni ilk gördüğümde, Hotel Noir’de, gözlerimi senden bir türlü alamamıştım. Seksi ve kendinden emin bir tavrın vardı. Baştan çıkaran gülüşün ve sanki bu dünyaya ait değilmiştin de farklı

bir ışıltıya sahipmişsin gibi bir tavrın vardı,” deyip devam ettim. “Kesinlikle kendimden geçmiştim ve aşırı derecede uyarılmışım. Arkadaşın bana yaklaşıp numaranı verdiğinde ise seninle hemen iletişime geçmen gerektiğini hissetmişim. Bu kesinlikle benim tarzım değildir, Maren. Fakat daha fazla bekleyemezdim. Seni kaybetmeyi göze alamazdım. Şansımı kaybetmek istemiyordum. Seni bir hafta geçtikten sonra aramam çok tuhaf olurdu, bilirsin işte. Seni hemen o anda aramalıyım. Dahası, beni geri çevirdiğinde ise bu tavrın seni daha çok istememe sebep olmuştu.”

Ona söylemek istediğim bir şey daha vardı, onun bilmesi gerektiğini düşündüğüm bir şey. Ama beklemesi gerekiyordu.

Başını kaldırıp bana doğru bedenini çevirdi. Ellerini göğsümün üzerine yerleştirdi. “Elde edilmesi imkânsızmış gibi davranan kızlardan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Altdudağımı ısıırıp gülümsedim. “Evet, onlardan hoşlanıyorum.”

“Peki, pes etmene sebep olan şey neydi? Kısa bir süre öncesine kadar benimle birlikte olmamaya kararlı bir tavır içindeydin.”

“Beni güldürdün.” Başını hafifçe eğip gözlerime baktı. “Daha önce hiçbir erkeğin bana bakmadığı bir şekilde baktın.”

Elimle yumuşak çenesini kavrayıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Şarap ve orgazmının kalıntılarının tadını alabiliyordum.

“Tekrar oynamak ister misin?” diye sorup onu içime çektim.

Elini aşağıya kaydırıp penisimi kavradı. Elini penisimin üzerinde hissetmem aniden sızlayıp sertleşmesine sebep olmuştu. Tenim alev almış, bedenlerimizin değdiği yerlerde karıncalanma başlamıştı.

“Evet,” diye yanıtladı. “İsterim.”

Birbirine girmiş karışık dalgalı saçları yüzünü çevrelemişti. Seks sonrası bir saçın alabileceği en doğru hale bürünmüşlerdi.

Siyah küçük elbisesinin içine girip topuklu ayakkabılarını bulmak için odaya göz gezdirdi.

“Sana kahvaltı teklif ederdim fakat evde gerçekten hiç yiyeceğim yok,” dedim.

Elini önemsiz olduğunu göstermek için havada sallayıp ayakkabıyı almak için aşağı eğildi. “Onu dert etme.”

Maren tamamıyla giyindiğinde ben de lacivert pantolon, gri V yaka tişört giyinip onu eve bırakmak için cüzdanımı ve arabanın anahtarlarını aldım. Kapıya doğru yöneldiğimiz sırada poposunu avuçlayıp önceki gece antrede duvara yasladığım yerde duvara bastırıp köprücük kemiği boyunca öpücükler kondurdum.

Beni kendinden uzaklaştırmadan önce gülümsedi. “Hadi ama. Gitmeliyiz. Şimdiye kadar benden bıkmış olman gerekirdi.”

İşte yanıldığı yer burasıydı.

Kesinlikle tekeşliliğe inanan biriydim.

Hayatında sadece tek kadına yer veren tarzda bir erkektim.

Ne istediğimi biliyordum ve istediğim şeyi gördüğümde ise onu alırdım. Bahaneler olmaz. Özürler olmazdı.

Şu anda ise Maren’i istiyordum.

Arabamın beklediği garaj yoluna doğru ilerliyorduk. Gece dışarıda Porsche arabamı park etme meraklısı bir insan değildim fakat burası Seattle’daki en iyi muhitlerden biriydi. Ayrıca gelecek hafta ev sahibi eşyalarını taşıdıktan sonra geçici olarak dışarıda park etme durumu da ortadan kalkacaktı.

Arabanın anahtarına basıp otomatik kilidi açarken Maren’in topuklu ayakkabılarının sesi kaldırımda yankılanıyordu. Üstümüzdeki ağaçtaki kuşlar rahatsız edici bir şekilde ötüşmüştü.

“Dante?” Bu güzel pazar sabahında duymayı ummadığım sesin sahibiyle karşılaşmıştım. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Maren’in eski eşiyle benim kiralık evi birbirinden ayıran çit-

ten karşıya baktığımda eski sevgilim Lauren Chamberlain'in elleri kalçasında, koşu kıyafetleriyle öylece orada durduğunu gördüm. Yüzünde hoşnut olmadığını gösteren bir ifadeyle kaşlarını çatmış, bakışları Maren'le benim aramda gidip geliyordu.

Tekrar karşılamamız an meselesiydi. Er ya da geç karşılaşmamız kaçınılmazdı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Maren. Lauren'le beni işaret ederek.

"Evet," dedim soğuk bir şekilde. "O benim eski nişanlım."

18. Bölüm

Maren

“Arabaya bin, Maren.” Her ne kadar burada durup şaşkın bir şekilde Lauren’e bakmak istesem de Dante’nin ses tonunda asla karşı koymak istemeyeceğim, kan donduran bir emir vardı.

Lauren’i yüz yüze ilk defa görüyordum. Beklediğimden daha uzundu. İri, yuvarlak silikon göğüslere sahip, kemik yığını olan, sıska biriydi. Sırtının ortasına kadar uzanan ince saçları gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış ve sarıya boyatılmıştı. Birbirine yakın derin gözleri yuvarlak ve simsiyahtı. Yürüyüşe çıkmak için giyinmiş gibiydi ama yüzüne neredeyse yarım düzine makyaj yapılmıştı. Büyük olasılıkla şu spor yapar gibi görünen ama tek bir damla ter dökmeyen kadınlar gibiydi.

Gözlerimi ayırıp Dante’nin arabasında ön koltuğa oturdum. Geriye dönüp son bir kez daha bakmamak için çok büyük bir savaşı veriyordum.

Fakat çok merak ediyordum.

En çok merak ettiğim de Lauren gibi bir kızın neden Dante gibi bir erkeği bırakıp Nathan gibi bir erkekle olmak istediğiydi.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Çoğu kadının, özellikle Lauren gibi kadınların gözleri hep yükseklerde olurdu.

Dahası, Dante gibi bir erkeğin Lauren gibi bir kızı bırakıp beni neden seçtiğini ayrıca merak ediyordum. En azından görünüş olarak Lauren ve ben, ikimiz de zıt kutuplarda yer alıyorduk. İçimizin de en az dış görünüşümüz kadar karşıt olduğunu varsayıyordum.

Dante arabaya binip kapıyı sertçe kapadı.

Motoru çalıştırıp arabayı geri vitese attı ve kısarak baktığı gözlerini kaldırıp arabanın arka aynasına göz attı. Öfkeli mi, saplantılı mı, yoksa düşüncelere mi dalmıştı? Bir şey söyleyemiyordum fakat daha fazla soru sorup sinirlenmesini de istemiyordum.

Eve dönüş garip olduğu kadar rahatsız ediciydi. Tek kelime etmemiştim. Çok kısa bir an dahi olsa Dante'nin önceden bildiğinden şüphelenmiştim. Belki de Nathan'ın eski eşim olduğunu ve Lauren'in Nathan'ı becerdiğini biliyordu. Belki de Nathan'dan intikam almak için benimle yatmıştı.

Aslına bakılırsa mantıklı görünüyordu.

Yani söylemek istediğim, neden yirmi yedi yaşındaki yakışıklı bir adam sıradan, boşanmış, iki çocuk sahibi bir anneyle bıkmadan usanmadan takılmak istesin ki?

Evin yolunu yarıladığımız sırada tam olarak nelerin olup bittiğini çözümleyip anladığıma kendimi inandırmıştım. Ayrıca dün gece hayatım boyunca yaşadığım en iyi seksti ve bunun gerçek olmasını istiyordum. Bunun anlamlı bir şey olduğuna inanmak, dahası bir şeylerin başlangıcı olduğuna inanmak istiyordum.

Dante oturduğum sokağa döndüğünde emniyet kemerini çözdüm. Park yerinin önüne geldiğinde Dante'nin arabayı park etmesine fırsat vermeden arabanın kapısına uzanarak kapıyı açtım.

"Maren," dedi Dante arabanın kapısının klik sesini duyduğunda.

Arabadan dışarı çıktım.

Dante'nin spor ayakkabılarının yumuşak sesi benim topuklu ayakkabılarımın zeminde çıkardığı o tiz sese eşlik ediyordu. Eliy-

le önce sırtımın alt kısmına dokunup sonra beni kolumdan yakalayarak yüzüne bakmam için kendine doğru çekti.

Kollarımı göğsümde birleştirip başımı eğdim ve bakışlarımız buluştu.

“Özür dilerim,” diyerek elini belime yerleştirmişti. Evin önündeki verandada, çatının altında durmuş bekliyorduk. “Onu görmeyi beklemiyordum. Beni bir başkası için terk edip gittiğinden beri onu hiç görmemiştim.”

Alnım kırışmıştı. Dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

Dante soluğunu verdi, bir eliyle dağınık dalgalı saçlarının arasından gezdirip yana doğru bakışlarını kaydırды. Sanki hüznü bir anıyı hatırlıyormuşçasına yüzünü acıyla buruşturdu. “Üniversiteden beri birlikteydik. Nişanlanmıştık. Çok fazla çalışıyordum, çok uzun saatler boyunca... bazı zamanlar yetmiş ya da seksen saat çalıştığım oluyor, şirketimi başarıya ulaştırmak için çabalıyordum. Onu ihmal ettim ve sanırım o da kendi ihtiyaçlarına daha çok uyan başka birini buldu.

“Nathan gibi birini mi? Söylemek istediğim, ciddi misin?” Yüzümde rahatsız olmuş bir ifade belirmişti. “Bu tam Porsche’yi Pinto’yla takas etmeye benziyor.”

Dante kıkırdadı. Onu gülerken yeniden görmek güzeldi.

“Lauren’in faydalanmaya çalıştığı bir şey olmalı,” dedi Dante. “Puget Sound’da demir atmış Nathan’in büyük bir yatı mı var? Ya da Fransa’da bir köşkü?”

Çenemi sıkıştırıp dudaklarımı kıvrarak sırttım. Her şey şimdi anlam kazanmaya başlıyordu.

“Nathan varlıklı,” dedim. “Ailesi çok zengin.”

“Pekâlâ, o zaman sebebini anlamış olduk.”

“Fakat Lauren bir kuruşunu dahi asla göremez. Eğer Nathan onunla evlenirse ona mutlaka evlilik sözleşmesi imzalatacaktır.”

“O zaman kendi attığı okla vuruldu demektir.”

“Her neyse.” Pazar sabahının o temiz havasını dolu dolu içime çekip dün gece küçük bir hareketiyle dünyamı altüst eden adama baktım. Bir kez değil. İki defa ve tekrar bu sabah. Hassas hissediyordum. Fakat bu mümkün olduğunca uzun süre tatmak istediğim bir hassasiyetti. Kaybolur kaybolmaz tekrar geri gelmesini istiyordum.

“En yakın seni tekrar ne zaman görebilirim?” diye sordu Dante.

“İçeri gelmek ister misin?” diye teklif ettim. “Bizim için kahvaltı hazırlayabilirim. Senin aksine yiyecek bir şeylerim var.”

Dante yavaşça başıyla onayladı. “Olur. Bu hoşuma gider.”

19. Bölüm

Dante

“Bugün çok neşelisin.” Ridley kahvesinden bir yudum alıp masasının kenarına bıraktı. Normalde her gün Starfire Endüstrisi’ne gitmiyordum. Çoğunlukla bundan kaçınmaya çalışıyordum. Fakat bu sabah Ridley bana e-posta atıp geçerken uğrayıp uğrayamayacağımı sordu. Asla hayır diyemeyeceğim bir teklifte bulunacağını iddia etmişti.

Benzer ifadeleri ilk defa kullanmıyordu ve ben de böyle bir şey için ilk kez buraya gelmiyordum.

Bana yine o bilindik konuşmasını yapacak ve şirketime nasıl da olduğundan fazla değer biçtiğimden, kendisinin şirketin gerçek değerinin ne olduğunu çok iyi bildiğinden dem vuracak. Eğer onun teklifini kabul etmezsem hayatımın en büyük hatasını yapacağımı söyleyecekti.

Ofisinde aşırı müsrifçe hazırlanmış gösterişli deri koltuğunda oturmuş, kollarımı göğsümde birleştirip onu pürdikkat dinliyordum.

“Sen de bugün Cristian Grey gibi görünüyorsun,” diye hızlıca yanıtladım.

Siyah kravatını yaka kısmından sıkıp düzeltti. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

Umursamaz bir edayla omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de saçın yüzündendir, Belki de ofisindeki tüm bu gri renklerden. Hiç o renk duydun mu sen?"

"Daha yeni dekore ettirdim. Hoşuna gitmedi mi?"

"Berbat görünüyor. Senin iç mimarımdan randevu almanı sağlayacağım. Benim evi yeniden dekor ediyor şu anda. Sana onun numarasını vereceğim. Sadece bana onu ayartmaya çalışıp beceremeyeceğine dair söz ver."

Ridley sırtıttı. "İş konuşmaya başlamaya ne dersin? Bugünlerde zamanım seninkinden daha kıymetli olmasına rağmen yine de senin o kıymetli vaktini daha fazla boşa geçirmek istemem. Residio Games'i yeni aldık ve bundan bir servet kazanacağız. Yani söylemek istediğim, önceden kazandığımız servetimize büyük bir servet daha eklemiş olduk."

Gözlerimi devirerek homurdandım. Şu an şahit olduğum Ridley StarWorth'un en iyi haliydi.

"Hazır mısın?" Ridley avuçlarını birbirine sürttü.

"Evet, hazırım." Heyecanlanmışım gibi yaptım.

"Altmış milyon dolar," dedi parmaklarını havada döndürüp. Tek bir işaretiyle zamanı durduracakmış gibi bir tavrı vardı.

"Ha." Homurdanıp memnuniyetsizliğimi dile getirdim. Sandalyeden kalkıp ayrılmak için hareketlendim.

"Kahretsin, ne oluyor?" Beni hole kadar takip etti.

"Dört kat olmasa bile şirketim söylediğinin en az üç katı eder," diye yanıtladım. "Teşekkürler, fakat yine de hayır."

Dışarıya doğru yönelip bugünün Ridley'in oyunlarına gelişimin sonuncusu olması için kendime söz vermiştim. Bu, sonuncu kez zamanımı boşa harcadığı gün olacaktı.

"Ah, hadi ama Dante," diye arkamdan bağırdı Ridley kapıdan. "Sen de biliyorsun ki sadece altmış milyon eder, bir kuruş dahi fazlası değil."

Sırtım ona dönük şekilde elimi salladım ve asansöre doğru yöneldim. Holün sonundan bile ofisinde masasındaki çekmeceleri yumruklayıp tekme attığını duyabiliyordum. Aslında geçimini sağlamak için hâlâ öfke nöbetleri geçiren yetişkin bir çocuk gibiydi. Ben bunu zaten çok önceden öğrenmiştim.

Ve belki de o haklıydı.

Belki de şirketim sadece altmış milyon ederdi. Fakat üzerinde çalıştığımız projelerin farkında değildi. Kesinlikle eminim ki bu projeler sayesinde Cybonix'in değeri dokuz kat daha yukarıya çıkacaktı.

Masa, sandalyeler, otomat makineleriyle dolu odanın yanından geçerken çiçek desenli bir elbise ve krem renkli, örgü hırka giyinmiş, siyah saçlı bir kadın gözüme ilişmişti. Maren'in giyineceği kıyafete benziyordu. Kıvrımlı ve şekilli poposunun üzerindeki incecik beli bana çok tanıdık gelmişti.

Kadın tamamen kendi dünyasına dalmış, karşısındaki çikolata ve cips, sakız, kraker ve meşrubat raflarına dalgın bir şekilde bakıyordu.

Odanın içine adımım attım. Kadının dikkatini çekmeyi başaramamıştım. Kadına daha da yaklaştıkça bu kişinin Maren olduğu konusunda yüzde yüz emin oluyordum.

Arkasından yaklaşıp göğüslerinden kavrayarak bedenini bedenime bastırdım. Maren'in vücudu kaskatı kesilip savaşımaya başladı. Ellerimi tırmalayıp özgür kalmaya çalışıyordu. Benimle yüz yüze gelmek için arkasına döndüğündeki korku ve gerginlikle kasılmış yüzü ben olduğumu fark edince hemen yumuşamıştı.

Maren yumruk yaptığı elleriyle göğsüme vurmaya başladı. "Ödümü patlattın."

"Belki de etrafında olup bitenlere daha çok dikkat etmen gerekir." Elim kalçasının üstüne koydum. "Ridley için çalıştığını bilmiyordum."

“Kim?”

Ridley Starworth,” dedim. “Starfire Endüstrisi şirketinin sahibi. Üniversiteden arkadaşlarımdan biri olur kendisi. Çok iyi arkadaş olduğumuz söylenemez ama eskiye dayanan bir ilişkimiz var diyelim.”

Dudaklarını birleştirip bir elini beline koydu. “İlk defa birisi bana onun adını söylüyor. Ayrıca burada işe başladığımdan beri çok az çalışanla tanıştım. Benim patronum ve aynı kattan birkaç çalışan daha. Dahası, ‘önemli kişilerden’ uzak durmam konusunda uyarılmıştım.”

Güldüm. “Ridley önemli biri değil. O sadece öyle olduğunu düşünüyor.”

“Her neyse, sen burada ne arıyorsun?”

“Geçen yıldan beri beni satın almaya çalışıyor,” dedim. “Başka bir teklif yapmak istedi.”

“Kabul ettin mi?”

“Hayır,” diye yanıtladım. “Beni çok hafife aldı. Yeniden.”

“Sana ne kadar teklif etti?”

Başımı kaldırıp tavandaki seramik döşemeye baktım, ardından bakışlarımı Maren’e çevirdim. “Bilmiyorum. Saymayı unuttum. Onunla dalga geçiyorum. Her defasında ona hayır demek hoşuma gidiyor. Ucuz eğlence işte.”

“Senin şirketinin adı ne?”

“Cybonix. Daha önce hiç duydun mu?”

Maren bakışlarını yana çevirdi, kaşları ortada birleşmişti. “Tanıdık geliyor.”

“En gelişmiş gölge bellek, oyunlar ve benzeri şeylere sahibiz. Diğerlerini tarihe gömecek bir sosyal medya uygulaması geliştirmeye çalışıyoruz. Fakat birkaç yıllık bir çalışmaya ihtiyacımız var.”

Maren gözleriyle beni dikkatlice inceliyor, sanki beni farklı bir bakış açısından görüyor gibiydi.

“İlginç,” dedi, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

“Yaptığım şey sana seksi geldi değil mi? Ben sadece bir penise tutturulmuş, keskin vücut hatları olan birisi değilim.”

“Belki de.”

Bir elimle karnında daireler çizip onu en yakın tezgâhın üzerine kaldırıp iyice kendime yaklaştırdım. Ayaklarının kalçalarımaya sürtünmesine izin verdim.

“Bu da ne oluyor?” diye sordu, ses tonunda hafif bir kıkırtı vardı. Gözleriyle sonuna kadar açık olan kapıya baktı. Her an birisi kapıdan geçebilirdi ya da herhangi biri kapıdan içeriye girebilirdi.

Elimi yüzüne doğru kaldırdım, dudaklarını benimkilere yaklaştırıp altdudağını dişlerimin arasına alarak hafifçe ısırdım. Birbirimizden uzaklaştık. Tekrar, peş peşe ondan öpücükler çalarak bal badem karışımı kokusunu içime çektim.

“Bu gece bana gel,” dedim. “Seni tekrar görmek istiyorum.”

20. Bölüm

Maren

Güneş battıktan sonra gelmeye özen gösterip kendimi garantiye almıştım. Çocukların yürüyüş yolunda bisiklet sürüp ya da evin önünde basket oynadıkları zaman değil de Nathan'ın evinde oldukları zaman olmasına dikkat etmeye çalıştım. Kendimi dar kot pantolon ve yakası açık bluz içinde, duştan yeni çıkmış bir şekilde daha önce hiç tanışmadıkları bir adamın kapısı önünde neden belirlediğimi henüz onlara açıklamaya hazır olarak hissetmiyordum.

Dante'nin arabasının yanına benimkini park edip arabadan çıkar çıkmaz hızlı adımlarla ön kapıya doğru yöneldim. Kalbim hızla çarpıyor, bütün bedenim karıncalanıyordu.

"Maren?" İki evi birbirinden ayıran çitlerin üzerinden Nathan başını uzatıp bana seslenmişti.

Onu görmezden gelip yürümeye devam etmeyi çok isterdim fakat bu çok çocukça bir hareket olurdu. Ayrıca hiç benim tarzım değildi. Bu yüzden durdum ve arkama dönerek ona baktım, zoraki bir şekilde dudaklarımı düzleştirip gülümsedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum."

Gözleriyle beni boydan aşağıya doğru süzüp bakışlarını kalça-

larımı yukarı kaldırıp az da olsa popomu daha belirgin hale getiren siyah topuklu ayakkabılarımda durdurdu.

“*Bir arkadaş,*” dedi, bana inanmıyormuş gibi bir ifadeye bürünmüştü.

“Önceki hafta hastaneden bir arkadaşla,” diye açıklık getirdim. “O şimdi burada yaşıyor.”

Nathan incelmiş alnını kırıştırdı.

“Evi yeniden dekor edilene kadar birkaç aylığına kirada kalacak,” diye açıkladım. “Lauren onu tanıdığını söyledi mi?” Önceki sabah birbirleriyle karşılaştılar. Dünya küçük, öğle değil mi?”

Nathan’ın yüz ifadesi kasvetli bir hal almıştı. Başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, hiçbir şey söylemedi.”

“Oldukça ilginç,” dedim ve omuz silktim, gerçekten de umursamıyordum. “Evet, pekâlâ, sana iyi geceler. Yarın çocukları bırakmaya geldiğinde görüşürüz.”

Topuklarım üzerinde dönüp evin önündeki verandaya ulaşım zile bastım. Diğer taraftaki tekdüze ayak sesleri her atışında kalbimi ağzıma getirmişti. Kilidin dönme sesi kapının açıldığına işaret ediyordu.

Fakat diğer taraftaki Dante değildi.

Son derece yakışıklı ve Dante’ye çok benzeyen bir adamdı.

“Merhaba,” dedi, ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı. Gamzeleri vardı ve aynı amber yeşili gözler. Yalnızca biraz daha genç görünüyordu. Cildi daha pürüzsüz ve yumuşaktı, teni Dante’ninkinden bir-iki ton daha koyuydu. Daha az kaslı fakat yine de geniş omuzluydu. “Sen Maren olmalısın.”

Gözlerinin altında hafif gölge gibi sarımtırak bir morluk fark etmişim. Dante’yle acil serviste karşılaştığım o anı hatırladım.

“Sen de Dante’nin kardeşi olmalısın,” dedim. “Burnun nasıl?”

Sırıttı. “Doktor tamamen iyileşeceğimi söyledi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“İçeri gelsene.” Kapıyı sonuna kadar açıp arkasını bana döndü.
“Dante, kız arkadaşın burada.”

Kız arkadaş mı?

Çenem bir-iki saniyelik de olsa şaşkınlıkla açılmıştı. Tam Cristiano’yu düzelterek ki Dante köşeyi dönmüştü bile.

“Maren,” dedi, gözleri parıldamıştı. İyice yanıma yaklaşip elimi elinin içine yerleştirdi. “Cristiano’yla tanıştığını gördüm. Bir süre benimle burada kalacak... aslında o da dışarı çıkmak üzeriydi.”

Cristiano ise merdivenlerin en sonunda spor ayakkabılarını giyinmekle meşguldü. “Seattle Sosyal Kulübü’nde birkaç kişiyle buluşmaya gidiyorum. *Beer pong** gecesi var.

Beer pong oynamayalı muhtemelen on beş yıl olmuştu. Tam da bu anda kendimi müzelikmişim gibi hissetmişim.

“Öyle görünüyor ki aracım da buradaymış,” dedi ve ayakuçlarına uzanıp ön kapının yan penceresinden dışarı baktı. “Lütfen beni beklemeyin.”

Öylece kapıdan çıkıp gitmişti. Evin tamamı bize kalmıştı. En azından ben öyle olduğunu varsayıyordum. Bildiğim kadarıyla başka bir Amato buralarda bir yerde takılıyor olabilirdi.

“Şimdi yalnız mıyız?” diye sordum.

Dante belime elini dolayıp beni kendine yaklaştırdı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

“Kesinlikle,” diye homurdanıp kollarına alıp beni kaldırdı.

Beni merdivenlerden yukarı taşıırken ben de parmaklarımı boyundaki kalın siyah saçlarının arasına daldırdım. Büyüleyici temiz kokusunu içime doğru çektim. Henüz duş almış olmalıydı. Bunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Bu gece beni becermeyi planlıyordu.

* Masa tenisi topunu bira bardaklarının içine sokmaya çalışarak karşı takımı sarhoş etmeyi amaçlayan bir oyun. (ç.n.)

Boynuna doğru gülümsedim ve Dante'nin eliyle popomu sıktığını hissettim. Bedenimi bir heyecan dalgası kaplamıştı.

Saniyeler içinde beni yatağının ayakucuna kadar getirmişti. Elleriyle kemerini çıkarmakla uğraşıyordu, ardından pantolonunun fermuar sesi duyuldu. Soluğum boğazımda düğümlenmişti. Bedenim Dante'nin içimdeyken nasıl da iyi hissettirdiğini hatırlamıştı.

"Elbiselerini çıkar," diye emretti, kendisi tişörtünü başından çıkardı. Koyu renkli saçları dağılmıştı. Ellerimi kısa dalgalı saçlarının arasından gezindirdiğimi hayal etmekten kendimi alamamıştım.

"Evet, efendim," diye şakayla takıldım. Bu gece buraya gelmeden önce dikkatli ve bilinçli bir şekilde seçtiğim elbisenin katlarını yavaş bir şekilde çıkarmaya koyuldum.

Boşuna zamanımı harcamıştım.

Çırılçıplak kaldığımda sırtımda Dante'nin yumuşak ve pürüzsüz saten örtülerinden başka bir şey hissetmiyordum. Gecenin serin rüzgârı tenime dokunup geçiyordu. Prezervatifi iki parmağının arasına aldıktan sonra bacaklarımı aralayıp kendini kasıklarına iyice yerleştirmişti.

Ağzı tepeciğimi bulmuş, diliyle darbeler vurup daireler çizerken başımı geriye doğru attım. Dokunuşuyla birlikte bedenim gevşemiş ve vücudumun her bir bölümünü keşfe çıkmıştı. Sanki binlerce kez oralarda bulunmuş gibiydi. Fakat bütün bunlar büyüleyici, yeni ve inanılmaz hissettiriyordu.

Sona ermesini asla istemiyordum.

Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Elini karnımın ortasından yukarı doğru kaydırıp göğsüme ulaştı ve eliyle iyice kavradıktan sonra, ıslaklığıma doğru inledi.

Dış dünya bütünüyle eriyip yok olmuştu.

Orgazma yaklaştığımı hissedip kesik kesik, inilti şeklinde so-luğumu verdiğimde Dante bunu işaret olarak algılayıp vajinam-dan ağzını uzaklaştırdı. Üzerime tırmanıp yatağın döşeli tahta başlığına sırtını dayadı ve sandalyeye oturdu. Prezervatifi sertleş-miş erkekliğine yerleştirdi.

Beni kendine doğru çekip üzerine oturmam için bana yardım etti. Kendimi alçaltıp sızlayan kadınlığımı erkekliğinin üzerine cömertçe bastırıp oturdum.

Hareket etmeden önce yanağımı kavradı ve beni kendine çekip dudaklarımdan öptü. Sonra ellerini iki yanımdan aşağıya doğru uzatıp kalçalarımın üzerine yerleştirdi. Gözleri bedenimin üzerinde dans ediyor, her bir kıvrımı ve köşesini inceliyordu. Ben de kucağında ileri geri sallanırken bir yandan da dairesel hareket edip en mükemmel ritmi yakamaya çalışıyordum.

Dante kalçalarımı kavrayıp beni aşağıya, iyice derine doğru bastırırdı. Aşağı yukarı hareket ettiğim her defasında sanki ye-terince hızlı ve derine inemiyormuş gibi vajinama daha sert bir şekilde giriyordu. Göğüslerim de bedenimle birlikte inip kalkı-yordu. Onunla birlikteyken memelerimle ilgili daha bir özgüvenli olmam gerektiğini düşünürken Dante'nin bedenimin her bir yeri-ne gösterdiği tapınma arzusu bendeki bütün o yetersiz ya da ku-surlu kısımlarımla ilgili olumsuz düşüncelerin pencereden uçup gitmesine sebep olmuştu.

"Çok harika hissettiriyorsun," diyerek soluk aldığı an gözleri-miz buluştu.

Gülümseyip ona doğru eğildim ve ağzının tadına yeniden bak-tım. Böylelikle istemedem de olsa kendi tadımı almıştım. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. İşin ilginç tarafı tuhaf bir şekilde bana erotik geliyordu. Birlikte yarattığımız bir şeyi yine sadece bizim yapabileceğimiz bir yolla paylaşmak.

“Bütün gece boyunca seninle sevişebilirim,” dedi Dante iç geçirerek.

“Sakın durma.” Kalçalarımı daha sert bir şekilde sallayıp her defasında sert ve hızlı bir ritimle oturup kalkıyordum. Yarın çalışmak zorunda olmasaydım ben de bütün gece onunla sevişmek isterdim.

Elleriyle kalçalarımı tutmuş, sol elinin başparmağını klitorisimin üzerine koyup küçük daireler yaratıp beni hızlı bir şekilde orgazmın eşiğine getirmişti.

Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum fakat bedenim tıpkı bir uyuşturucu gibi boşalmanın verdiği o rahatlık için yakarıyordu.

Dante içime girip beni doldurmuş, patlayan dalgalar kadınlığımın derinliğinden bedenime doğru yayılıp her yere şok dalgaları yaymıştı. Dante’nin boynu sertleşmişti, tam içime boşaldığı o anda yumuşak bir iniltiyle homurdandı. Bittiğinde Dante’nin üzerine yığıldım. Deli gibi çarpan kalbim onun hızla çarpan kalbinin üstünde dinleniyordu.

Seksten daha fazlasını beklemediğimi ona kanıtlama ihtiyacı ve hoş karşılanmanın sınırlarını aşmak istemediğimden Dante’nin üzerinden kalkıp karanlık odasında yere bakınıp kıyafetlerimi aramaya koyulmuştum.

“Ne yapıyorsun?” Olduğu yerde doğrularak beni izliyordu.

“Üzerimi giyiniyorum.” Bir elimde sutyeni diğerinde de pantolonumu tutuyordum.

“Hayır, giyinmiyorsun.” Oturduğu yerden hızlıca kalkıp yanıma geldi. Kolumdan çekiştirip beni tekrar yatağa götürdü.

“Oh.” İlk defa birlikte olduğumuz önceki gece beni kollarının arasına almış, ardından o şekilde ikimiz de uyuyakalmıştık. Dante sanırım seks sonrası kucaklaşmaktan hoşlanan erkeklerden biriydi. Seksi çeşitliliğe sahip mitolojik tek boynuzlu at ya da benim dü-

şündüğüm oydu. “Unuttum, sen bundan hoşlanıyorsun.”

“Neden hoşlanıyorum?”

“Kucaklaşmaktan.”

Güldü, dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Ben sadece seni tutmaktan hoşlanıyorum, Maren. Bedeninin bedenime değdiğinde yarattığı o histen hoşlanıyorum.

Yanağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarının o düzenli ritmini dinlemeye koyuldum. Dante kollarını etrafıma dolamıştı. Bedenlerimiz birbirine bastırılmış, bacaklarımız ise birbirinin arasından dolanmıştı. Bu şekilde tutulmanın ne kadar harika hissettirdiğini unutmuştum.

Gözlerimi kapatıp birkaç saniyeliğine de olsa rahatlamama izin verdim.

Bir süre sonra her şey karanlığa gömülmüş, dışımızdaki dünya eriyip kaybolmuştu.

Ve sonra kuşların kanat çırpışlarıyla ötüşlerini duymuştum.

Gözkapaklarım sıcak kumun rengini almıştı.

Olduğum yerde doğrulduğumda güneş ışınlarının Dante’nin panjurlarından içeriye doğru sızdığını fark ettim.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Dante’nin kucağından kurtulup onun uykudan uyanışını izledim.

Yarı uykulu bir şekilde homurdandı. Odasında, panik halinde, dün gece etrafa saçtığımız kıyafetleri aramaya koyulmuştum. Bir saniye durup aynadaki yansımama baktım. Saçlarım düğümlenip kıvrır kıvrır olmuştu. Siyah maskara gözlerimden aşağı akmış seks gibi kokuyordum.

“Sorun ne?” Dante doğruldu, gözleri hafif aralıktı.

Konsolun üzerindeki saati kontrol ettim. “Yarım saat içinde işte olmam gerekiyor.”

“Tamam, sen de onları ara ve sadece biraz gecikeceğini haber

ver,” dedi, sanki bunu daha önceden milyon defa yapmış gibiydi.

Ama benim için bu kadar basit değildi. Ben patron değildim. Geçici bir işçiydim. Her şey tek bir telefona bakardı. Acentem aranır ve sonrasında işsiz kalırdım.

Bundan nefret ediyordum.

Geç kalmış olmaktan çok daha fazlası bende stres yaratmıştı. Bunun beraberinde gelen güçsüzlük duygusu vardı. Sırtıma jet roketi takıp yedi buçuk dakika içinde orada olmam mümkün değildi.

“Gitmek zorundayım,” dedim açık bir şekilde söyleyip.

“Maren.” Dante güldü. “Sakin ol. Zaten geç kaldın, işe giderken arabayı bir yerlere çarpmanı istemiyorum. Neden sadece arayıp onlara geç kalacağını söylemiyorsun? Sonra yatağa tekrar geri dönüp biraz daha dinlenebilirsin.”

Tanrım, onu tokatlamak istiyordum. İşler bu şekilde ilerlemiyordu. Özellikle de eğer yetişkin biriyseniz ve sorumluluklarınız varsa. Dante’nin kendisinden başkasının sorumluluğunu taşımadığı için başka birinin sorumluluğunun, üzerinde olmasının nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“İşten kovulamam,” dedim. “Üniversiteden sonra bir işte çalıştığım birkaç yılın dışında elimde hiçbir şey olmadığından kariyerimi yeniden inşa etmeye ihtiyacım var. Şu anda aileyi geçindirmesi gereken tek kişi benim. Geçici olsa bile bu işi kaybedemem. Referans oluşturmaya ihtiyacım...”

“Maren,” dedi Dante, oturdu ve gözlerini ovaladı. Ayaklarını yataktan aşağıya, zemine uzattı ve öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. Hâlâ çıplaktı. Bedeni pürüzsüz ve damarları, kasları belirgindi. İçinde bulunduğum bu durumda hüsrana uğramış olmasaydım eğer onunla birlikte yeniden yaptıklarımızı tekrarlayabilirdim şimdi. “Her şey yoluna girecek.”

“Bunu bilemezsin.” Hızlıca dar pantolonumun içine girmeye

çalıştım. Bütün gün boyunca bu kıyafetleri giymek zorunda olduğumu fark edince derin bir soluk verdim. Üstelik hiç rahat değillerdi. Dante'nin banyosuna koştum, tezgâhın üzerinde sabunu bulup musluğu açtım ve sıcak suyun akmasını bekledim. Önceki gecenin makyajını yıkadım, diş macunundan alıp parmağımla dişlerimi fırçaladım.

Saçlarım.

Saçlarıma ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu.

Arabamda bir yerde saç bandı bulabileceğimden yüzde doksan üç emindim. Kabarık bir şekilde saçlarımı toplayabilir ve böylece günü kurtarabilirdim.

Hazırlanmam bittiğinde Dante üzerinde kırmızı renkli atletik şortuyla banyonun kapısında belirmişti. Bel kısmının hemen aşağısındaki gölge şeklindeki siyah tüyler dün gece güneş battıktan sonra yaptığımız bütün o şeylerin sessiz hatırlatıcısı olarak görevlerini yerine getiriyordu. Kasvetli ruh halime rağmen yine de gülümsememi sağlamıştı.

Yalnızca birkaç saniyeliğine.

"Evet, görüşürüz," dedim, ayaklarımın üzerine tırmanıp onu öptüm. "Kahretsin. Ben ne yapıyorum böyle? Seni öptüm, tıpkı benim..."

Elimi çaresizce havada salladım. Dante parmağının iç kısmını çenesine getirip önceki günden beri henüz yüzünde belirmiş olan tüylerinde gezdirdi.

"Bugün öğle yemeğinde ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen çıldırmış olmalısın," dedim, tam olarak nereye varmaya çalıştığımı çok iyi biliyordum.

"Öğlen, heykel parkında buluş benimle."

21. Bölüm

Dante

Ağaç gölgesi altında bulunan boş bir bank bulma ümidiyle erkenden gitmiştim çünkü öğlen vakti geldiğinde burası çok çabuk doluyordu. Fakat Maren'in erkenden gelip beni yendiğini görmeyi ummuyordum.

"Selam," dedim.

Maren bakışlarını bana doğru kaldırmıştı. Hiç tepki vermeden çantası kucağında öylece duruyordu. Dudakları birleştirilmiş, gülümsemiyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Pekâlâ." Bakışlarını aşağıya çevirdi. Parmaklarını kucağında kazak örermiş gibi hareket ettiriyordu. "İşime son verdiler. Sanırım Starfire Endüstrisi zaman çizelgesi konusunda sıfır toleransa sahip."

Ağzım şaşkınlıkla açılmıştı. Cebimden telefonu bulup çıkardım.

"İzin ver Ridley'i arayayım," dedim. Öfkeli bir şekilde burnumdan soludum.

"Hayır." Eliyle elimi yakaladı. "Yapma sakın. Oraya geri dönmek istemiyorum. Geçti. Benim için iyilik yapmana ihtiyacım yok."

"Bu iyilik olmayacaktı ki," dedim. "Lanet olası o prensipleri çok saçma ama. İnsanlar daima geç kalıyor."

“Aslında beni işten kovan Keegan’dı,” dedi Maren.

“Kim?”

“Benim yirmi dört yaşındaki patronum.” Maren sanki ağzında acı bir şey varmış gibi konuştu. “İstemediğini söyledi. Fakat prensipleri uygulaması gerekiyormuş.”

Keegan... Chamberlain mi?” diye sordum. Kızın adını dikkatli bir şekilde telaffuz ederek. “Tanrım.”

“Ne oldu?”

“O kadın, Lauren’in küçük kız kardeşi.” Parmaklarımı üçgen şekline sokup nefesimi içine üfledim. “Seni geç kaldığın için kovmadı. Seni benimle birlikte olduğun için kovdu.”

“Fakat bunu nasıl bilebilirdi ki?”

“İkisinin arasından su sızmaz. Konuşmuşlardır. Büyük ihtimalle pazar günü Lauren bizi gördükten sonra parçaları birleştirmişlerdir.” Başımı salladım. “Eminim ki seni kovmak için en doğru kozun eline geçmesini bekliyordu.”

Güçlü bir şekilde soluğumu verip Maren’e döndüm. Elim kaldirıp beline yerleştirdim.

“Özür dilerim, Maren,” dedim. “Elimde değil, benim hatamış gibi hissediyorum.”

Başını salladı. “Bu senin hatan değil. Bunu sen yapmadın ki.”

“Benim için çalış,” dedim. Düşünceye hiç kafamı yormadan söylemişim.

Maren homurdanıp uzaklaştı. “Şu anda kendini suçlu hissettiğini anlayabiliyorum. Fakat bütünüyle düşününce hiç de iyi bir fikir gibi gelmiyor. Büyük olasılıkla iyi bir şekilde sonlanmayacak ve aynı anda iki işten de kovulmaya niyetli değilim. Bununla birlikte şu patron-çalışan şeyi de korkunç klişe gibi geliyor, sence de öyle değil mi? Biz bundan çok daha iyisiyiz.”

Homurdanıp başımla onayladım. Aynı fikirdeydim. Birlikte

olduğın bir insan için çalışmak, yıkıma giden yol demekti. İkimi-
zin de böyle bir şey için yanıp kül olmasına hazır değildim.

“Büyüdüğünde ne olmak istiyordun?” diye sordum.

Maren üzgün bir şekilde iç çekti. “Bu soru için biraz fazla geç
değil mi sence de?”

Onunla aynı fikirde olmadığımı belli etmek için başımı olum-
suz anlamda salladım. “Çocukların olmadan önce ne yapıyordun?
Meslek sahibi olmak için hangi okulu bitirmiştin?”

“Yerel bir üniversitede insan kaynakları başkan yardımcısıy-
dım,” diye yanıtladı.

“İşini seviyor muydun?”

Dudaklarını kıvırmıştı. “Sadece işti. Söylemek istediğim, işi-
mi iyi yapıyordum fakat içimdeki ateşi yaktığını söyleyemezdim.
Eğer sormak istediğin buysa tabii.”

“Anladım. Peki, içimdeki ateşi ne yakar?”

Bir-iki saniyeliğine de olsa yüzündeki ifade aydınlanmış, du-
dakları bükülmüştü. Söylemekte tereddüt ediyordu. Fakat neden
olduğunu anlayamamıştım.

“Bana söyleyebilirsin,” deyip onu cesaretlendirdim. “Ne ka-
dar aptalca olduğunu düşünmen umurumda değil, söz veriyorum
gülmeyeceğim.”

Maren soluğunu verdi. Omuzları kalkıp inmişti.

“Pekâlâ, dedi. “Sana söyleyeceğim ama seni uyarıyorum. Ger-
çekten aptalca.”

Başımı salladım. “Eğer o senin tutkunsa asla aptalca olmaz.”

“Kâğıtla ilgili şu şeye sahibim,” dedi, dikkatli ve yavaş bir şekilde
konuşmuştu. Sanki onu yargılamamış, bekliyordu. “Kalemle kâğı-
da bir şeyler karalamayı seviyorum, demode olabilir ama ayrıca
mektup ve zarf, not defterleri, not kâğıtları gibi kırtasiye malze-
melerini topluyorum. Bu listeleri her zaman yazıyorum.”

“Ne tür listeler?”

“Herhangi bir liste,” dedi. Konuştukça bedeniyle anlattığının içine daha fazla dahil oluyordu. “Alışveriş listesi, manav listesi, yapılacaklar listesi, kontrol listesi, artılar ve eksiler listesi gibi. Her şey.”

“Tamam. Çoğu insan bunu yapar.”

“Fakat hoşuma giden kâğıdı bulmam gerekir,” dedi ve ekledi. “Yazılacak şeye uygun ağırlıkta, yumuşaklıkta olmalı ve çok pahalı da olamaz. Ve dolmakalemler! Dolmakalemler konusunda da çok seçiciyim. Çoğu insan kalemleriyle kâğıtlarını doğru eşleştirmeleri gerektiğinin farkında bile değil. Doğru kalınlık ve ağırlıkta olması gerektiği ya da ona benzer şeyler gibi.”

Şimdiye dek görmediğim bir şeyde Maren’in yeniden hayat bulmuş gibi canlandığını izlemek gerçekten çok sevimliydi.

“Devam et,” dedim.

“Her neyse, kırtasiye malzemeleri satan bir şirketi yönetmek isterdim,” dedi Maren. “Fakat bunun da ötesinde müşterilere eski usul kurşun bloklar şeklinde yapılan baskı hizmetleri sunmak isterdim. Ayrıca belki de evden yapılan tasarım imkânı sağlayabilirdim. Aslında evden çalışmak istiyorum. Çocuklarımı okuldan kendim almak ve akşamlarımı onlara adamak istiyorum çünkü ben daha farkına varamadan üniversiteye gidiyor olacaklar. O yüzden bu çok değerli saatlerimi bir odada durup kredilerimi zorla kapatabileceğim kadar para kazanarak harcamak istemiyorum, anlarsın ya?”

“O zaman sen de o işi yapmalısın. Seni durduran nedir?”

“Sanırım, bunu ciddi bir şekilde hiç düşünmemiştim,” dedi Maren ve soluğunu dudaklarını arasından verdi. “Sadece aptal bir düştü benim için. Gerçekçi değildi. Tutkumun ne olduğunu sordun ve ben de ne yapmak istediğimi söyledim. Dolayısıyla benim cevabım da bu.”

“Hadi bunun gerçek olmasını sağlayalım.”

“Ne?” Yarı ümit dolu yarı espri yüklü bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Hadi bunu gerçekleştirelim. Hayata geçirelim. Aklında bir isim var mı? Sana tüzel kişilik kazandırıp ticari bir marka oluşturmalıyız. Ayrıca başlangıç harcamaları için iyi bir araştırma yapmalıyız. Evden çalışmak istediğini düşününce internet üzerinden bir şirket kuracağımızı varsayıyorum.”

Başıyla onayladı. “Olmasını istediğim o.”

“Tamam, gayet basit. Başlangıç için gerekli masraflarının oldukça düşük olması gerekiyor. Bununla birlikte bir internet sayfasına ihtiyacın olacak. Satın alabileceğinin en iyisi. Reklamlar, *billboard*lar ve televizyon reklamları için bir pazarlama bütçesine de ihtiyacın olacak.”

“Bütün bunlar kulağa gerçekten hoş geliyor fakat bunları karşılayabileceğimden emin değilim. Boşanmadan kenara ayırdığım küçük bir miktar param var ama onu acil durumlar için saklıyorum,” dedi. “Eğer bu işi hayata geçirmek için o parayı harcar ve sonunda da başarılı olamazsam o parayı heba etmiş olurum. Bu yüzden kendimi asla affedemem.”

“Parayı sana ben vereceğim.”

“Hayır!” Maren birden, birkaç adım geriye gitti. Yüzündeki ifade ciddi bir hal almıştı.

“Evet.”

“Senin paranı almayacağım. Bir aydan daha kısa bir süredir beni tanıyorsun. Dahası, o parayı geri ödeyip ödeyemeyeceğimi bile bilmiyorsun.”

“Sana güveniyorum.”

“Belki de bana güvenmek istiyorsun. Ama aslında bana güven duymuyorsun.”

Gülerek Maren'in elini ellerimin arasına aldım. "Çok gerçekçi, ince eleyip sık dokuyan bir insan olduğunun farkındayım. Parayı çarçur etmeyeceğini ya da gereksiz yere israf etmeyeceğini biliyorum. Şu kâğıtlarla ilgili konuşmaya başladığında gözlerinin içi parlıyor ve yüzün ışıldıyor... bu konuyla ilgili içinde büyük bir tutkun var. Başarıya ulaşmasını çok istediğini de biliyorum. O yüzden sonuna kadar canla başla çalışacağından eminim."

Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Sanki teklifimi kabul etme konusunda ikna oluyormuş gibi bir hali vardı.

"Altı ay," dedim. "İzin ver sana altı ay maddi olarak destek vereyim. Eğer başarılı olmazsa o zaman boşa kürek çektiğimizi kabul ederiz. Ben de bunu ölü bir yatırım olarak yazarım. Eğer işin başarılı olursa yaptığım harcamaları bana kazandığın paradan geri ödersin."

"Dante," dedi Maren. "Çok cömertçe bir davranış bu. Ben... ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de."

"Ya aramız açılırsa?" diye sordu. "Ya bu ilişkiyi yürütemez de ayrılırsak?"

"Ne yüzünden kavga edebiliriz ki? Bütün yaptığımız birbirimizi yatağa atmak ve birbirimize edepsiz mesajlar göndermek. Güven bana, bunların hiçbirisi yüzünden seninle kavga etmem."

Maren'in dudakları kenarlarından yukarı kalkmıştı. "Çok basitmiş gibi anlatıyorsun."

"Çünkü çok basit." Ona doğru eğilip alnına dudaklarımı değdirip pürüzsüz cildinden öptüm. "Güven bana. Aramızda nasıl bir ilişki kurulmuşsa aynı o şekilde devam edecek."

"Pekâlâ, öyle olsun," dedi. "Sana güveniyorum, Dante."

Saati kontrol edip iç çektim. "Yirmi dakika içinde bir toplantım var. Geri dönmeliyim."

Maren ayağa kalktı.

“Bana bir iyilik yap,” dedim yanına yaklaşıp. “Benim için bir tür öneri hazırla. Bana tıpkı diğer yatırımcılardan biriymişsin gibi davran. Genel masraflar, malzemeler ve pazarlama planı gibi diğer tüm şeyleri görmek istiyorum.”

“Kesinlikle.”

“Bunun uygulanabilirliği olmayan, aptalca bir hayal olduğunu düşündüğünü biliyorum. Fakat sana söylüyorum, Maren. Bunun gerçekleşmesini sağlayabilirsin.” Maren’in elini avucumun içine aldım ve elinde uçan bir uçurtma olan çocuk heykeliyle bisiklet süren bir ayı heykelinin arasından geçtik. “Ben sana inanıyorum. Sen kendine inanıyor musun?”

Maren dudaklarını diliyle ıslatıp bulutlu gökyüzünün gözbebeklerine yansıdığı bakışlarını benimkilere çevirdi.

“İnanıyorum,” dedi Maren. “Sadece insanı geriyor. Bilirsin işte, bilinmeze doğru yürümek.”

“Her zaman öyle olur.”

Yaya geçidine ulaştığımızda dönerek yüzüne baktım. Elimi yan tarafına değdirip ayrılmadan önce eğilip dudaklarından öptüm.

Yirmili yaşlarının başlarında olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın, yargılayan bir yüz ifadesiyle bakarak yanımızdan geçti. Umarım Maren farkına varmamıştır.

Fakat Maren geri çekildi. Farkına varmıştı. Ellerini dudaklarına getirip geri adım attı. Fakat tek kelime dahi etmedi. Yüzünü okumaya çalıştım. Acaba benimle görüldüğü için kendini aptal yerine mi koyuyordu? Oldukça çekici bir kadındı ama dikkatli bakan birisi aramızdaki küçük yaş farkını anlayabilirdi.

Işığın yanmasıyla birlikte yaya geçidinden insanlar gelip geçmeye başlamıştı. Fakat ben olduğum yerde kaldım. Maren’i kendime doğru çektim ve eğilerek kulağına fısıldadım. “Maren, kim senin ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil. Sen de umur-samamalısın.”

22. Bölüm

Maren

“Tanrım, kaçamak yapmaya bayılıyorum.” Saige homurdanıp masaj yapan pedikür sandalyesine iyice gömülmüştü. Bedenini tüylü bir bornozla sarmalamış, gözleriniyse soğutulmuş salatalık dilimleriyle kapatmıştı.

Yüzümü kaplayan çamur maskesi kuruyup çatlayarak cildimi kaşındırmaya başlamıştı. Fakat tüm bunların yerine şu anda uygulanan o muhteşem ayak masajına odaklanmaya çalıştım.

“İşini kaybettiğin için gerçekten üzgünüm. Bu gerçekten berbat bir durum, Mar. Fakat yerleşik bir şirket işi gibi bir şeyi hayata geçirmenin eşiğindesin,” dedi. “Hiç kimse, yani söylemek istediğim, gerçekten yeryüzündeki hiç kimse senin kâğıdı bildiğin gibi bilmiyor.”

“Bunun beni özel mi yoksa modası geçmiş, tuhaf biri mi yaptığından emin değilim.”

“İkisi de.” Saige tereddüt etmeden cevap vermişti. “Fakat sende sevdiğim şey de bu.”

Sırıttım. Yeşil nane ve okaliptüs kokusu spa uygulama odamıza sıkılmıştı.

“Ben hâlâ haklı olduğumu söylemeni bekliyorum,” dedi Saige kendinden emin bir tavırla.

“Hangi konuda haklı olduğun?” Bilmiyormuş gibi numara yapmaya çalıştım.

“Bir milyoneri becermen konusunda,” diye direkt söze girdi Saige. Sanki bir insanın her gün söylediği sıradan bir şeymiş gibi. “Bütün sorunlarını çözdü.”

Başımı sallayıp konuştum. “Onun bu cömertliği yüzünden kendimi hâlâ tuhaf hissediyorum.”

“Zengin insanlar o tarz cömertlikler eder,” dedi. “Düzeltiyorum, çoğu zengin insanlar.”

“Yani ben bir hayırseverlik vakası mıyım?”

“Hayır, sen sadece onun gerçekten de hayatında olmasını istediği birisin ve bir gün olur da seks yeterli gelmezse diye seni yanında tutmak için bir nedeni olsun istiyor.”

Güldüm. “O böyle biri değil. Bu tarz konularda kendine güvensiz olacak bir adam değil.”

“O zaman o gerçekten iyi biridir. Art niyetli düşüncelerini güzel nedenlerle örtmeye çalışan biri olmayıp da sadece olduğu gibi davranmaya çalışan iyi biri olamaz mı?” Saige daha fazla söyleyeceği şey varmış gibi boğazını temizledi. “Bunu sorgulamaya bir son ver ve işi olağan akışına bırak.”

“Sadece garip geliyor. Dante benim erkek arkadaşım bile değil ama benden açıkça hoşlanıyor. Ayrıca her zaman bana dokunuyor, beni öpüyor, mesaj atıyor ve arıyor,” dedim. “Fakat etiketlerden bahsetmedik ya da aramızdaki bu şeyin ne anlama geldiğini ya da nereye doğru gittiğini hiç konuşmadık. Ama o sanki sadece cep değiştirir gibi o kadar parayı bir anda kucağıma bıraktı.”

“Haklısın, evet, evet,” dedi Saige dalga geçercesine. “Çünkü Maren’in dünyasında her şey kesin bir netlikle ilerlemelidir. İlk önce tanışırsın. Sonra birkaç kez onunla çıkarsın. Daha sonra ise adını resmileştirirsin. Ardından seks yaparsın ve sonra nişanlanır

ve ardından da evlenirsin. *Sonra* malvarlığını seninle paylaşması normal olur.”

“Söylemek istediğim şey bu değildi.” Birden ayağa kalktım. “Benim nasıl biri olduğumu biliyorsun. Nerede durduğumu bilmeyi seviyorum. Etiketleri ve sınıflandırmaları severim. Eşyaların düzenli ve organize olmuş bir şekilde kendi yerlerini almalarını severim.”

“Sen şu tertipli düzenli olmayı seven A tipi bir insansın,” dedi Saige ve devam etti. “İnan bana tatlım, biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Fakat dünyanın düzeni her zaman öyle işlemiyor. Bazen olayların nasıl olması gerektiğine dair direktifler yoktur. Bazen de hiç ummadığın durumla karşılaşmak ya da uygunsuz olan şeyleri yapmak zorunda kalabilirsin.”

“Doğruyu söylediğini biliyorum,” dedim iç geçirerek.

“Onunla flört etmek istiyor musun? Onun kız arkadaşı olmak istiyor musun?” Saige doğruldu, oturarak bana döndü, gözlerindeki salatalıklar kucağına düşmüştü.

“Onu tanıyalı henüz birkaç hafta oldu. Ne istediğimi nasıl bilebilirim ki?”

Saige başını hafifçe eğdi. “Biliyorsun. Bildiğini biliyorum. Ayrıca tam olarak ne istediğini bildiğimi de biliyorsun.”

Kıkırdayıp gözlerimi devirerek baktım. “Tamam. Belki onunla flört etmekten hoşlanıyor olabilirim. Fakat onun bunu istediğini sanmıyorum. Eğer istemiş olsaydı şimdiye kadar bunu bana çoktan söylemiş olurdu. Hiçbir şeyi gizlemiyor. Nasıl görünüyorsa öyle biri. Eğer beni gerçek anlamda istiyor olsaydı şimdiye kadar bunu çoktan gizlemeden açıkça belli ederdi.”

“Doğru ya, sadece birkaç hafta içinde onu çok iyi tanıdın,” dedi Saige alaycı bir tavırla. “Belki de ilk adımı senin atmanı bekliyordur? Ya da ona bu konuda bir işaret göstermeni. Belki de bu

durumdan çok eğleniyor olabilir ve olayları akışına bırakmış olabilir. Tıpkı diğer çoğu normal insanların yaptığı gibi.”

Masaj sandalyemin yanındaki sehpanın üzerinden bir dergi alıp orta kısmını açtım. Gözlerimle resimleri ve kelimeleri fark edebiliyordum fakat hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Bu sabah erkenden yaya geçidinde yaşadığımız olayı düşünmekten kendimi alamıyordum.

“Benden genç olduğu çok açık bir şekilde belli oluyor mu?” diye sordum.

Saige kaşlarını çattı. “Tam olarak sayılmaz...”

“Emin misin? Sabahleyin bir kız bizi gördü. Dante’nin beni öptüğünü gördü ve yüzünde gerçekten yargılayıcı bir ifadeyle bana bakıyordu.”

“Sürtüğün canı cehenneme.” Saige kaşını kaldırdı, ardından ayaklarıyla uğraşan kadına döndü.

“Eğer sokakta hiç tanımadığım bir yabancı bunu fark edebiliyorsa o zaman çok bariz belli oluyor demektir,” dedim.

“İzin ver sana bunu sorayım,” dedi Saige. “Dante’yle birlikteyken aranızdaki yaş farkını hiç hissedebiliyor musun?”

Saige’in sorusuna birkaç saniyeliğine kafa yordum ve ardından hayır cevabına ulaştım. Aramızdaki yaş farkını hiç düşünmemiştim bile. Bazen doğru düzgün düşünemiyordum. Beni becerdiği zamanlarda da doğru göremiyordum bile. Onunla birlikte olduğumuz bütün bu zamanlarda yaşı bir kez olsun aklıma bile gelmiyordu.

“Hayır,” diye Saige’in sorusunu yanıtladım.

“O zaman çok basit, insanların ne düşündüğüne bir son ver.” Omuzlarını silkti. “Çoğu kışkırdığı için öyle davranıyor.”

Evin garaj yolundaki araba lastiklerinin çıkardığı ses Nathan’ın çocukları bırakmak için eve geldiğinin işaretiydi. Çok uzun za-

mandan beri ilk defa kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Bugün Spa Ciesto'daki bayanlar masaj yapmış, ovalamış, parlatmış ve beni şımartmışlardı. Tanrım, buna gerçekten de ihtiyacım vardı. Yaşadığım her şey göz önüne alındığında, yakın gelecekte ufukta gözüken hayata geçecek şirketin hayaliyle çok iyi bir ruh hali içindeydim.

Hatta Nathan'ı bile gülümseyerek karşılamaya karar vermiştim.

"Merhaba, nasılsın?" Nathan çocukların çantalarını arabadan kenara indirirken ben de kapıda bekliyordum.

Selamıma çok sert bir bakışla karşılık vermişti. Yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Çocuklar," diye seslendim. Yanımdan apar topar, hızlı adımlarla geçip mutfığa doğru koşuştururlarken. Çocuklara babalarının onları bırakmadan önce neden akşam yemeği yedirmediğine bir türlü anlam veremiyordum. Fakat bu akşam bunu Nathan'la konuşacak havamda değildim. "Buzdolabında biraz kalmış patates çorbası var," diye çocukların arkasından seslendim.

Nathan kapının eşiğinde durmuş sert sert bakıyordu. Daha önce çok defa gördüğüm bir bakıştı ve her zaman bir kavganın habercisi olmuştu.

"Ne?" diye sordum. Ellerimi kaldırıp omuzlarımı silktim. "Neden bana öyle bakıp duruyorsun?"

"Sen biliyorsun." diye yanıtladı Nathan.

"Neyi biliyorum?" Gülmüştüm çünkü neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama beyazdan pancar gibi kırmızıya dönen yüz ifadesi kesinlikle gülünç bir şeydi.

"Dante'nin, Lauren'in eski sevgilisi olduğunu biliyordun," dedi. "Bu nedenle onunla birlikte oluyorsun ve bu nedenle hemen yanıma taşındı; böylece ikiniz de beni kışkırtmaya çalışıyorsunuz."

Şaşkınlıkla ağzım açılmıştı. “Evet, Nathan çünkü bütün dünya sadece senin etrafında dönüyor. Tıpkı tavşanlar gibi sürekli seviyoruz ve bütün bu süre boyunca da sana gülüyoruz.”

Nathan gülmedi. Çenesi kasılıyordu. “Bütün bunların bana bir rastlantıdan ibaret olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Elimi belimin üzerine yerleştirip başımla onayladım. “Evet.”

“Saçmalıyorsun, Maren,” diye dişlerinin arasından tısladı. Omzumun üzerinden çocuklara baktığını görünce bakışlarımı çevirdim. Çocuklar mutfakta gürültülü bir şekilde birbirlerine takıldıklarından babalarıyla yaptığımız bu çok da hoş olmayan muhabbeti duymadıklarından emindim.

“Evime kadar gelip benimle bu tarz konuşamazsın,” dedim ve ona doğru yaklaştım. “Kendine dikkat et Nathan.”

Nathan yüzünü buruşturdu. “Lanet olası bu evi ben satın aldım. Sen bir kâğıda imza atmaktan başka hiçbir şey yapmadın.”

Dişlerimi gıcırdatıp parmağımla göğsümü işaret ettim. “Ben bir şey yapmadım öyle mi? Gerçekten? Hiçbir şey mi? İki çocuğunu ben doğurmadım değil mi? Kariyerimi feda etmedim? Sen lanet olasıca silikon memeli iskeleti arkamdan becerirken ben evini çekip çevirmediğim?”

Öfkeden deliye dönmüştüm. Bütün bedenimi alev almıştı. Her şey yanıyordu. Gözlerim. Göğsüm. Dudaklarım. Bedenimdeki her bir hücre titriyordu. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Saige’in öfkelenmek sağlıklıdır diye bahsettiği şey buysa eğer bir kez daha onun bilmesine izin verecektim. Gerçekten bir kez daha haklıydı. İnanılmaz derecede harika hissediyordum.

Göz ucuyla Nathan’ın evlilik yıldönümümüzün ikinci yılında satın aldığı vazoyu gördüm. Onu gerçekten sadece güzel olduğu için saklamıştım. Şimdi ise onu görmek bana Nathan’ı ve evliliğimizin ikinci yılında nasıl da habersiz bir şekilde mutlu olduğumu-

zu hatırlatmıştı. Sadece Nathan, Dash ve ben vardık. Bir elmanın iki yarısı gibi ayrılmaz bir bütündük.

Fakat şimdi bunun hiçbir önemi yoktu.

Nathan yapacağını yapmıştı ve bu vazanın artık hiçbir anlamı yoktu.

Sadece bir eşyaydı.

Tıpkı Nathan'ın evliliğimizi paramparça ettiği gibi benim de şimdi parçalamak istediğim bir eşyaydı.

Bu yüzden ben de vazoyu kaptığım gibi Nathan'a doğru fırlattım.

Nathan'ın kafasını sıyrıp geçti ve karşı duvara çarpıp girişteki kiremit zemine düşerek milyonlarca küçük parçalara ayrıldı.

Nathan'ın gözleri büyümüş, kaşları yukarı kalkmıştı. Şu anda benden gerçek anlamda korktuğunu görebiliyordum. Belki de bunun bir nedeni yüzüme yayılan gülümseme yüzündendi.

"Maren." Tıpkı bir psikiyatristin sakinleştirmeye çalıştığı bir hastasıyla konuştuğu bir tonla benimle konuşmaya çalışıyordu. Daha fazla gülmeme sebep olmuştu. "Maren, otursan iyi olacak."

"O da neydi öyle?" Dash köşeden kafasını uzatıp etrafa baktı.

"Hiçbir şey. Mutfığa geri dön," diye çıkıştı Nathan. "Maren. Otur."

"Canın cehenneme, Nathan." Dik dik ona baktım. "Evimden defolup git ve Lauren'ine koş. Söz açılmışken, ona benim içten teşekkürümü ilet. Ona gerçekten bir teşekkür borcum olduğunu söyle lütfen."

Nathan gözlerini kısarak baktı. "Ne için?"

"Kız kardeşi Keegan sayesinde bugün işten kovulmamı sağladı," dedim. "Ama sorun değil. *Sevgilim* bir daha asla hiçbir şeyi istemek zorunda kalmamamı sağlayacak."

Tamam, tamam.

Yalan söylüyordum.

Dante benim sevgilim sayılmazdı. En azından henüz öyle değildi.

Ayrıca bana American Express kartını verdiği falan da yoktu.

Fakat Nathan'ın şu anda yüzündeki ifade bütün dünya üzerindeki küçük beyaz yalanları söylemeye değerdi.

Gözlerinde acı belirmişti, ağzının kıvrımlarında ise kıskançlığın izleri vardı ve omuzlarında görmeye pek de alışkın olmadığınız yenilgiyi temsil eden kamburlaşma belirmişti. Sırtını bana dönerek kapıya doğru hışım ile yaklaştı. Ayakkabılarının altında kırılmış cam parçaları ezildikçe ses çıkarıyordu. Kapıdan çıktığı gibi arkasından sert bir şekilde çarptı.

Zafer benimdi.

Bir kez olsun ben kazanmıştım.

23. Bölüm

Dante

“Dante.” Cuma sabahı arabanın kilidini açtığım sırada arkadan bir erkeğin seslenişini duydum. Garaj yolunda durmuş etrafıma bakınıyordum ki çevremi incelerken Nathan’ı fark ettim. Yolu birbirinden ayıran çitlerin arkasında duruyordu. Onu duyduğumu ona işaret eder etmez bana doğru yürümeye koyuldu. “Seninle biraz konuşmam gerekiyor.”

“Acelem var,” deyip bakışlarımı çevirdim. Saat sekizde Maren’le ofiste buluşmam gerekiyordu. Tüm hafta boyunca üzerinde çalıştığı bir öneriyle geliyordu. Bununla birlikte onu gerçekten görmeyi dört gözle bekliyordum. Salı gününden beri çocuklar ondaydı ve çok ciddi bir şekilde Maren’in yokluğunu hissediyordum.

“Sadece birkaç saniyeni alır,” deyip önümde durdu. “Hayır”ı cevap olarak kabul etmediği açıkça belli oluyordu.

Arabama binip motoru çalıştırdım, ardından arabanın camını aşağı indirdim. Ayağımı debriyaj pedalına basıp arabayı geri vitese soktum. Bu tarz saçmalıklara ayıracak vaktim olmadığını bu aptalın anlaması gerekiyordu.

Nathan pencereden içeriye doğru eğilip dirseklerini camdan içeriye yansıtmış, tanıdık bir parfüm kokusu etrafa yayılmıştı.

İki yıl önce Noel'de Lauren'in benim için aldığı parfümdü. Çok pahalı bir markaydı ama ondan nefret etmiştim. Tıpkı ıslak yosunlara bulanmış at pisliği gibi kokuyordu ama Lauren çok sevmişti. İlginç olan ise bu aptalı onu kullanmaya ikna etmiş olmasıydı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum, çok da kibar olmayan bir tavırla. Sabırsız bir şekilde soluğumu burnumdan verdim.

"Maren hakkında seninle konuşmam gerekiyor."

24. Bölüm

Maren

“İçeri beni alması için sekreterini ikna etmem gerekti. Sana sürpriz yapmak istedim.” Dante’nin masasının arkasında sandalyede oturmuş. Üzerimdeki bronzlaşmış cildimi gizleyen kısa siyah sabahlık vardı ve çok az bir kısmı gizliyordu.

“Bütün bunlar ne oluyor?” diye sordu Dante ve masanın etrafından dolandı.

Gülümsemiyordu.

En azından henüz değil.

Ama gülümseyecekti.

Çok kısa bir süre sonra.

“Bay Amato, umarım biz önerim üzerinde görüşme yaparken bu sizin dikkatinizi dağıtmaz,” deyip göz kırptım. Ayağa kalkıp takım elbisesinin yaka kısmından içeri ellerimi kaydırdım. Gözlerini benimkilere kilitlemişti. Ayakuçlarımda yükselip onu dudaklarından öptüm. Fakat öpüşüme verdiği karşılık duraksamama sebep olmuştu. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Eski eşin,” dedi Dante. Çenesi kasılmıştı. “Bu sabah benimle konuşmak istedi.”

“Oh, Tanrım. Peki ne istiyormuş?” Güldüm. Çünkü önceki gece yaşananlardan sonra Nathan’ın ağzından sadece gülünç şeyler dökülürdü.

“Senin bakımanı üstlendiğimi söyledi,” dedi Dante.

Yanaklarım ateşten yanıyordu. “Oh, kahretsin. Öyle bir şey söylemişim.”

Dante kaşlarını yukarı kaldırmış, benden sessiz bir şekilde açıklama bekliyordu. Zihnimi yoklayıp iyice düşündüm. İki tarafı da idare ettiğimi gösteriyormuş gibi yanlış şeyler söylemek istemiyordum. Nathan’ı kıskandırmak istediğimi söyleyemezdim çünkü hâlâ ondan hoşlanıyormuşum gibi algılanabilirdi. Fakat eğer onu da söylemezsem bu defa Dante ondan faydalandığımı ve bana karşı gösterdiği iyi niyeti suistimal ettiğimi düşünecekti ve ben asla böyle biri değildim.

“Bak.” Dante soluğunu bıraktı. “Sana yardım etmek istiyorum, Maren. Fakat aramızdaki işi kimsenin bilmesini istemiyorum. Geçmişte insanlara para vermişim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hemen ertesinde ise bu durum en az on katı kadar insanın kapıma dayanıp bir şeylere başlamak için benden para desteği istemesiyle sonuçlanmıştı. Ben aramızdaki bu küçük anlaşmanın sadece aramızda kaldığını sanıyordum.”

“Öyle zaten,” dedim ve ellerimi göğsüne koyup doğrudan gözlerinin içine baktım. “Dante, çok özür dilerim. Söylenenler inan görüldüğü gibi değil. Hem de hiç değil.”

“Nathan ayrıca beni ona... *senin sevgilin* olarak tanıttığını söyledi.”

Tanrım, yanaklarım öncekinden de fazla kızarmıştı.

Salı gününün gecesi öfkemin ve nefretim beni ele geçirip içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmasına izin verdiğime inanamıyordum. Fakat kahretsin ki bir-iki dakikalığına da olsa bana kendimi harika hissettirmişti.

“Önceki gece çocukları bırakmak için geldiğinde bir tartışma yaşadık,” dedim. “Öfkesi burnunda geldi. Sırf ondan ve Lauren’dan

intikam almak için birbirimizle yattığımızı söyleyerek seni ve beni suçladı. Sonrasında tartışma bağrış çağırışla birlikte büyü-
yüp kavgaya dönüştü. Ardından Lauren'in kız kardeşinin beni iş-
ten kovdurmasıyla ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim. Ardından
kristal bir vazoyu ona fırlatmış olabilirim. Ayrıca seninle bu sabah
paylaştığı o şeylerden de bahsetmiş olabilirim. Fakat öyle söyle-
mek istememiştim. Bir anlık bir öfkeyle onları söyledim.”

Dante dikkatli bir şekilde beni inceleyip değişmez bir biçimde
soluk alıp vermeye devam etti.

“Kötü görüldüğünün farkındayım, gerçekten çok özür dile-
rim. O gece beni kontrolden çıkarmasına izin verdim. Her şey
aynen söylediğim gibi oldu ve çok yanılttı. Bunları asla söyle-
memem gerekiyordu. Ona asla benim erkek arkadaşım olduğunu
ve ihtiyaçlarımı karşıladığını söylememeliydim. Öyle olmadığını
biliyorum.”

“Maren.” Dante boğazını temizledi. “Anlıyorum. Sadece bu-
nun bir daha olmasına izin verme lütfen.”

“Sana söz veriyorum,” dedim ve elbisemi aldım. Kitaplığın-
daki rafta katlanmış duruyordu. Burada oturmuş dantelli iç ça-
maşırlarıyla iş görüşmesi yapmak, özellikle de böyle ağır bir ko-
nuşmadan sonra birden çok aptalca gelmişti. Ben sadece sevimli
olmaya çalışmışım. Sadece onun gülümsemesini sağlamaya ça-
lışıyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Dante.

“Kıyafetlerimi giyiniyorum.”

“Neden?”

Elbiseyi açıp kaşlarımı kaldırarak Dante'ye baktım. “Çün-
kü...”

Saniyeler içinde halının üzerinde çıkardığı ayak seslerini duy-
dum, ardından elini belimden dolayıp bana arkadan sarıldı.

“Seni bu şekilde beğeniyorum.”

Sesinde hafif bir gülümseme belirmişti. Rahatlamış bir şekilde soluğunu verdi. Aramızdaki ilişkinin durumuyla ilgili bir daha asla ağzımı açmayacaktım.

Her ne olursa olsun.

Bunu Nathan’a anlatmak için yanıp tutuşsam dahi.

Dante’nin sıcacık dudaklarını ense kökümde hissedebiliyordum. Tenimde yarattığı hisle boynumdan aşağıya tatlı ürpertiler gönderiyordu. Sertleşmiş erkekliğini boylu boyunca arkamda hissedebiliyordum. Parmaklarıyla dantelli iç çamaşırımın kenarını sıyırıp kasıklarımın arasından ıslaklığıma dokunmuştu.

“Önü çıplak.” Sesi kulağımı gıdıklıyordu.

“Hoşuna gitti mi?”

“Immm...” Beni döndürüp kendine çevirdi ve dudaklarını benimkilere bastırarak masanın üzerine yatırdı. Bacaklarımı yukarı kaldırıp baldırlarımı aralayarak kendini iyice bana bastırdı. Yüzünü boynumun çukuruna gömmüştü, beni içine çektiğini hissedebiliyordum. Başımın geriye düşmesine izin verdim.

“Kapıyı kilitledin, değil mi?” diye sordum.

“Elbette kapıyı kilitledim.” Kemerine uzanıp kaçınılmazın habercisi olarak fermuarını açıp gürültülü bir şekilde kemerini çıkardı.

Nathan’la ilgili yaşananları bana karşı uzun süre sürdürmeyeceğini bilmek beni rahatlatmıştı; en azından devamlı olarak.

“Bütün bir hafta boyunca bunu bekliyordum,” dedi, kelimeleri ılık nefesiyle tenime değiyordu.

“Zamanımın yarısında sen yokmuşsun gibi davranmaktan nefret ediyorum,” dedi Dante, ofisindeki özel banyosunda biz temiz-

lenirken. Elbisemi başımdan geçirip giyindim ve saçlarımı düzeltip omuzlarımdan aşağıya bıraktım.

“Çocuklarım benim önceliğim,” dedim. “Bunu biliyorsun.”

“Neden onlarla tanışamıyorum?”

Güldüm. “Çünkü sadece birlikte olduğum birisin. Seninle tanışmaları gerekmiyor.”

Yüzü asıldı. Kelimeler ağızımdan çıktığında kulağa ne kadar acımasız ve sert geldiklerini düşünmemiştim.

“Özür dilerim. Kastettiğim bu değildi. Fakat anlamak zorundasın. Onları belki de bir daha asla görmeyecekleri biriyle tanıştırmak istemiyorum. Çok kolay etkileniyorlar. Kısa sürede bağlanıyorlar.”

“Fakat Nathan açısından bunu yapmakta herhangi bir sakınca yok?”

“Nathan ve Lauren.” İç geçirip devam ettim. “Birlikteler. Birlikte yaşıyorlar.”

“Tamam, peki ya çocukların ona da bağlanırsa? Ayrılırsalar ne olacak peki? Onları bu tarz durumlardan sonsuza dek koruyamazsın.”

“Seninle benim aramda olan şey daha az...” Ne söylemek istediğimi ya da söyleyeceklerimi onu incitmeden nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Özellikle de yaşadığımız bu güzel andan sonra.

“Daha az ne?” Dante iyice yanıma sokuldu. “Ben başka biriyle yatmıyorum. Ya sen?”

“Hayır.”

“Başkasıyla da çıkmıyorum. Peki sen?”

“Hayır.”

“Daha açık olur musun lütfen?”

Dudaklarımı araladım. Fakat hiçbir şey çıkmamıştı. Bu soruyu

beklemiyordum. En azından bugün ya da bu kadar erken beklemiyordum.

“Sen eski eşine erkek arkadaşın olduğumu söyledin,” diye Dante sözlerimi bana hatırlattı. Sırıtiyordu. “Şimdi bana düşüncenin zihninden hiç geçmediğini söyleme sakın.”

“Benim erkek arkadaşım olmak... birlikte olmak istiyor musun?” diye sordum Dante’ye. “Kız arkadaşın olmamı istiyor musun?”

Üniversiteden beri sözcükleri kullanmadığım için söyleyince çok garip gelmişti. Tıpkı önceden giymeyi sevdiğin fakat şu an farklı hissettiren kot pantolonun içine girmek gibiydi.

Neredeyse on üç yıldır birisinin karısıydım.

Şimdi ise birisi, onun kız arkadaşı olmamı istiyordu.

Roman gibi geliyordu.

“İstiyorum,” dedi Dante elimi avuçlarının arasına alıp dudaklarına götürdü. Elimin üzerine dudaklarını değdirip gözlerimiz birbirine bakarken beni elimden öptü. “Senden hoşlanıyorum, Maren Greene. Senden çok hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

Hem de çok.

25. Bölüm

Dante

Maren'in banyosundan dışarı adımımı atıp önceki gece geldiğimde iş için yanımda getirdiğim kıyafetleri giyindim. Çocuklar, babalarına kalmaya gittikten sonra istersem pazar gecesi gelebileceğimi söylediğinde önceliklerine saygı gösterip bütün hafta sonu onu görebilmeyi bekledim.

Artık resmi olarak çıkıyorduk.

Maren benim kız arkadaşımды.

Fakat her şeyi yavaştan alıyorduk. Çünkü böyle güzel şeyler için aceleye getirmeye gerek yoktu.

Zamanı geldiğinde Beck ve Dash'le tanışacaktım. Bununla birlikte çocukların fotoğraflarını görmüş, onlar hakkında hikâyeler dinlemiştim. Aslında bir an önce onları tanımayı çok istiyordum.

Üst katta hazırlıklarımı bitirdiğimde iştah açıcı kahvaltının kokusu burnuma kadar geliyordu. Maren mutfakta harikalar yaratıyordu. Kesinlikle öğrenmek için gelmem gerekiyordu. Evden ayrılmadan önce kahvaltının tadına bakmak için seve seve zamanımı ayıracaktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Köşeyi döndüğümde inanılmaz seksi olan kız arkadaşımı üzerinde sadece çiçekli bir mutfak

önlüğünün içinde görünce olduğum yerde donakalmıştım. Sıcak fırının başında bir yandan çalışırken yüzünde kocaman bir sırırtıyla beni karşıladı. “Bütün bunlar da ne oluyor böyle?”

“Sen ayrılmadan önce küçük bir kahvaltıyla seni beslemek istemiştin?” dedi. “Ben sadece her kız arkadaşın yaptığı şeyi yapıyorum.”

Arkasından yaklaşıp bedenimi ona bastırdım ve ellerimi iki yanına yerleştirdim. Başımı eğip omuzlarından öpmeye başladım. Maren bir yandan yumurtaları çırparken ben de tenine küçük küçük öpücükler bırakıyordum.

“Neden kahvaltıyı unutmuyoruz? Böylece ben de kahvaltı yerine seni yerim?” Onu döndürüp yüzüne baktım.

Maren gülümseyip ayakuçlarında yükselerek dudaklarını benimkilere bastırdı. “Korkarım ki o kadar doyurucu değilim.”

“Seninle aynı görüşte değilim.” Maren’i tekrar daha sert bir şekilde öptüm.

Ve ardından ikimiz de bir ses duyduk.

Dikkatimizi oturma odasına çevirdiğimizde yanımızda pişen yemeğin cızırtısından sesin ne olduğunu daha iyi anlayabilmek için ses çıkarmadan bekliyorduk.

“Anne!” Bir çocuk bağıırıyordu. “Anne, neredesin? Sırt çantamı unutmuşum. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Maren panikle mutfakta dolasmaya başladı. Çıplak poposu mutfak önlüğünden görünen Maren yüzünde büyük bir panikle bana bakıyordu.

Kendimi tutamayıp gülünce Maren bana sert ve muzip bir bakış fırlatmıştı. Önlüğün kumaşını tutup çekiştiriyordu fakat önlük baştan çıkarıcı kalçalarını güçlkle kapatmaya yetiyordu.

Maren kısa süren çaresiz bir panik anından sonra sınırlı seçenekler arasında kilere hızlı adımlarla koşarak kendini içeri kapattı.

“Anne, sırt çantam!” Bu defa çocuğun sesi daha yüksek bir tonla çıkmıştı. Spor ayakkabılarının döşemede çıkardığı sesler giderek çocuğun bize yaklaştığını söylüyordu.

Ellerimi göğsümde birleştirip tezgâha yaslanarak bekledim.

Kısa bir süre sonra sekiz ya da dokuz yaşlarında görünen, dağınık saçlı erkek çocuğu beni görünce olduğu yerde donakalmıştı.

“Merhaba,” dedim ve hızlı bir şekilde elimi salladım.

Yüzünden gerçekten koktuğu belli oluyordu. “Anne. Evde bir adam var! Anne! Anne!”

Elimi ona uzatıp annesinin bir arkadaşı olduğumu ve sakinleşmesini söylemeye çalıştım fakat çocuk dinlemeyi reddedip çığlık atmaya, büyük bir panikle avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

“Anneme ne yaptın?” diye sordu yüzü kızarmaya başlamıştı. “Baba! Baba!”

Çocuk kapıya doğru koşup gürültülü bir şekilde kapıyı arkasından hızla kapamıştı.

Harika.

Gerçekten harika.

Birkaç saniye sonra çocuk geri gelmişti. Nathan yanındaydı. Babasına işaret edip polisleri araması gerektiğini söylüyordu.

“Tanrım, Beck, Ödümü patlattın,” dedi Nathan. “Bu, annenin erkek arkadaşı.”

“Annemin... erkek arkadaşı yok ki,” dedi çocuk.

“Annen sana böyle mi söyledi?” dedi alaycı bir şekilde.

Beck başını yavaşça hareket ettirip onayladı ve beni incelemeye koyuldu.

“Evet, eğer annen teşrif ederse bunu sana bizzat kendisi söyleyebilir. Hadi gel, çantayı bulmalısın, okula geç kalıyoruz.” Nathan bana yaşlı bir köpeğin genç köpeğe çimlerine ayak bastığı

için sinirlenerek bakmasını anımsatan sert bir bakış atıp ayrılmak için arkasını döndü.

Beck bir yandan beni incelerken diğer taraftan odaya göz gezdirip çantasını aramaya koyulmuştu. Kilere yaklaşıncı onu durdurdum.

“Bekle,” dedim.

Beck donmuştu.

“Gerçekten çantanın kilerde olduğunu mu düşünüyorsun? Yiyeceklerin arasında?”

Omuz silktili. “Bilmiyorum.”

“Baksana, sanırım annen üst katta, banyoda. Okuldan kısa bir süre sonra anneni çantanı bırakması için getirmeme ne dersin? Eminim ki çantanın nerede olduğunu çok iyi biliyordur. Geç kalmanı gerçekten istemem.”

Bana şeytanmışım gibi bakan çocuğu ikna etmeye çalışıyordum. Güvenilmemesi gereken biriymişim gibi gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Annenin onu senin için bulmasını sağlayacağım, oldu mu? Sana söz veriyorum.”

Beck bir süre daha oyalandı. Ardından Nathan arabanın koronasına bastı.

“Gitsen iyi olacak,” dedim.

Geriye döndü ve ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. Bir süre sonra evin kapısının üzerine örtüldüğünü duydum.

“Artık dışarı çıkabilirsin,” dedim Maren’e, kilere doğru seslendim.

Yavaş bir şekilde gözüktili ilk önce. Başını dışarı uzatmıştı.

“Oh, Tanrım.” Soluk soluğuydu. “Çok yaklaştı.”

“Evet, öyle,” dedim ve tezgâhın üzerinden kendime kahve koydum. “Sanırım resmi bir tanışma düzenlemen gerekecek.”

Maren başını ellerinin arasına gömdü. “Sanırım öyle.”

Duvardaki saate bakıp zihnimden işyerine ne kadar sürede gidebileceğimi hesap etmeye çalışıyordum ki hazırlanmam gereken bir toplantım olduğunu hatırladım. Programcılar bu sabah yeni bir uygulama önerisinde bulunacaklardı ve zaten geçen hafta onlarla yapacağımız buluşmayı iki defa ertelemiştim.

Maren yanıma yaklaşıp ellerini iki yanıma yerleştirdi ve kırıpkıklarını kırıştırıp o büyük, kahverengi gözleriyle bana baktı.

“Her ne kadar kalıp oyalanmak istesem de,” deyip kahvemden bir yudum aldım ve konuşmaya devam ettim. “Bir toplantım var. Bu geceye ne dersin? Bütünüyle seninim.”

Maren gülümsedi. Ben de o gülümsemeyi öptüm. O gülüşü oraya koyanın ben oluşu beni fazlasıyla mutlu etmişti.

“Acıkmayacak mısın?” diye sordu. “Sanırım dün gece ikimiz de iştah üzerine biraz çalıştık.”

Homurdanıp başımla onayladım. “Kahretsin, açlıktan karnım zil çalıyor, Maren ve hepsi senin suçun.”

Sırıtiyordu.

“Bu gece görüşürüz,” dedim ve kapıya yöneldim.

26. Bölüm

Maren

“Merhaba çocuklar.” Dash ve Beck cuma günü öğleden sonra arabanın arka koltuğuna tırmanırken ben de ellerimi arabanın direksiyonuna yerleştirmiştim. “Okul nasıldı, güzel bir hafta geçirdiniz mi? Sizi çok özledim.”

Dash bana bir bakış atmıştı. Henüz ergenliğe girmemişti fakat arada sırada ergence tavırlar sergiliyordu.

“Dash dün ceza aldı,” diye ağzından kaçırdı Beck.

“Ceza mı? Ne yüzünden?” Burnumu kırıştırmıştım. Benim Dash'im asla başını belaya sokmazdı.

“Öğle yemeği sırasında bir kızı öpmekten. Kütüphaneye kaçıp girdiler,” dedi Beck. Dash, Beck'e bir dirsek geçirmişti. “Ovv!”

“Kimi öpüyordun?” Ona kızsam mı yoksa sevinsem mi emin olamamıştım. Bu, kaçınılmaz olanın başlangıcıydı.

“Maddy Long.” Beck kardeşinin yerine yanıtlamıştı.

Dash yine kardeşine dirsek atmıştı.

“Bu kadar yeter Dash.” Arabanın arka aynasını kontrol edip yola çıktım. “Artık okulda kızları öpmek yok, anlaşıldı mı? Büyüdüğünde onu yapman için fazlasıyla zamanın olacak. Sadece okuluna odaklan. Ve çocuk olmaya.”

Aynadan tekrar kontrol edince Dash'in yanaklarının kızardığı-

nı fark ettim. Annesiyle böyle rahatsız edici bir konuşmanın içine girmekten kaçınıyordu.

“İyi bir hafta geçirdin mi, ahbap?” dedim dikkatimi Beck’e vererek.

“Evet geçirdim. Bayan Carsten teneffüsün ardından tahtayı silmeme izin verdi,” dedi ve sanki çok öncelikli bir şeymiş gibi sandalyesinde zıplamaya başladı.

“Neden odanı temizlerken bu kadar heyecanlanmıyorsun peki?” diye takıldım.

Telefonu sağ tarafımdaki bardak konulan konsola bıraktım. Telefon ekranının aydınlanmasıyla birlikte göz ucuyla bakınca Dante’den mesaj geldiğini fark ettim. Mesajında bizi beklediğini yazıyordu.

“Hey çocuklar,” diye söze girdim. “Size bir sürprizim var.”

Aynadan baktığımda çocukların bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. İkisinin de dikkatini çekmeyi başarmıştım.

“Bugün sizi biriyle tanıştıracam,” dedim. “Ve bugün çok özel bir yere gidiyoruz. Daha önce hiç gitmediğiniz bir yere.”

Beck homurdandı. “O kişi şu adam mı? Hani şu pazartesi mutfağımızda olan adam.”

Güldüm. “Olabilir.”

Başını arabanın camına vurup iç geçirdi.

“Onu seveceksiniz,” dedim. “Söz veriyorum.”

Dash çok sessizdi. Sessizliği şu Maddy adlı kız yüzünden mi yoksa annesinin erkek arkadaşıyla tanışmak üzere olduğundan mı kestiremiyordum.

“Dash, orada her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıtladı. Ağzından başka bir şey alamayacağımı çok iyi biliyordum. O yüzden daha fazla üzerine gitmedim. Dikkatimi Seattle Warhawks takımının ev sahipliği yapan Tele Stadyumu’na doğru yaptığımız yolculuğa verdim.

“Anne.” Arabayı park yerine çektiğim sırada Beck koltuğundan öne doğru atıldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ben arabayı durdurup park ettim. “Biz... ama orada oyun yok ki...”

“Dante sizin için özel bir tanışma etkinliği ayarladı,” dedim heyecanla. Arabadan dışarı çıktık. “Warhawks futbolcularından bazıları koçlarıyla birlikte burada olacak. Ayrıca Dante’nin kardeşi emekliye ayrılmış atıcı Ace Amato da.”

“Ne?” Beck ellerini yüzüne doğru kaldırıp zıplamaya başladı. Sonra bana doğru koşarak sarıldı. Az kalsın birlikte yere seriliyorduk. Bu çocuk ileride kesinlikle iyi bir ikinci hat savunma oyuncusu olacaktı.

Dash’e dönüp baktığımda yaşadığı mutluluğu gözlerinde görebiliyordum fakat etkilenmemiş gibi numara yaptığının farkındaydım ve buna saygı duyuyordum. Çünkü daha büyük bir öz bilinç geliştireceği, insanların kendisi hakkında ne düşündüklerine önem vermeye başladığı yaşa geliyordu.

“Pekâlâ, Bay Umursadığını Belli Etmeyen Soğukkanlı,” dedim ve yürürken kollarımı Dash’in omuzlarına doladım. “Hadi gidip birkaç futbolcuyla tanışalım.”

Dante yüzünde gurur duyduğunu gösteren bir gülümsemeyle ön kapıda bekliyordu. Birbirimizi gördüğümüzde koşup ona sarılmaya öylesine alışmıştım ki bu kez Dante kendini tutuyordu. Bakışları çocukların üzerindeydi. Elleri arkasında, ayakta duruyordu. Neredeyse saygıdan olduğunu düşünecektim.

“Dash, Beck, bu Dante,” dedim ve bakışlarımı üçünün arasında gezdirdim. “Bu benim erkek arkadaşım.”

Dante elini ilk önce Dash’e uzattı. İkisi de erkek erkeğe tokalaştı. Sonra Dante dikkatini ona sert bakmaya çalışan Beck’e yöneltti.

Dante dizlerinin üzerine çöktü, Beck'in arkasına uzanarak he-
diyesini alıp ona uzattı.

"Bu senin için," dedi. "Orada bekleyen fazla adam var ve ola-
bildiğince fazla imza toplamak isteyeceksin." Dante, Dash'e dön-
dü. "Senin için de bir tane aldım."

Beck topu tereddütle alıp elinde döndürerek Dante'ye baktı.

"Pazartesi günü olanlar için üzgünüm. Seni korkutmak iste-
memiştim, dostum."

Beck topu havaya atıp ardından yakaladı. Dudaklarını düz bir
şekilde birleştirmiş, alnıysa düşünceli bir şekilde kırışmıştı. Sanki
Dante'ye bir şans verip vermemesi gerektiğine kafa yoruyordu.

"Sorun değil," diye yanıtladı sonunda. "Yalnızca annemi incit-
me, böylece sorun yaşamayız."

Gülmemek için kendimi tutuyordum. Dante ise sessizce kıkır-
damıştı.

"Sana söz veriyorum," dedi Dante ve elini Beck'in omzuna
yerleştirdi. "Hadi gidelim beyler. Millet bizi bekliyor."

Günün sonunda telefonum fotoğraflarla dolmuş midelerimiz
ise pizza yemekten patlayacak durumdaydı. Yüzüm ise Beck'in
oyunculara söylediği tüm o tapılası şeylerden ötürü gülmekten
fazlasıyla acımıştı.

Dante bize park yerine kadar eşlik etmiş, çocukların bakmadı-
ğı zamanlarda elini sırtımın arkasına yerleştirmişti. Çocuklar ara-
baya binip kapıyı kapattıklarında biz de arka tarafa geçip öpücük
için kaçamak yapmıştık.

"Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim kısık
bir sesle ve elimi kalbimin üzerine koydum. Gökyüzü kararmış ve
orada olduğunu bildiğim yıldızları ise bulutlar kapatmıştı. "Ço-

cuklar harika vakit geçirdi. Ben de. Ve erkek kardeşin onlara çok tatlı davrandı.”

Dante beni öptü. Dudaklarında bira tadı vardı.

“Bu gerçekten hayatları boyunca edinebilecekleri en güzel deneyimlerden biriydi,” deyip ekledim. “Yaşadıkları sürece bugünü asla unutmayacaklar.”

Dante gülümsedi. “Normalde numaralara güvenmem fakat birbirimizle tanışmak için bunun iyi bir yol olacağını düşündüm.”

“Kesinlikle.” Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O ise bakışlarını benden ayırmak istemiyordu. “Bu gece sen ve Ace ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Sanırım Cris’le buluşup bir şeyler içmeye gideriz,” dedi Dante göz kırparak. “Tıpkı çocukluğumuzda yaptığımız gibi birbirimizi hırpalarız.”

“Pazar günü ne yapıyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti.

“Beck’in bayrak futbol oyunu var,” dedim, ellerimi havaya kaldırıp. “İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin. Ben sadece söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Elbette gelirim. Bana sadece zamanı mesajla atarsın. Orada olacağım. Bunu kaçırmak istemem.”

27. Bölüm

Dante

Çocukluğumdan beri hiç çocuk spor etkinliklerine katılmamıştım.

Ebeveynlerin mutluluk çığlıkları, alkış sesleri ve logo baskılı aşırı bol tişörtleriyle kucaklarında küçük bebekleri. Hepsi bana kendimi evimdeymişim gibi hissettiriyordu.

“Koş, koş, koş!” Başka bir çocuk ona yaklaşıırken Beck’in küçük bayrağı dalgalanıyor, Beck futbol sahasında öne doğru atılırken Maren de çığlık atıyordu.

Beck kale çizgisini geçince bizim oturduğumuz yerdekiler çığlık çığlığa bağırıyordu.

Maren parmaklarını ağzına yerleştirip güçlü bir ıslık çaldı ve Beck’in adını sanki ünlü bir oyuncuymuş gibi haykırdı. Beck sese doğru birkaç saniye kadar dönüp baktı. Annesine bakıp kocaman gülümsemişti.

Göz ucuyla iki kişinin bize doğru yaklaştığını fark ettim. Bir tanesinin elinde katlanılabilir sandalye vardı.

İkinci kez aynı yöne bakınca bize doğru gelenlerin Nathan ve Lauren olduğunu fark etmiştim.

Yeşil alanda kamp kurabilmek için erkenden gelmiştik ama oyun on dakika önce başlamıştı. Çoğu alan sandalye, battaniye ve seyirciyle dolmuştu.

“Gelenler var,” dedim Maren’e. Sesimi oldukça alçak tutmuştum. Dikkatini sol tarafına verip başını çevirdi. Onların geldiğini görmüştü. “Oh, cümbüş var.”

“Baba!” Maren’in yanında oturan Dash sandalyesinden fırlayıp babasına doğru koşup ona sarıldı. “Gelin bizimle oturun. Burada fazlasıyla yer var.”

Maren ve ben birbirimize bakıp aynı anda umursamaz bir edayla omuz silktik ve tekrar oyuna dönüp oyuncuların hücum hattında yerlerini alışını izlemeye koyulduk.

“Nathan ve Lauren katlanılabilir sandalyelerini açtılar, tam o sırada Maren onlara doğru döndü.

“Selam, Nathan. Seni görmek güzel, Lauren. Gelebilmene sevindim.”

Lauren bakışlarını Maren’e çevirdi. Yüzünde şok olduğunu belli eden bir ifade vardı. Maren’e karşılık olarak selam vermemiş, sadece dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Maren bana dönerek baktı ve tek omzunu silkerek yanıma yaklaştı. “En azından denedim.”

“Onu görmemezlikten gel,” diye fısıldadım. Beck tekrar sahada atağa geçmişti. “Kahretsin, o çok iyi oynuyor.”

“Bana mı söylüyorsun?” dedi, bir yandan alkışlayıp tezahürat yapıyordu. “Ben iyi bir savunma oyuncusu olabileceğini düşünüyordum. Fakat şimdi çok iyi bir oyun kurucu olabileceğini düşünüyorum.”

Yerimden kalkıp, “İçecek bir şey ister misin?” diye sordum.

Ellerini bir araya getirip, “Sıcak çikolata gerçekten iyi olurdu,” dedi. Sıra dışı, soğuk, gri bulut kaplı bir eylül sabahıydı ve pahalı olan kollu pamuklu kazağı öyle görünüyor ki onu sıcak tutmaya yetmiyordu.

“Oldu bil.” Küçük alanı bırakıp çevrede bir şeyler satan bir stant olup olmadığına bakınıyordum. Birkaç dakika sonra sıraya

girdim, cebimden cüzdanı çıkararak patlamış mısır mı yoksa çubuk kraker mi alacağıma karar vermeye çalışıyordum.

“Dante.” Arkamdan bir kadının adımı seslendiğini duydum.

Etrafımda dönerek kendimi Lauren’le yüz yüze buldum. Öne doğru dönerek sıramda bir adım daha ilerleyerek öne yaklaştım. Bakışlarımı kısıp mönüye çevirdim. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Dante.” Bu defa adımı daha yüksek bir sesle söylemişti. Ar-
dından avuç içinin sıcak dokusunu ön kolumda hissettim. “Senin-
le konuşmam gerekiyor.”

Onu görmezden geldim ve kolumu pençelerinden çekip kurtardım. Maren’in sıcak çikolatasını sipariş verdim, çocuklar için iki tane spor içeceği ve kendim için kahve siparişi verdim. Ödemeyi yapar yapmaz ellerim dolu bir şekilde hızlanıp Lawn Chair City’ye yönelip oyunun kalanına yetişmek için geriye döndüm.

“Dante, bekle,” diye arkamdan seslenerek peşimden geliyordu.

Homurdanıp durdum. “Şu şeylere yardım etmen dışında sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Lauren dikkatimi çekmeyi başardığı için kendinden memnun bir şekilde sırtıyordu. “Ben sadece konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında?” Kaşlarım yukarı kalkmış, öfkeli bir şekilde burnumdan sert bir şekilde soluğumu verdim.

“Sen ile Maren arasındaki şu şey hakkında,” dedi. “Bunu beni cezalandırmak için yapıyorsun, değil mi?”

Güldüm, neredeyse kahvemi püskürmüştüm. “Hayır.”

Yüzü acıyla büzüştü. “O... çok yaşlı.”

“Sanırım ikimiz de olgunlardan hoşlanıyoruz o zaman, ne dersin?” deyip öfkeyle konuşmaya devam ettim. “O kadar yaşlı değil, Lauren. Kaba olma. Benden sadece birkaç yıl büyük. Nathan’ın aksine, lanet olası senin baban yaşında olacak kadar büyük.”

“Bu farklı bir şey,” dedi. “Erkek yaşlı olduğunda daha farklı oluyor. Diğer türlü olunca bu çok garip bir şey oluyor.”

“Bundan daha fazla senden farklı düşünüyor olamazdım. Nazik bir şekilde şu kıskanç fahişe tavırlarına bir son verirsen eğer izinle Beck’in oyununa dönmek istiyorum. Senin aksine ben gerçekten oyunu izlemeye geldim.”

Lauren sırık gibi uzun ve sıska kollarını göğsünde birleştirmiş, ayak kabıllarını yere sert bir şekilde vurmuştu. “Nathan bile ikizin bizi alt etmek için birbirinizi becerdiğinizi düşünüyor.”

Kıkırdayıp konuşmama devam ettim. “Pekâlâ, eğer Nathan öyle söylüyorsa bu gerçek olmalı. Olabildiği kadar dürüst en azından.”

Oradan uzaklaşıp adımlarımı hızlandırdım ama Lauren arkamdan gelmeye devam ediyordu. Benim her adım atışımda o, ikişer üçer adım atıyordu. Aniden durunca neredeyse bana çarpmıştı.

“Oh, hazır aklımdayken bir şey daha,” deyip devam ettim. “Maren’e karşı kötü davranmayı kes, tamam mı? O, Nathan’ın çocuklarının annesi. Sana hiçbir şey yapmadı. Ona ‘merhaba’ diyebilirsin, en azından kibar olabilirsin. Bu seni öldürmez. Ayrıca, belki fark edersin, onu bir kez tanıdın mı gerçekten de şahane bir insan olduğunu göreceksin.”

Lauren’in ağzı şaşkınlıkla açık kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir başka kadını savunmam onu deliye döndürmüş ve arkama bakmadan oradan uzaklaşmam ise onu öldürmüştü.

Ben yürümeye devam ettikçe Lauren de beni takip ediyordu.

“Ben hamileyim,” diye birden pat diye söyledi.

“Tebrikler, Lauren.”

“Dante, dur.” Kolumdan tutup beni geriye doğru çekti. Karnına baktığımda hâlâ dümdüz görünüyordu. Çocuk benden değildi. Bundan adım gibi emindim. Neredeyse bir yıldır Lauren’le yatmamıştım. “Korkuyorum.”

Homurtuyla konuştum. “Senin için üzgün olmam mı gerekiyor?”

“Bir yanlış yaptım diye korkuyorum. Yanlış adamı seçtim diye,” dedi. “Seni özlüyorum ve elimde değil, bu bebek ikimizin olsaydı diye dilemekten kendimi alamıyorum.”

“Evet ama Tanrı’ya şükürler olsun ki değil. Senin yaptığın şu yanlış benim başıma gelen en güzel şeydi.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Gözleri dolmuştu. Fakat hepsinin bir rolden ibaret olduğunu çok iyi biliyordum. Lauren acımasız bir sürtüktü. Suçluluk, pişmanlık, hüznün gibi gerçek duyguları hissetme yetisine sahip değildi. “Öğrendiğim zamandan beri sürekli geri dönmek istedim. Keşke her şeyin basit olduğu ve karmakarışık bir hal almadığı o zamana, sadece senin ve benim olduğumuz o ana geri dönebilseydik.”

Bana doğru bir adım attı, bense bir adım gerilemişim. Kalabalıktan gelen sevinç çığlıklarını duyunca çenem kasılmıştı çünkü Beck’in oyunlarından birini daha kaçırmıştım.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Lauren. “Seni geri istiyorum Dante. Seni asla terk etmemeliydim. Doğru olan kişi sendin. Sen gidinceye kadar da bunu anlayamamıştım.”

Beni uğruna terk ettiği kırk küsur yaşında, kel ve şişko adamlarla ilgili Lauren’in şüphelerinin olduğunu duymak beni mutlu etmişti. Fakat tekrar bunu yüzüne vurup gülmeyecektim.

Sadece yürüyüp oradan uzaklaşacaktım.

“Biz hiçbir şey yapmayacağız,” dedim ve Maren’in olduğu yere doğru yönelip elimdeki sıcak çikolatanın hâlâ sıcak olması için dua ettim.

“Neden bu kadar geciktin?” diye sordu Maren geri döndüğümde. Elimdeki içecekleri alınca yanına oturdum. “Kuyruk uzun muydu?”

Etrafına bakındı ve Lauren'in olmadığını fark etti.

"Sadece birkaç şeye açıklık getirmem gerekti."

"Peki, şimdi her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtladım. "Her şey yolunda."

Beck'in takımı başka bir sayı alınca kalabalık, sevinç çılgınlıkları arasında bağırdı. Maren de elimi tutup ıslık çalarak neşesini gösterdi. Coşkusu bulaşıcıydı. Çocuklarına karşı duyduğu sevgi koşulsuz ve bencillikten uzaktı.

Bu yönünü seviyordum.

Aslında bu yönüne tapıyordum.

Dahası, Maren'de sevdiğim çok şey vardı.

Sanırım ona delicesine âşık olmuş bile olabilirdim.

28. Bölüm

Maren

“Bana sabit bir uygulama yapabilir misin?” diye sordum cuma gecesi koltukta oturduğumuzda. Çocuklar hafta sonu için Nathan’a gitmişti. Sadece ikimiz vardık. Bütün hafta boyunca Dante’yle baş başa vakit geçirebilme fırsatını kolluyordum.

“Sana sabit bir uygulama yapabilir miyim?” diye homurdanıp takıldı. “Meleğim, o minik kalbinin istediği her neyse ben sana her tür uygulama yapabilirim.”

“Ben sadece insanların uygulama sayesinde alışveriş yapabilmelerini, kendi istedikleri özel tasarımları, monogram ve buna benzer şeyleri yapabilmelerini istiyorum,” dedim.

“O iş çok kolay.”

“Harika.” Kolunu alıp omuzlarımın üzerinden doladım ve başımı göğsüne yasladım. Eşofmanlarımızı giymiştik, o da ilgimi çekmeyen bir film açmış onu izliyordu. Ben de o anı fırsat bulup kalkarak çantamı almaya gittim. Saat geçtikçe çanta daha bir ağırlaşıyordu. İçinde ne olduğunu görmeye korkuyordum fakat onu temizlemek için en iyi fırsat da şimdiydi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu arkamdan Dante, ben tam mutfığa gidip büyük çantayla geri dönerken.

Çantanın ağzını açıp ters çevirerek içindeki çeyrek ve bozuk

paraların, saç bantlarının, fişlerin, dudak parlaticılarının ahşap kahve sehпасının üzerine saçılmasına izin vermiştim.

“Yüce Tanrım,” dedi Dante yanıma oturup. İçindekiler dökülüp etrafa saçılmaya devam ediyordu. “Lütfen şunları ayırman için sana yardım etmemi isteme.”

Güldüm. “İstemem. Sen filmini izleyebilirsin. Bu şeyleri ben düzenlerim.”

Dante rahat bir nefes alıp koltuğunda geriye yaslandı. Ben de işe koyulmuştum. Reklam arasında kısa fakat neredeyse yarım saati alan balona su doldurmaya yarayan garip bir aletin reklamı ekranda belirmişti.

Dante öne doğru eğilip sehpayı tepeden aşağıya süzdü.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Kâğıt,” dedi ve ekledi. “Ve kalem.”

“Niçin?”

“Numara yazmak istiyorum. Onu satın alacağım,” dedi.

“Elli tane balonu bir anda suyla dolduran aleti neden satın almak istiyorsun ki?”

“Kendim için değil, Dash ve Beck için alacağım,” diye yanıtladı Dante. “Pekâlâ, benim için de olabilir. Sanırım eğlenceli olur. Sence hoşlarına gider mi?”

“İmm, hıı.”

Başka bir şey söylemeden reklamı durdurup önünde duran avcı yeşili not defterini aldı. Her zaman yanımda taşıdığım not defterini. Bütün listelerimi yazdığım defter. Hatta bu ayın başında neden onunla birlikte olmamam gerektiğiyle ilgili nedenlerimi sıraladığım liste de onun içindeydi.

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapağını çevirdi. Parmağını diliyle ıslatıp listelerimin yer aldığı sayfaları bir bir çevirmeye koyuldu. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Nefes ala-

mıyordum. Sadece onunla ilgili yazdığım listeyi pas geçmesi için içimden dua ediyordum. Boş sayfaya geldiğinde Dante durdu.

Yalnız not defteri tanrıları duamı duymakta başarısız olmuştu.

“Bu nedir?” Dante sırtıp bir yandan da sayfaya göz gezdiriyordu.

“Sakın okuma,” Elinden defteri almaya çalıştım fakat Dante benden daha hızlı davranmıştı. Birden ayağa kalktı, ben de kalkıp başımın üstünde tuttuğu defteri alabilmek için zıpladım. “Dante, sakın. Bunlar benim listelerim.”

“Özel şeyler mi?” diye sorup bir adım geriledi ve sayfaları geriye doğru çevirmeye başladı.

“Hemen hemen.”

“Peki, onları okuyabilir miyim?”

“Sadece aptalca şeyler. Hadi, defteri geri ver. Ben sana bir kâğıt bulurum.”

Oturma odasında birbirimizin etrafında dans ediyor, onu takip etmeye çalışıyordum. O ise tepemde ilerliyordu. Not defterim parmakları arasında tutsak edilmişti.

“Benimle ilgili bir liste var burada değil mi?” diye sordu.

Kahve sehpasının karşı köşesinde durmuştuk. Sehpanın üzeri hâlâ çantamdan boşalttığım eşyalarla doluydu.

İç çektim. “Evet.”

“Görebilir miyim?”

“Neden onu görmek istiyorsun ki? Birkaç hafta öncesinde, ilk tanıştığımızda yazılmış. Şu anla ilgisi bile yok.”

Sayfaları derinlemesine incelemeye koyulmuştu. Soluğumu tuttum. Yarı kızgın yarı onda komik bir şey bulması ümidiyle bekliyordum.

“Onun soyadını bilmiyorum,” Bana bakmadan listeyi okumaya koyulmuştu. Aşağı eğilip sehpanın üzerinden eline bir kalem aldı ve listemdeki maddenin üzerini çizdi. “Pekâlâ, şim-

di biliyorsun. 'Benden sekiz yaş daha genç ve bununla ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum.' Resmi olarak çıktığımıza göre artık bu durum seni rahatsız etmiyor olmalı."

Kollarımı birleştirip sııttım.

"'Büyük ihtimalle yatakta benden çok daha iyidir.'" Dante okumaya devam ediyordu. Bakışlarını bana çevirip konuştu. "Bu bir yarışma değil Maren. Ayrıca yatakta olağanüstüsün. Kendini hafife alma sakın. Çok defa ereksiyon olmamı sağladın. Hatta gereğinden fazla diyebilirim."

Kıkırdadım. "İyy, ona ereksiyon deme. Bu senin yaşının ortaya çıkmasına sebep oluyor."

"'Ağda yaptırma zamanımı çoktan geçirdim,'" diye okudu Dante. "Hayır. Öyle görünüyor ki kısa bir süre önce o işi halletmişsin."

"'Benim birlikte olacağım ikinci erkek olacak.' Ee ne olmuş öyleyse? Biz lisede değiliz ve bu hiç kimsenin umurunda değil artık. 'Hiçbir anlam ifade etmeyen seks amaçlı ilişkiye ayıracak vaktim yok. Öyle görünüyor ki bunun için bir şekilde vakit ayırmayı başardın. Aferin sana. Ya STD gibi bulaşıcı bir hastalığı varsa?!?!?!'"

Dante taklidimi yaparak elini yanağına götürdü.

"Pekâlâ, bulaşıcı hastalığım yok," dedi. "Aslında Lauren beni terk ettiğinin hemen ertesinde testlerimi yaptırdım. Bir ıslık kadar temizim. Sonrasında yattığım tek kadın sensin. E-postalarımın birinde raporum duruyor. Eğer kendini daha iyi hissettirecekse sana onu gösterebilirim. 'Büyük olasılıkla yatakta kötü olduğumu düşünecek.' İnanılmazsın, Maren. 'Flört etmekte çok usta biri ve bu tehlike işareti olduğu anlamına geliyor.'"

Dante defteri göğsüne bastırdı ve yaptığım değerlendirmeye güldü.

"Çok tatlı," dedi. "Flört etme konusunda iyi olduğum için üz-

günüm. Eğer seni mutlu edecekse flört ettiğim tek kadın sensin. Seninle tanıştığımndan beri hiç kimseyle flört etmedim.”

Gülümsememek için kendimi tutuyordum. Ellerimi göğsümde sıkıştırmış, Dante'nin son nedeni okumasını bekliyordum.

“Sanırım orta yaşlı kadınlara ilişkin fetişizmi var. Neden hamilelik ve doğum izlerini taşımayan, daha genç ve seksi kadınların peşinden gitmediğini açıklayan en akıllı açıklama bu olabilir.” Dante çenesini tutup parmağıyla ovaladı ve kahve sehпасından bana doğru baktı. “Orta yaşlı kadınlara takıntılı bir fetişizmim yok. Teknik olmamız gerekirse, sen annesin ve ben de seninle sevişmeyi seviyorum. Eğer çocuğu olan orta yaşlı bir kadınla birlikte olmak beni fetişist hovardası yapacaksa da o zaman suçumu kabul ediyorum. Fakat senden hoşlanmamın sebebi bu değil, Maren. Yakınından bile geçemez. Bedeninde doğum ve hamileliğe ilişkin izlerin olmasını seviyorum. Bu seni çekici yapıyor. Sen zor şeyleri başaran, güçlü bir kadınsın ve bu da seni seksi kılıyor.”

“Pekâlâ, burada işimiz bitti mi?” diye sordum ona doğru yaklaşıp son bir hamleyle defteri elinden almaya çalıştım.

Dante yine benden önce davranmıştı.

“Hayır,” dedi. “Şimdi sıra bende. Ben de liste yapmak istiyorum.”

“Ne listesi?”

“Sana yapacağım şeylerin listesi.” Oturma odasında sandalyelerden birine oturup ayaklarını yukarı kaldırdı. Kalemi kâğıda batırıp bir şeyler karalamaya başladı. Kalemin tepesini ağzına getirdi. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bir süre elini indirip ikinciye yazdı, ardından üçüncüyü ve dördüncüyü.

“Bitirdin mi?”

“Hayır, henüz değil,” dedi Dante. “Az kaldı.”

Yeniden bir şeyler yazmaya başlamıştı fakat bu defa da ben

sabırsızlanıp ona doğru atılarak defteri elinden son bir hamleyle aldım.

“Hey, daha bitirmemiştım ama,” dedi Dante.

Ellerimle defteri iyice kavradım, sayfayı çevirip listesini okumaya koyuldum. Şaşkınlıkla kaşlarım yukarı kalkmıştı.

Maren'in soyunmasını izlemek istiyorum.

Maren'in o tatlı vajinasını yalamak istiyorum.

Maren'in ağzını penisimde hissetmek istiyorum.

Maren'i kovboy kızları gibi ters bir şekilde üzerime oturmuş olarak becermek istiyorum. Böylece benim üzerimde gidip gelirken kalçalarının salınışını izleyebilirim.

Erkekliğimin üzerinde doruk noktasına ulaştığında adımı çığlık atmasını istiyorum.

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. “Bunun böyle... olmasını beklemiyordum.”

Dante ayağa kalkıp bana doğru yöneldi. Ellerimin yana düşmesine izin verdim. Elleriyle yüzümü kavradığında elimdeki defter yavaş bir küt sesiyle halının üzerine düşmüştü.

“Gel, Maren,” diye fısıldadı Dante. “Hadi şu listeyi kontrol edip...”

“Gelecek hafta benimle gel,” dedi Dante ben nefessiz bir şekilde kalmış göğsünün üzerinde uzanırken. Hâlâ içimdeydi. Temnim alev almış, bedenim ise sersemleşmişti. Yanağımı göğsünden kaldırıp amber yeşili gözlerinin derinliklerine daldım.

“Seninle nereye geleyim?”

“Malibu,” diye yanıtladı Dante.

Malibu mu?" Kıkırdadım. Zihnimden takvimime göz gezdiriyordum. "Çocuklar Nathan'la birlikte olacaklar yine. Sanırım boşum. Fakat neden Malibu?"

"Erkek kardeşim Şükran Günü'ne orada ev sahipliği yapacak."

"Eylül ayı ama."

"Biliyorum. Biz erkenden kutluyoruz. Herkes orada olacak. Hepimizin uygun olduğu tek an o zaman."

"Bilmiyorum." Dudağımı ısırdım. "Ailenle tanışmam için henüz erken olduğunu düşünmüyor musun?"

"Belki," dedi Dante. "Fakat umurumda değil. Seni ne kadar çok seveceklerini düşünmeden edemiyorum ve ayrıca seni onlara gösterip çalım satmayı çok istiyorum."

29. Bölüm

Dante

“Hey, hey.” Ace, Malibu’daki plaj evlerinin kapısını açmış, annemin pişirdiği yemeklerden etrafa yayılan sarmısak ve kekik otu onu geçip beni sarmalamıştı.

“Alessio,” dedim. “Seni yeniden görmek çok güzel.”

Kollarını geniş açıp bana sıkıca sarıldı ve tıpkı eski günlerde olduğu gibi biraz sert bir şekilde sırtıma vurup sıvazladı. “Hoş geldin.”

Bakışlarını hemen arkamda duran Maren’e kaydırıldı.

“Umarım sizin için sorun olmaz çocuklar,” dedim. “Maren’in bize katılmasını istedim.”

“Elbette sorun olmaz,” dedi ve beni pas geçip Maren’i kucakladı. Mutluluğumu gizlemeye çalıştım. Ace her zaman duygularını dışa vurup hemen samimi olan bir adam değildi. Ta ki Nişanlısı Aidy hayatına girene kadar. Aidy hiçbirimizin varlığından bile haberdar olmadığımız kardeşimin o yumuşak tarafının ortaya çıkmasını sağlamıştı. “Hadi içeri gelin millet.”

Alessio, Aidy’ye seslenince o da mutfaktan elinde annemin meşhur kırmızı sosuna batırılmış kepçeyle bize doğru yaklaştı.

“Dante,” diye seslenip kollarını boynuma doladı. Bir yıl kadar önce çıkmaya başladıklarından beri, Aidy’yle tanıştıktan sonra

onu ikinci kez görüşümdü. Fakat Aidy karşılaştığım en sıcakkanlı insanlardan biriydi. Onun etrafında olmak sanki onu uzun yıllardan beri tanıyormuşsun gibi hissettiriyordu. "Sizi görmek çok güzel."

"Sizi de öyle," dedim beni bıraktığında. "Aidy, Maren'le tanışmanı istiyorum. Kız arkadaşım."

Aidy beni geçerek kollarını Maren'in etrafından doladı. Öyle ki Maren'in duyulabilir bir şekilde zorlukla soluduğunu duyabiliyordum. Gülümsedi.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi Aidy. "Bu gece burada kalacak mısınız?"

"Hayır, bir otel ayarladık," diye yanıtladım. Maren'in Amato *baptizmi* tarafından yanıp kül olmasını istemiyordum. Burada olduğumuz süre boyunca kendimize ait vakit geçirebileceğimiz bir an olmasını istemiştım. "Yine de teşekkürler."

"Pekâlâ," dedi Aidy surat asarak. "Anlıyorum. Fabrizio ve Cristiano da burada. Aşağıda, plajdaki şenlik ateşinin oradalar. Siz de oraya gidebilirsiniz. Oh. Bekle! İzin ver seni ailemle tanıştırayım."

Aidy, Maren'i koluna alıp yana doğru açılan cam kapıları geçip üstü kapalı verandaya doğru çekti. Ben de onları takip ettim.

"İşte, bu benim kardeşim, Wren ve kocası Chauncey," dedi Aidy onları işaret ederek. "Bu minik, tapılası, çilekli kurabiye de benim güzel yeğenim, Meave. Cristiano'nun peşinde dolaşan o çocuk da yeğenim Enzo. Annem yarın sabah erkenden uçakla geliyor. İşte benim ailem. Görünüşte küçük ama kalbimde kocaman yeri olan bir aile."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Ben Dante ve bu da Maren."

Sağ omzuma birisi sertçe dokunup dikkatimi çekmeye çalıştı-

yordu. Görüş alanımdan sadece benim boyumda koyu bir gölgeyi seçebiliyordum. Yüzümü döndüğümdeyse en büyük kardeşlerimden ikincisi Matteo'yla yüz yüze gelmişim.

Büyürken birbirimize çok yakındık. Fakat yetişkin olunca hayat bizi tamamen birbirinden farklı iki yöne doğru savurmuştu. Onu çok uzun zamandan beri görmemiştim. İşin aslı, her ne kadar istesem de kardeşlerimle yeterince görüşemiyordum.

"*Fratellone*," deyip ona sıkıca sarıldım. Kollarını bana sarmıştı. Çok iyi spor yaptığını söyleyebilirdim. "Hollywood'la bu günlerde aran nasıl?"

"Beyazperdede beni gördün mü?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim. "Fakat göreceğim. Bir gün çok ünlü olacaksın."

Sırtıma vurdu ve dikkatini Maren'e çevirip kendini tanıttı.

"Birbirinize ne kadar çok benziyorsunuz," dedi Maren. "Dante ve Cristiano'nun birbirine çok benzediğini sanıyordum. Fakat ikiniz ikiz gibi duruyorsunuz."

"Çoğu kez bize böyle söyleniyordu," dedi Matteo.

Kaydırmalı cam kapılar açılıp kapandı ve etrafına İtalyanca anlaşılmayan şeyler söyleyip bağırان kadın bana doğru geliyordu.

"*Madre*," dedim, beni vurup devirmesin diye güçlü durmaya çalıştım. Neredeyse benden otuz santim küçük ve sevimli bir tombulluğu vardı. Onun o sımsıcak insanı güvende hissettiren sarımlarını düşündüğümünden çok daha fazla özlemiştim. "Seni çok özledim, *madre*."

Başını kaldırıp bana baktı. Mutluluktan gözlerinde yaşlar birikmişti. Elini kaldırıp yüzüme dokundu. Çok kısa bir süreliğine de olsa yüzünde acı bir ifade belirmişti. "Beni artık hiç görmeye gelmedin."

* (İt.) Anne. (ç.n.)

“Biliyorum, biliyorum. Çok uzun saatler çalışıyordum,” dedim ve ekledim. “Fakat birilerini işe aldım, yükün çoğunu üzerimden alacaklar. Aylar sonra haftada altmış saat çalışmadım. Çok kısa zamanda gelip seni göreceğim. Söz veriyorum. Sen de Seattle’a ne zaman gelmek istersen sadece haber ver yeter. Hemen en erken uçak biletini ayarlayacağım.”

Annemin yüzü mutluluktan aydınlandı. Ardından Maren’e döndü.

“Ve bu *bella signora** kim oluyor?” diye sordu belirgin aksa-nıyla.

“Bu, Maren,” diye yanıtladım. “Maren, bu da benim annem, Valentina.”

Maren gülümseyip nazik bir şekilde elini uzattı. Eğer şu ana kadar insanlarla tanışmaktan hasta olmuşsa da bunu hiç göstermi-yordu. Annem elini görmezden gelip ona sıkıca sarıldı.

“Seninle tanışmak çok güzel,” dedi Maren.

“Benim için de öyle, *bella*,” dedi annem. Mutfağa dönmem ge-rekiliyor. Fakat daha sonra seni tanımak için can atıyorum. Akşam yemeğinden sonra benimle bir kadeh şarap içmeye ne dersin?”

“Memnun olurum,” diye yanıtladı Maren.

Güneş okyanusun üzerinden batıyordu ve en küçük kardeşim-le Aidyn’in yeğeni dalgalar arasında birbirlerine su sıçratırken yeğeninin kıkırtısı okyanusun dalgalarına karışıyordu.

Ace kapının eşiğine gelip, “Yemek hazır olmak üzere,” diye seslenmişti. “İçeri girmek ister misiniz millet?”

Akşam yemeğinden sonra Maren şarap kadehlerini lavabodan temizleyip kaldırırken ellerimi Maren’in beline doladım.

* (İt.) Güzel bayan. (ç.n.)

“Annemle olan sohbetiniz nasıl gitti?” diye sordum. Yemeğimizi yedikten hemen sonra annem iki tane şarap kadehini doldurup Maren’i kenara çekmişti. Sahil kenarında oturmuş, bir saatten uzun bir süre sohbet etmişlerdi. Yanlarına gitmemiş, sohbet edebilmeleri için onları yalnız bırakmıştım. Fakat güldüklerini görebiliyordum. Annemin heyecanla hareket eden ellerine bakılırsa bildiği tüm hikâyeleri Maren’e anlattığını söyleyebilirdim.

“Onu sevdim,” dedi Maren iç geçirerek. “Onun da beni sevdiğine eminim. Sadece bu kadarını bilsen yeter.”

Saçlarının bir kısmını omzundan çekip arkaya atarak açıkta kalan tenini öptüm. Dudaklarımın dokunuşuyla bedeninin eriyip gittiğini hissedebiliyordum.

“Otele ne zaman gitmeyi planlıyorsun?” diye sordum.

“En yakın zamanda,” dedi Maren. “Plaj boyunca yürüyüş yapmanın iyi olacağını düşünüyorum. Dışarıda, yıldızların altında olmak istediğim nadir günlerden biri bugün.”

Elinden tutup yana açılan kapılardan geçip üstü kapalı verandadan ilerleyerek aşağıya doğru ilerledik; milyonlarca yıldızın ve yarım ayın gölgesiyle aydınlanan kıyıya vuran dalgalara doğru. Ayaklarımız çıplaktı. Yürüdükçe kumlara batıyor, ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde bedenlerimiz birbirine hafifçe değiyordu.

“Şu ana kadar güzel vakit geçirdin mi?” diye sordum.

“Kesinlikle. Bu çok güzel ve ailen gerçekten harika,” dedi Maren ve bakışlarını okyanusa doğru çevirdi. Gözbebeğinin siyahlığında ayın ışıltısını görebiliyordum. Bir yanım onu kollarımın arasına alıp tam burada dudaklarından öpmek istiyordu. Fakat Maren şimdi çok eğleniyordu, anın tadını çıkarmasına izin verdim. O yüzden beklemem gerekti. Ayrıca otele varır varmaz tümüyle bana ait olacaktı. “Nasıl böyle şanslı olabildik?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Barda tanıştığım bir adamdın, ben ise boşanma anısına pas-tasının mumlarını üfleyen sıradan bir kadın,” diye fısıldadı. “İşte şimdi buradayız. Seni çok fazla tanımıyorum. Ama ömrümde hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

“Aynı fikirdeyim.” Elini dudaklarıma götürüp yumuşak teninden hafifçe öptüm.

“Çok nazik bir adamsın Dante,” dedi. “Göründüğün gibi bir adamsın ve bu yönünü çok seviyorum. Bunun çok az rastlanan bir şey olduğunun farkındasın değil mi? Çoğu insan farklı niyetler arkasına saklanmış ve pisliklerle dolu oluyor. Çoğunluğu ise kendilerini düşünüp bencilce davranıyor. Ama sen öyle değilsin.”

Rüzgâr koyu renkli saçlarının yüzüne yapıştırdıncı elleriyle onları uzaklaştırmaya çalışmıştı. Ardından bakışlarını bana çevirip öyle bir bakış atmıştı ki birisine sıırılsıklam âşık olmanıza sebep olan bir bakıştı bu.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu.

“Kader,” dedim. “Saige’in desteğiyle.”

Maren güldü. “Sanırım öyle.”

Bir yandan yürürken Maren’in elini sıkıp tuzlu okyanus havasının Maren’in bal badem karışımı kokusunu ciğerlerime doldurmasına izin verdim.

“Teşekkür ederim,” dedi Maren. “Bana karşı dürüst ve açık olduğun için sana teşekkür ederim. Tanıştığımız ilk günden beri asla olmadığın biri gibi davranmadın. Bu, sana açıklayabileceğimden çok daha büyük bir öneme sahip. Özellikle de eşi tarafından sürekli yalan söylemek noktasında asla çekinceleri olmayan bir evlilikten çıkan benim gibi biri için çok önemli.”

Boğazımı temizledim. Göğüm sıkışırken bir taraftan da yanma hissediyordum.

Ona söylemek zorundaydım.

Onun beni anlayacağına güvenmem gerekiyordu.

“Maren, sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedim.

Adımlarını durdurmuş, ayakları kuma gömülmüş bir şekilde ve yüzündeki ifade ise kaybolmaya başlamıştı. Bakışlarındaki korkuyu görebiliyordum. Bu yüzden ellerini ellerimin arasına alıp göğsümün üzerine bastırdım.

“Kötü bir şey değil,” dedim. “İlk başta kötü gibi görünebilir fakat açıklamama izin verersen, sana söz veriyorum çok kötü olmadığını göreceksin.”

“Dante, beni korkutuyorsun.”

“Sana karşı daima dürüsttüm, Maren. Yürüdüğüm bu yolun her bir adımında,” dedim ve ekledim. “Fakat bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var.”

Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini kırıştırıp bakışlarıyla beni incelemeye koyulmuştu. “Pekâlâ, söyle bakalım nedir?”

“Şu acil serviste seninle birbirimize denk geldiğimiz o gün var ya, benim seni cuma gecesi aramadığım ve senin de beni tüm hafta sonu görmezden geldiğin zaman,” dedim.

“Evet. Ne olmuş?”

Danışmadaki kadın için oğlunun adını kâğıda yazmıştın, hatırladın mı? Hani sürekli yanlış telaffuz ediyordu,” dedim.

“Tamam.” Ses tonu düzdü, göğsü inip kalkıyordu. Bileklerinden nabzının hızlandığını hissedebiliyordum. Fakat benimkisi binlerce kat fazla hızlanmıştı.

“İnternette araştırma yapmıştım, bugünlerde herkes böyle yapıyor. Bu anormal ya da garip bir durum değil çünkü,” dedim. “Maren Greene’yle ilgili bulduğum her şeyi okuyup, ki çok fazla bir şey bulduğum da söylenemezdi, nişanlığımın birlikte kaçıp ortadan kaybolduğu Nathan Greene’in eski eşi olduğunu öğrendim.”

Maren ellerini ellerimin arasından çekip almıştı. “Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Benim söylemek istediğim şey sadece,” deyip ekledim, “biz ilk defa birlikte olmadan önce ben her şeyi biliyordum; benim eski sevgilim ile senin eski eşinin birlikte olduğunu...”

Maren bir adım geri gitti.

“Fakat sana yemin ederim Maren. Seni istememin sebebi asla bu değildi,” dedim. “Senin kim olduğunu bilmeden önce de seni istemiştim. Senin adını dahi bilmeden önce seni istiyordum.”

“Dante, neden bütün bunları bana söylüyorsun ki? Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Birlikte olduğumuz o ilk gece.” Başımı utançla aşağıya eğdim. “Çok küçük bir yanımla intikamını almış gibi hissetmişim çünkü eski nişanlıma bedelini ödetmek istemiştim. Ve kaçtığı adama. Eğer iyi hissettirmediyse söylesem yalan söylemiş olurum. Fakat bu seni tanımaya başlamadan önceydi. Bu senin için ne kadar çok deliye döndüğümü fark etmeden önceydi.”

Maren soluğunu tutmuş, güçlkle soluk alıyor gibiydi.

“Bu çok aptalcaydı ve ben kesinlikle böyle biri değilim, Maren. Sana yemin ederim. Ama onu hissettim. Sonrasında kendimi çok kötü hissetmişim çünkü seninle birlikte olmaktan çok hoşlanmıştım ve tekrar tekrar seninle birlikte olmak istiyordum,” dedim. “Dürüst olmak gerekirse, nasıl o şekilde hissettiğime ben de inanmıyorum. Bunu beklemiyordum. Fakat ben—”

“Onların hemen yanı başına bilerek taşındın o zaman.” Sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

“Hayır,” dedim, birden sesimi yükseltip bakışlarımı onunkilere kaydırdım. “Kesinlikle hayır. O kiralık yeri benim için Cristiano buldu. Bulduğu yer tamamen rastlantıydı. Hayatım üzerine yemin ederim, Maren.”

“O zaman neden bütün bunları bana anlatıyorsun? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?” diye sordu Maren. “Ya da seni daha iyi hissettirmesi için mi?”

“Sana tamamıyla dürüst davranmak istedim,” dedim ve ekledim. “Beni rahatsız ediyordu.”

Küskün bir şekilde bakışlarını benden uzaklaştırıp plajın uzağında bulunan evlerin yanan ışıklarına doğru omzunun üzerinden baktı.

“Evimin dışında Lauren’le karşılaştığımız o anda,” dedim. “Bize baktığındaki o ifadeyi, yüzünde beliren kıskançlığı görünce tekrar intikamımı almış gibi hissetmiştim. Düşünce zihnimde belirir belirmez ise kendimden nefret ettim. O gün seni eve bırakmak için dönüş yolunda o yüzden çok sessiz kalmıştım. Kendime karşı çok öfke duymuştum.”

“İzin ver bunu düzgün bir şekilde ifade edeyim,” dedi Maren. “benden hoşlanıyorsun. Benimle birlikte olmaktan hoşlanıyorsun. Fakat yine de nişanlını elinden alan adamın eski karısını becermekten de mutluluk duyuyorsun.”

“Gerçekten berbat bir durum.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirip avuç dolusu saçı çekiştirdim. “Çocukça bir hareket, biliyorum. Fakat bunu söylemem gerekiyordu. Çünkü beni gerçekten rahatsız ediyordu.”

“Seni rahatsız mı ediyordu?” Maren kuşku duyan bir ifadeye bürünmüş, burnundan soluyordu.

“Maren.”

“Sana karşı dürüst olayım, aslında bunu bana söylememeni dilerdim.” Aşağıya bakıp ayaklarının altındaki kumu tekmeledi.

“Özür dilerim,” dedim. “Gerçekten her şeyi anlatmak istedim çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum, Maren. Hem de çok fazla. Bu yüzden aramızda gizli saklı hiçbir şeyin olmasını istemedim.”

Yüzüne doğru elimi yaklaştırdım, elini tutmak istemiştım fakat Maren kendini geri çekti.

“Maren,” dedim yürüyüp uzaklaşmaya başlamıştı. Eve doğru sahil boyunca yürümeye koyulmuştu. “Bekle. Nereye gidiyorsun?”

“Bu gerçekten berbat bir durum, Dante,” diye bağırdı ellerini yukarı kaldırıp. Olduğu yerde durup benimle yüz yüze gelmek için döndü. “Öcünü almış ya da sonrasında kendini kötü hissetmiş olman umurumda değil. Gerçek şu ki, benimle yatmadan önce Nathan’ın eski eşi olduğumu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin. Ayrıca, Dante bu gerçekten boktan bir durum.”

“Maren, öyle değil. Tamam, belki biraz riskli, biraz da düşün- cesizce hareket edilmiş bir durum olabilir fakat işte buradayız. Buraya kadar yürütebildik.”

“Nasıl düşündüğün umurumda değil,” dedi Maren sesi çatal- laşmıştı. “Bunu anlamıyor musun? Kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni aptal yerine koydun, Dante.”

Maren plajın kıyısından yürüyerek eve doğru ilerledi. Ben ise birkaç adım gerisinde bekleyip belki biraz üzerinde düşünür ve ona değer verdiğimi fark eder, yapmaya çalıştığının yalnızca her şeyi açıklığa kavuşturmak olduğunu, bunu da onu gerçekten önemsedğim için yaptığını anlar ümidiyle bekledim. Bunu iyice düşünüp kafasından atıp tekrar kollarıma koşmasını umut ettim.

Fakat asla öyle yapmadı.

Ace ve Aidy’nin verandasına yaklaşmıştık. Ev karanlıktı. San- ki herkes gece moduna hazırlanmış da sadece ikimiz kalmış gi- biydi.

“Taksi çağıracağım,” dedi Maren. “Bir sonraki uçuşla eve dö- neceğim.”

“Peki, ben yarın aileme ne söyleyeceğim?”

“Onlara üzgün olduğumu söyle. Ben... ben bunu yapamam.

Sana bakamam, Dante. Seninle aynı odada bulunamam. En azından şimdi olmaz.”

Geri adım atıp ona zaman tanıdım. Maren’i kalbi kırık görmek yüreğimi paramparça ediyordu. Göğsümde fiziksel olarak acıyı hissediyordum. Niyetimin gerçekten de iyi olduğunu görebilmesi için nelerimi vermezdim ki. Geleceğe birlikte adım atabilmek için bunları anlatma ihtiyacı hissetmiştim.

Bu kadın için deli oluyordum ve ona dürüst olmak zorundaydım.

Ona onunla birlikte olmadan önce kim olduğunu bildiğimi asla söylemeden onunla bir geleceğimin olabileceğini hayal bile edemiyordum. Bu gerçekten bana doğru gelmemiştir.

Derin bir soluk alıp gitmesine izin verdim.

Fakat sadece hazır olduğunda döneceğini bildiğim içindi.

Belki de aptalın tekiydim. Fakat başka hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım.

Sahip olduğumuz şey bilip bilebileceklerimin arasında en gerçekleriydi.

Sonsuza dek hayatımdan çekip gittiğine inanmayı reddediyordum.

30. Bölüm

Maren

“Kendimi gerçekten kullanılmış hissediyorum,” diye sızlandım telefonda Saige’e. “Ayrıca çok güzel bir şeyin içine çekildiğimi sanmıştım. Gerçekten de Hakiki Bay Mükemmel’i bulduğumu sanmıştım. Onun da diğerleri gibi aşağılığın teki olduğu ortaya çıktı.”

“Vov,” deyip iç geçirdi Saige. “Bunun gelebileceğini tahmin etmediğimi söylemem gerekir. Malibu’dan döndüğünden beri sana ulaşmaya çalıştı mı?”

“Hem de her gün,” dedim. Son yedi günden beri ya telefonla aramış ya da mesaj göndermişti. Her bir mesajını ve arayıp ulaşma çabalarını görmezden gelmiştim.

Henüz kendimi hazır hissetmiyordum.

İhanetin açtığı yara taze ve kanlıydı.

İki parlak farın evin garaj yoluna girip oturma odamı aydınlatmasıyla birlikte kalbim hızlanıp duracakmış gibi gümbür gümbür atmaya başlamıştı ki gelenin çocukları bırakmak için gelen Nathan’dan başkası olmadığını hatırladım.

“Dash ve Beck eve döndü,” dedim Saige’e. “Seni yarın arayayım mı?”

“Arasan iyi edersin.”

Telefonu kenara bırakıp ön kapıya yöneldim. Eve döndüğüm-den beri çocukları görmemiştim ve onları çılgınlar gibi özledim. Sadece üçümüzün birlikte geçireceği hafta sonunu ipe çekiyordum. Nereye gitmek isterlerse onları oraya götürecektim. Onları pizza ve çikolatayla besleyecek, geç saatlere kadar ayakta kalmalarına ve televizyon izlemelerine izin verecektim.

Yalnızca Dante'yi düşünmek istemiyordum.

Etrafta dantelli iç çamaşırlarıyla gezinip, ona oral seks sunup, cinselliğini yeni keşfetmeye başlamış liseli kızlar gibi davranan bir aptal olduğumu düşünmek istemiyordum.

Çok aptal hissediyordum.

Dante'nin zihninde demlendirdiği intikam alma arzusunu benimle birlikte olup içime ittirdiği her defasında doyuma ulaştırdığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Farklı olduğunu düşünmüştüm.

"Merhaba," deyip kapıyı açtım ve ayaklarımı zemine güçlü bir şekilde yerleştirip çocuklarımın bana devirip yutan cinsten sarılmalarını bekliyordum. Beck neredeyse beni devirecekti. Dash ise ağır endamıyla hafifçe sırtımı sıvazlayıp sarıldı. "Sizi çok özledim çocuklar."

Tam kapıyı kapatmak üzereyken Nathan'ın kapıda dikilerek beklediğini gördüm. Çocukları bırakmak için geldiği her defasında kapıya kadar gelmezdi. Bazen arabada kalır, sanki Lauren'den akşam yemeği için siparişleri alıyor gibi telefon kulağına yapışmış bir şekilde beklerdi.

Fakat bu gece Nathan'da farklı olan bir şeyler vardı.

"Maren," dedi. "Birkaç dakikalığına içeri girsem ne dersin?"

"T... tamam," deyip geriye çekildim.

Kısa bir an bakışlarını benden alamayıp dikkatlice baktı, alındaki çizgiler stresten belirgin hale gelmişti. Kapıyı arkasından

kapatıp antrede bekledim. Aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım. Çünkü ne yapmaya çalıştığına anlam verememiştim.

“Çocuklar Dante’yle ayrıldığınızı söyledi,” dedi Nathan.

Başımı salladım. Bu hafta telefonda Beck’le konuşmuş, Beck hafta sonunu Dante’yle geçirip geçiremeyeceğimizi sorunca konuşma o konuya gelmişti.

“Evet,” dedim. “İşler yolunda gitmedi.”

Nathan boğazını temizleyip bakışlarını bana çevirdi. “Lauren hamile.”

Şaşırmam gerekip gerekmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama hiçbir şey hissetmiyordum.

“Tamam,” dedim kaşlarımı kaldırıp çünkü bunu bana neden söylediğini anlayamamıştım.

“Planlı bir şey değildi,” dedi Nathan. “Lauren buna sevinmedi ve doğruyu söylemem gerekirse benim de sevindiğim söylemez.” Bana doğru bir adım atıp yaklaştı. “Her şeyi batırdım, Maren.”

Burnumdan soluyup sıırttım. Nathan hiçbir zaman hatalarını kabul eden birisi olmamıştı. Onu burada öylece durmuş yüzü endişeyle kaplı ve sesi pişmanlık dolu görmek çok önemli bir ana tanıklık etmek demekti.

“Seni terk edip gittiğim zaman her şeyi batırmıştım,” dedi. “Sen hayatımın aşkıydın ve ben bunun kıymetini bilemedim. Lanet olası geri zekâlının tekiyim. Sen ise bana karşı çok iyiydin, Mar. Seni asla takdir etmedim. Senin değerini bilmedim.”

Her bir kelimesini pür dikkat dinliyor ve zihnime işlemesine izin veriyordum. Onun aşağılık bir pislik gibi davrandığını kendi ağzından duymak inanılmaz iyi geliyordu.

“Hâlâ çok geç değil,” dedi Nathan. “Ben seni hâlâ seviyorum. Seninle yeniden bir arada olmak istiyorum, Maren. Sana ihtiya-

cım var. Sen benim çocuklarımın annesisin. Hayatımın aşkısın. Benim için en doğru olan kişisin.”

“Nathan, artık çok geç,” dedim. “Biz boşandık.”

“Evet, ama boşanmış kişiler her zaman yeniden bir araya gelebiliyor. Bu duyulmamış bir şey değil.”

“Bu asla—”

Daha cümlemi tamamlayamadan Nathan ellerini saçlarıma geçirip dudaklarını benimkilere bastırmıştı.

31. Bölüm

Dante

Yedi gün.

Maren yedi gündür evdeydi.

Tam yedi gündür beni görmezden geliyordu.

Kafasını kumdan çekip çıkarmanın vakti gelmişti. Sahip olduğumuz böyle güzel bir şeyi öylece bir kenara fırlatıp atmasına izin veremezdim. Eğer onunla oturup konuşabilirsek sorunlarımızı halledip önümüze bakabileceğimize inanıyordum. Bunu daha iyiye taşıyabilirdik. Ona âşık olduğumu görebilir ve niyetimin asla onu incitmek olmadığını anlayabilirdi.

Oturduğu caddeye doğru arabamı sürdüğümde bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Evinin önüne yaklaşıncı arabayı yavaşlattım.

Evin ön tarafına bir araba park etmişti.

Yakına geldikçe Nathan'ın aracı olduğu anlaşılıyordu.

Ön tarafa yaklaşıp arabayı park etmeye ve Nathan'ın ayrılmasını beklemeye karar vermiştim. Çünkü çocukları bırakmak için gelmiş olmalıydı. Silecekleri çalıştırıp arabanın ön camını silince Maren'in evini daha net görmeyi başardım.

Motoru durdurup kemerimi çözdüm ve izlemeye koyuldum. Verandanın ışığı yanıyordu. Bakışlarımı ön kapıya çevirip aptal kelin dışarı çıkmasını bekledim.

Her an dışarı çıkabilirdi.

Kısa bir süreliğine gözlerimi oturma odasının penceresine çevirince ikisinin antrede durduğunu görebiliyordum. Birbiriyle konuşuyor gibiydiler. Maren'in aramızdaki ilişkiyi sonlandırdığını Nathan'a söylemediğini ümit ediyordum. Çünkü bu durum onu çok mutlu edecekti ve Nathan gibi bir adam böyle bir misillemeyi hak etmiyordu.

Derin bir soluk alıp bulduğum ilk fırsatta Maren'e söyleyeceğim şeyleri düşündüm.

Bakışlarımı bir an ayırıp, araba farlarının yaklaşıp, ardından ve kırmızı ışığın gittikçe uzaklaşmasını izledim. Bakışlarımı tekrar eve geri çevirdiğimde ise Nathan ve Maren'i gördüm.

Öpüşüyorlardı.

Bedenim yenilgiyle çökmüştü. Ağzım kurumuştu, hayal gördüğümü düşündüm. Fakat hâlâ dudak dudağaydılar ve Nathan'ın elleri Maren'in saçlarındaydı.

Bakışlarımı çevirdim. Bir saniye daha izleyemezdim.

Motoru çalıştırıp vitesi beşe attım ve gaz pedalına yüklendim.

32. Bölüm

Maren

“Çek ellerini üzerimden!” Nathan’ı öyle kuvvetli bir şekilde ittim ki neredeyse arkasındaki sehpanın üzerinden geriye düşecekti.

Sendeleyerek ayakta durmaya çalıştı. Şaşkına dönmüştü.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” diye bağırdım. Daha çok fısıltı şeklinde bir bağırıştı. Çocuklar diğer odadaydı ve mutfaktaki kileri yağmalıyorlardı. Onların duymasını istemiyordum. “Üçüncü çocuğun babası olacaksın. Kız arkadaşın evde oturmuş seni beklerken sen burada durmuş, eski eşini geri kazanmaya çalışıyorsun! Kendinden utanmalısın.”

“Söylediklerimde gerçekten ciddi olduğumu sana göstermek istemiştım.”

“Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey senin yalancı, bencil, eşini aldatan bir pislik olduğun gerçeğini değiştiremez, Nathan,” dedim kızgın bir sesle. Dudaklarım öfkeden kıvrılmıştı. “Sen yatacağın yeri zaten hazırlamışsın. Şimdi tıpkı bir köpek gibi gidip orada kalabilirsin.”

“Şimdi biraz düşünelim,” dedi Nathan, ellerini ön tarafına aldı. “Gerçekten herhangi bir karar vermeden önce bunu bir kez daha düşünelim.”

“Nathan, sen neden bahsediyorsun? Düşünülecek hiçbir şey yok. Ben. Artık. Seninle. Birlikte. Olmak. İstemiyorum. Bunu tek tek hecelememi ister misin?”

İncinmiş görünüyordu. Gerçekten acı çekiyor gibiydi. Beni aldatıldığını öğrendiğim gün üzerime yağmur yağarcasına boşalan o üzüntü ve acıyı ona hatırlatmak istemiyordum.

Onun için enerji harcamamı gerçekten de hak etmiyordu.

“Maren,” diye Nathan söze başlamıştı ki ön kapının büyük bir gümbürtüyle çalınışı konuşmayı bölmüştü.

İkimiz de irkilmiştik. Kapının gözetleme deliğine doğru yönelip baktığımda kapıda bekleyenin Dante olduğunu gördüm. Kapıyı açtığımda burnundan soluyan, yüzü öfkeden kızarmış ve yağmurdan sırlıklam olmuş bakışlarını Nathan’a kilitlemiş bir adamla kendimi karşı karşıya buldum.

Ah, Tanrım.

Öpüşmeyi görmüştü.

“Dante,” dedim ama ben daha fazla bir şey söyleyemeden Dante kendini içeri atıp Nathan’a doğru hışımla yöneldi ve çenesine bir yumruk savurdu.

Birisi çığlık atıyordu ve çığlıkların benden geldiğini kavramak birkaç saniyemi almıştı.

Dante yumruklarını ardı ardına sıralıyordu ve Nathan yere serilmişti.

Her şey çok hızlı bir şekilde gerçekleşmişti.

“Öpüşmeyi gördüm,” diye kükredi Dante. “Öpüşmeyi gördüm ve ayrıldım. Ama ardından dönüp geri geldim çünkü adama had-dini bildirmem gerekiyordu.” Nathan’ı işaret etti. Nathan ise yerde kıvranıyor, eliyle yüzünün bir tarafını ve burnunu tutuyordu. Dante elini ovuşturdu. “Maren, eğer istemiyorsan benimle birlikte olmak zorunda değilsin. Fakat Tanrı aşkına bu pislik herife dönme sakın. Buna asla izin vermeyeceğim.”

Olduğum yerde donakaldım, konuşamıyordum. Ben hâlâ olup biteni anlamaya çalışıyordum. Ağzımı açtım fakat şaşkın bir şekilde öylece kalmıştım.

“Hadi al,” dedi Dante ve katlanmış kâğıdı bana uzattı.

Ardından oradan ayrıldı.

Tıpkı birden geldiği gibi hızlıca çekip gitmişti.

“Lanet olasıca o adamı dava edeceğim,” dedi Nathan, Dante kapıyı arkasından gürültülü bir şekilde çekip çıktığında. “Maren, polisi ara. Onu hemen bildirmek istiyorum ve lanet olsun, kalkmama yardım et.”

Orada öylece durmuş bekliyordum. Dash’in kafasını mutfaktan uzatıp içeri baktığında içinde bulunduğum durumdan anca kendimi çekip çıkarabildim.

“Neler oluyor? Bir şeyler olduğunu duyduk,” dedi Dash.

“Hiçbir şey,” dedim. “Neden sen ve kardeşin çikolata alıp aile odasına geçmiyorsunuz? Hemen geleceğim. Babanız da şimdi ayrılıyor.”

“Orada öyle durmasana Maren,” dedi Nathan yüzünde nefret dolu bir bakış vardı. “Lanet olası kıcımlı hareket ettir ve telefonu kaldır!”

“Defol evimden, Nathan. Beni bir kez daha o şekilde öpersen, Lauren’in her şeyi öğrenmesini sağlarım.”

Saat ona kadar geçen sürenin her bir dakikasını aile odamızın kanepesinin üzerinde, çocuklarımın arasında oturup geçirdim. Onları başlarından belki de bininci kez öptüm. İkisini de yatırdıktan sonra kapılarının eşliğinde bir süre oyalanıp uykuya dalmalarını izledim.

Ardından yatağıma uzanıp tavanı seyre daldım ve Dante’nin

bugün evden ayrılmadan hemen önce elime tutuşturduğu kâğıt parçasının hatırladım. Yataktan kalkıp merdivenlerden aşağı indim ve onu antredeki konsolun üzerinde Nathan'ı kapı dışarı ettikten sonra bıraktığım yerde buldum.

Küçük lambayı yakıp not kâğıdını açıp ışığa doğru tuttum.

Başlıkta yazılanlar şöyleydi: *Maren Greene'e Tepeden Tırnağa Âşık Olmamın Nedenleri (ve ayrıca onsuz yaşayabileceğimi neden düşünmediğimin).*

Bir liste yapmıştı.

Kalbim göğsümde teklemiş, midemde düğümler oluşmuştu. Ben daha farkına varamadan gözlerimden aşağıya yaşlar süzülmeğe başlamıştı.

Dudaklarının tadı tıpkı kiraz gibiydi.

Teninin tadı ise badem ve bal gibi.

Gülümsemesi bulaşıcı, gülüşü ise bağımlılık yapıcıydı.

İnanılmaz zeki ve hataya düşmeyecek kadar mantıklı.

Fenomen bir anne. Anneliği yüzde iki yüz yerine getirirken varlığı Carol Brady'yi çaylak yerine koyar.

Söz konusu kâğıtlar olunca o yaratıcı, zeki ve tutkulu biri.

Etrafımdayken büyük bir aptal gibi olmaktan asla korkmuyor.

O bir seks makinesi.

Ağzı bir tür büyü...

Kadınlığı ise diğer alanların keşfi için geçit niteliğinde.

Çok kötü olduklarında dahi yaptığım şakalara gülebiliyor.

Ona penisimin fotoğrafını gönderdikten sonra bile hâlâ benimle görüşmeye devam etti.

Hiçbir şey yapmasak bile onunla birlikteyken eğlenabiliyorum.

Sabah uyandığım zaman aklıma ilk gelen şey o oluyor.

Uyumaya gittiğimde ise düşündüğüm en son şey o oluyor.

Çok güzel sarılıyor. ;)

Yeni şeyler denemekten asla korkmuyor.

Dıştan inanılmaz muhteşem bir güzelliğe sahip ve kalbi çok güzel bir insan.

Ailem onu seviyor (ve her şeyi batırdığım için de benden nefret ediyor)

Sanırım onun karnında benim bebeğimi taşımasını istiyorum ve bunu daha önce kimse bana hissettirememişti. ;)

O, dürüst ve içten biri, ben ise onu hak etmiyorum.

Fakat...

Düşüncesiz aşk asla neden tanımaz.

Onu seviyorum.

Kâğıdın arka kısmını gösteren küçük bir ok işareti vardı. Kâğıdı çevirince küçük bir notun karalandığını fark ettim.

Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Seni Seviyorum, Maren. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Üzgünüm. Özür dilerim. Özür dilerim.

Yalnızca ama yalnızca seninim,

Dante.

33. Bölüm

Dante

“Söylediklerinde samimi miydin?” diye karşılamıştı beni Maren, soğuk bir ekim sabahında heykel parkında. Ellerini haki trençkotunun ceplerine sokmuştu. Başını ise hafifçe yana eğmiş, gözleriyle beni inceliyordu. “Liste. Söylediklerinde gerçekten ciddi miydin?”

Ona doğru hareket ettim. Ellerini ellerimin arasına almak istiyordum. Fakat istediğinin bu olduğunu varsaymak çok aptalca olurdu. Dün gece Nathan’ı yumrukladığımdan beri sağ elim hâlâ sızlıyordu. Planladığım bir şey değildi. Ben sadece Maren’e onu seçmemesi gerektiğini söylemeye niyetleniyordum. Ama Nathan’ın yüzünü görünce elleri Maren’in saçlarında, dudaklarını da Maren’in dudaklarına bastırdığı o anı tekrar tekrar hatırladığım için bir anda öfkeden deliye dönmüştüm. Kendime geldiğimde ise kulaklarım uğulduyor, yumruğum ise acıyor ve Nathan da tıpkı muhallebi çocuğu gibi yerde kıvranıyordu.

Fakat kahretsin ki o an bundan zevk almıştım.

Maren bu sabah bana mesaj atmış ve bugün öğlen onunla burada buluşmamı istemişti.

“Evet, Maren,” dedim. “Her bir kelimesinde ciddiydim.”

Dudaklarını diliyle dikkatlice ıslatıp, “Tamam,” dedi. “Eğer

daha başka söylemen gereken bir şey varsa şimdi dinlemek istiyorum. Şimdi her şeyi öğrenmek istiyorum. Çünkü sensiz geçen bu hafta korkunçtu. Her günün, her saatinin, her dakikasının, her bir saniyesinde seni özledim. Belki çok klişe gelebilir ama bunu sadece bu kelimelerle açıklayabilirim. Günlerim bomboş geçmiş, kafam ise sürekli seninle ilgili düşüncelerle doluydu. Sana kızgın olmaktan nefret etmiştim.”

Derin bir soluk alıp Maren’in sözlerini tamamlamasını bekledim. Yüzündeki o yabancı ifadenin önce tereddütle dolu, ardından sıcak affedici bakışa bürünmesini izledim.

“Ben de sana âşık oluyorum,” dedi Maren. Çılgınca. Aptalca. Düşüncesizce.”

Elimde olmadan sırtıtmıştım. Maren’in yanına gittim. Acıyan elimle yüzünü kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. O da bana karşılık verip diliyle dilime dokundu. Ardından bir adım geriledi.

“Böyle olmaması gerekiyordu, biliyorsun,” dedi. Bu kadar hızlı bir şekilde ilerlememeliydi. Yavaş ve yumuşak gitmeliydi, hızlı ve sert değil.”

“Onu her kim söylediyse senin gibi birini sevmenin ne demek olduğunu asla bilmiyordu demek ki.”

Gözlerinde ısıltı belirmiş bakışları benimkilerle buluşmuştu.

Omuz silkip dudaklarımı alnının ortasına değdirip badem kokulu şampuanının kokusunu içime çektim. “Her nereye gidersek gidelim, seninle birlikte olduktan sonra hiçbir şey umurumda değil.”

34. Bölüm

Maren

“İlerle, ilerle,” diye bağıırıyordu Dante, evin arkasında Dash’e futbol topunu fırlatırken. Beck benim sağ tarafımda oturmuş, bahçe avlusundaki ahşap bankın üstünde iyice bana sokulmuştu.

Yapraklar altın sarısı, amber, kızıl kahverengi ile erik rengine dönüşmüştü, çocuklar Şükran Günü için babalarına dönmeden önce bu güzel anın her bir saniyesinin tadını çıkarıyordum.

Resmi olarak yaklaşık iki aydan fazladır Dante’yle birlikteydim.

Çocuklar onu seviyordu.

Ben ona âşıktım.

Hepimiz bir arada bir bütün olmuştuk.

“Dante’yi Lauren’den daha çok seviyorum, anne,” dedi Beck, onların futbol topunu ileri geri atışlarını izlediğimiz sırada. Bir anda Nathan’ın çocuklarla hiç top yakalamaca oynamadığını fark ettim. Bir kez olsun oynamamıştı. Her zaman koç kiralamış ya da eğlenceli kamplara yakalamak, fırlatmak ya da o zamanın gözde oyunları her ne ise onlara katılmaları için para ödemişti.

“Bu bir yarış değil, tatlım,” diye nazik bir şekilde ona hatırlattım.

“Lauren, Dante gibi iyi bir insan değil,” dedi. “Dante bizimle birlikte takılıyor, bizimle video oyunları oynuyor, bizi sinemaya

götürüyor. Çim biçme makinesinin nasıl bileneceğini ya da sürekli sallanan mutfak sandalyesini nasıl onaracağımızı bize öğretiyor.”

Gülümsedim. Dante gerçekten hünerli biriydi.

“Lauren telefon kulağında oturup sürekli babama şunu getir, bunu getir diye bağırıyor.” Beck burnunu kıristırdı ve sesini alçaltıp konuşmaya başladı. “Nathan, bana dergimi getir. Nathan, ben yine acıktım! Nathan, ayaklarımı ov!”

Ağzımı kapatıp kıkırtımı gizlemeye çalıştım.

“Lauren hamile, tatlım,” dedim. Onu savunduğuma inanamıyordum. Nathan’ın peşinden koşuşturup genç hamile sevgilisini mutlu etmek adına kışını yırtarcasına uğraşiyor olması beni fazlasıyla eğlendirmişti. Çünkü Nathan beni terk edip gittiğinde *istemediği hayatı* tam olarak sürüyordu.

“Yine de,” dedi Beck, “Dante daha iyi biri. Hatta Dash bile aynısını düşünüyor.”

“Öyle mi? Beck’e dönüp ondan daha fazla bilgi alabilmeyi umdum. Çünkü Dash büyüdükçe benimle daha az şey paylaşmayı sever olmuştu.

“Oh, evet,” diye yanıtladı Beck. “Her defasında bunu konuşuyoruz. Dante’den çok hoşlanıyor.”

“Pekâlâ, bu iyi.” İkimiz de öne ve arkaya doğru hareket etmeye başladık. Ayaklarımı yeşil çimenlerin arasında çatırdayan kuru yapraklara bastırmıştım. Arka tarafımızdaki komşular yaprakları yakıyordu. Ben ise Washington Eyaleti’nde sonbaharı seviyordum. “Dash kız ya da erkek kardeşi olması konusunda nasıl hissediyor?”

“Beck boğazının arka kısmından boğuk bir ses çıkardı. “Hiç de hoşnut değil. Benim de hoşuma gitmedi, anne. Biz bebeklerden nefret ediyoruz. Çok sıkıcılar.”

Güldüm. “Pekâlâ, hoşuna gitse de gitmese de bu bebek ailenin bir parçası olacak. Ona bir şeyler öğretmen gerekecek. Ayrıca ona yardım edeceksin ve onu seveceksin.”

Beck gözlerini devirdi. “Altını değiştirmedığım sürece sorun yok.”

Ellerimi saçlarının arasında gezdirip dalgalı siyah saçlarını okşadım.

“Dante ve sen bir bebeğiniz olması konusunda ne düşünüyorsunuz?” Beck büyük koyu gözlerini bana çevirdi. Yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

“Oh, tatlım,” dedim. “O kadar uzun süre birlikte olmadık. Bunu hiç konuşmadık bile. Bilmiyorum...”

Beck yüzünü somurttu.

“Bir bebeğimizin olmasını mı istiyorsun?” diye sordum merakıma yenilerek.

Omuz silkti. “Bu hoşuma giderdi.”

Gülerek hafifçe omzunu sıktım. “Şimdilik işleri yavaştan alıyoruz. Olayları akışına bıraktık diyelim. Fakat ondan hoşlandığın için gerçekten memnunum, Beck çünkü ben de çok hoşlanıyorum.”

Başımı kaldırıp ileri doğru baktığımda Dante kolunu Dash’in omzuna dolamış ve kendine doğru çekmişti. Dash ise ona doğru bakıyor, tıpkı sporcuların koçlarını pür dikkat dinledikleri gibi dikkatini vermiş onu izliyordu.

Çocuklarımla iyi anlaşıyordu.

Hem de gerçekten çok iyi.

Bir gün kendi çocuğu olduğunda ona da çok iyi baba olacağını düşünmekten kendimi alamadım.

Şu ana kadar daha fazla çocuğum olmasıyla ilgili hiç kafamı yormamıştım. Çocuklarıma hamile olmayı gerçekten çok sevmiştim.

Ama ileride bir yerde başka bir çocuğum olur düşüncesi zihnimi hiç meşgul etmemişti.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve Dante ile Maren'in bebeklerinin nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Siyah saçlı, Kübalı ve İtalyan özelliklerine sahip, güzel bir bebek olurdu.

Bir kadın daima hayal edebilirdi.

"Sorun nedir?" Dante yatakta yanıma tırmandı. Sabun ve diş macunu kokuyordu, üzerindeyse *boxer*dan başka hiçbir şey yoktu. "Tüm gece sessizdin."

Kıvrılıp göğsüne uzandım ve Dante'nin elini etrafımdan dola-
yarak temiz kokusunu içime çektim.

"Bu, çocuklar olmadan geçireceğim ilk Şükran Günüm ola-
cak," dedim. "Bu geceye kadar beni gerçekten üzmemişti."

Başımın tepesinden öptü. "Üzgünüm."

Omuz silkerek konuşmaya devam ettim. "Olan oldu artık. Sonraki sekiz yılı sırayla bekleyeceğiz artık. Bundan kaçış yok."

"Şükran Günü'nde ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Evde oturup yapayalnız olduğumu düşünme-
meye çalışırım sanırım," dedim kıkırdayarak. Çünkü şaka yapı-
yordum.

"Yalnız olmayacaksın, Maren," dedi Dante. "Benimle birlikte-
sin artık. Elini çenemin altına kaydırıp dudaklarımı kendi dudak-
larına doğru kaldırdı.

"Nereye gitmek istiyorsun? Nereye istersen gidebiliriz. Sade-
ce ismini söylemen yeterli. Seni oraya götüreceğim."

Güldüm. Ciddi olamazdı.

"Hawaii'ye mi gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Eğer istersen
seni Hawaii'ye götüreceğim. Yarın hemen bir plan yapar, ardın-
dan da gideriz. Gitmek istiyor musun? Ne dersin?"

“Hawaii’ye gitmek istiyorum,” dedim ve Dante’yi öperek ödüllendirdim. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. “Gerçekten seninle nereye olsa giderim. Fakat Hawaii iyi fikir.”

“O zaman gidiyoruz. Yarın neler yapabileceğimize bakar ve gideriz.” Parmaklarını kalçalarımın üzerinde hareket ettirip yukarıya doğru kaydırarak tişörtümün altına soktu. Kalçalarımda sertleşmiş organını hissedebiliyordum. Dante’nin dudakları yukarı kıvrılana dek kendimi erkekliğine bastırıp sürtündüm. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Yarın Hawaii’ye gidiyorduk.

Ve bu gece sevişecektik.

35. Bölüm

Dante

Maren ona Sevgililer Günü'nde aldığım inci küpeleri takmaya çalışırken ben de onun aynadaki yansımasını izliyordum.

Bugün tanıştığımızın altıncı aydönümüydü ve bu gece bizim ilk Sevgililer Günü randevumudu.

“Neden dik dik bakıyorsun?” diye sordu. Başını hafifçe eğip aynadaki yansımama baktı. Üzerimİ giyinmiş, yatağının kenarında oturup Onyx Key'deki randevumuza onu götürmek için sabırsızlıkla bekliyordum.

“Dik dik bakmıyorum, hayranlıkla bakıyorum,” deyip onu düzelttim.

“Tuhaf.”

“Ben her zaman sana hayranlıkla bakıyorum, Maren. Sadece farkında değilsin.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Dudakları kıvrılmış gözlerinde bir tebessüm belirmişti. “Bu... çok hoş.”

Diğer küpeyi öteki kulağına taktı. Başı o yöne eğilmişti, dudakları kapalı ve hafif bir şekilde mırıldanıyordu.

“Düşünüyordum da,” deyip dikkatini yeniden çekmeyi başardım. “Belki de birlikte yaşamamanın zamanı artık gelmiştir, ne dersin? Ben

her zaman buradayım. Teknik olarak burada yaşıyorum. Bütün eşyalarım banyonda ve kıyafetlerim gardırobunun yarısını doldurmuş.”

“Bilmiyorum,” dedi Maren, tereddüt dolu bir ses tonuyla iç geçirdi. “Uygun bir hareket olurdu sanki fakat ilişkimiz kesin bir yöne gitmeden önce bu adımı atıp atmamamız gerektiği konusunda emin değilim.”

“Hangi kesin yönden bahsediyorsun tam olarak?”

“Bilirsin işte, daha kalıcı bir yön.” Saçlarını havalandırıp yüzündeki makyajını tüm ayrıntısıyla gözden geçirdi ve ardından bana döndü. Yalnızca altı aydır beraberiz, bu yüzden seni zorladığımı düşünmeni istemiyorum. Ama...”

Bakışları elimdeki kutuya kaymıştı. Bakışlarımı gözlerine çevirmiş, dizlerimin üzerine çöktüğümü fark edişini izliyordum.

“Henüz çok erken olduğunu biliyorum,” dedim. “Ve bekleme-yi de düşündüm. Fakat bu yüzük cebimde Tanrı bilir ne kadar süre etrafında dolaşacağımı bilmememin ne denli zor olacağını düşündüm.”

“Dante...” Maren elini kırmızı dudagina değdirdi. Koyu renkli gözleri kocaman olmuştu.

“Belki de bundan emin olmayabilirsin,” dedim. “Fakat ben eminim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seninle evlenmek istiyorum, Maren.”

Eline uzandım, zümrüt kesimi tektaş elmas yüzüğü küçük mavi kutusundan çıkardım ve baş ve işaretparmağımın arasında tutarak ona uzattım. Klas ve Maren gibi belirli bir zamana ait olmayan bir görüntüsü vardı. Tıpkı Maren’in gözlerine ışık vurduğunda gözlerinde beliren o ışıltı gibi parıldıyordu.

“Seninle tanışana kadar bu denli yoğun etkileşim ve ayrılmazlığı hiç kimsede tatmamıştım,” diye açıkladım. “Seninle birlikte

olmadığımda tek düşünebildiğim şey sensin. Sana gelmek için bekleyemiyorum ve burada seninle birlikte olduğumda, sen yanımda olduğunda bile sana yeterince doyamıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Bu yüzden Maren, ayrıca sana sıırılsıklam âşık olduğum için benim dışında birini sevecek olman fikri bile beni öldürüyor. Benim eşim olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Bana sonsuzmuş gibi gelen, kocaman bir saniye beni beklettikten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bana sarılarak takım elbisemin omuz kısmına başını koyup ağlamaya başladı. Mutluluk hıçkırıklarına benziyordu.

“Belki biraz umursamaz şekilde olmuş olabilir,” dedim. “Bu kadar hızlı ilerlemek. Fakat eğer senin için sorun değilse umurumda bile olmaz. Bu yüzden söyle bana tatlım, benimle evlenir misin? Benimle birlikte buna var mısın?”

“Evet,” dedi Maren omuzları inip kalkıyordu. “Seninle evlenirim.”

Yüzüğü parmağına taktım ve Maren kollarını omzumdan geçirip bana doladı. Bedenini benimkine bastırmıştı. Soyadımı taşıdığını bilmek onu daha fazla istememe sebep olmuştu. Tam burada ve şimdi. Ayağa kalkıp onu kendime doğru çektim ve ellerini yanlarından aşağı yukarı doğru hareket ettirdim. Küçük siyah elbisesinin etek kısmını tutup yukarı kaldırarak üzerinden çıkardım.

“Ne yapıyorsun” diye sordu.

“Kutlama.” İpek tangasının bel kısmından çekiştirip kıvrımlı kalçalarından baldırlarına, oradan da aşağıya doğru sıyırdım. İç çamaşırı yere düşünce ayakuçlarına uzanıp iç çamaşırından tamamen kurtuldu. Bedeninin yan kısımlarında aşağı yukarı ellerim gezindikten sonra poposunu kavrayıp kendime doğru çektim. Bacaklarını belimin etrafından doladı ve ben de onu yatağa, *bizim yatağı*mıza taşıyıp kenarına oturttum.

Kemerimi çözüp fermuarıma ulaşan Maren *boxer*ımın içinden ereksiyon olmuş erkekliğimi çıkardı. Ellerini aşağı yukarı hareket ettirip yüzünde o sinsi sırıtişla bana göz kırptı. Ardından başını dudaklarının arasına alıp diliyle dairesel hareketler yapıp ıslak ve sıcak erkekliğimin başını ağzına aldı ve bütününü kabul etti.

“Oh, Tanrım.” Ellerim saçlarının arasına karışmış şekilde inledim. Avuç dolusu parıldayan kıvrırcık saç tutamını elimle tutup ağzıyla erkekliğim üzerinde büyük bir hassasiyet ve coşkuyla çalışırken onu yönlendirdim. “İlk önce seni memnun etmeyi planlamıştım. Fakat bu... bu muhteşem.”

Birkaç dakika sonra dudaklarını penisimden çekip bakışlarını bana çevirdi. Gülümseyip diliyle altdudağını ıslattı.

Tanrım, müstakbel karım seksiydi.

“Sıra bende.” Onu yatağa yatırdım. Üzerindeki eteği yukarı çekip karnının alt kısmını açığa çıkardı.

Kasıklarını iyice aralayıp arasına yerleştirdim ve tadına bakmak için dilimle kadınlığına dokundum.

Tadı bal gibiydi ve çoktan sırılsıklam olmuştu.

O meşhur iç çekişini dinledim. Tam olarak rahatladığında çıkardığı o iç çekiş. Kasıklarının titremesini izledim. Bu kadını tanıyordum. Onun bedenini biliyordum.

Parmağımı ıslanmış vajinasından içeri daldırdım. Bu daha çok sertleşmeme sebep olmuştu. Bir saat içinde akşam yemeği rezervasyonumuz vardı. Fakat akşam yemeğini pas geçmeyle ilgili hiçbir sorunum yoktu ve sanırım direk tatlıya geçecektim.

Kaya gibi serttim ve Maren de ıslak ve hazırды. Hiçbir güç şimdi benim burayı arkamda bırakıp çekip gitmemi sağlayamazdı.

Parmak uçları saçlarımda gezinirken sırtının alt kısmı yay gibi gerilip kalçaları yatağa bastırılmıştı. Nefessiz sesinde adımı duyduğuma yemin edebilirdim.

Elbise kumaşının altına bir elimi daldırıp karnının üst kısmının merkezine dantelli sutyeninin alt kısmına yerleştirerek şişmiş memelerine masaj yaparak meme ucunu parmaklarımın arasına alıp nazikçe çekiştirdim.

Üzerine tırmandım, ağırlığım onu yatağa iyice bastırıp çivilemişti ve erkeliğim çıplak kadınlığına değiyordu.

Kendimi içine ittirip ıslak kadınlığını hissettim. Kısa bir süreliğine bedenim uyuşmuş, ardından ise her şeyi hissederek olmuş-tum. Onu bütünüyle erkekliğimin etrafında hissediyordum. İyice derine ittirdim. Daha sert ve daha hızlı... Uyarılmışlığının kokusu ciğerlerime dolmuştu. Ama yine de ona doyamıyordum.

“Dante.” İttirişlerim hızlandığı sırada adımı soluksuz bir şekilde seslenmişti.

Maren’in yumuşak ve esnek bedeni benimkinin altında bedenime uyumlu hareket edip şekillenmişti ve ona yaptığım her şeyi uyum içinde kabulleniyordu.

Ona sahiptim.

Bedenine, zihnine ve ruhuna.

Mükemmeldi ve bana aitti.

Ben de ona.

Yüzümü omzuna gömüp saçının o büyülü kokusunu içime çektim. Dudaklarımı boynunun o yumuşak kısmına bastırdım. Çimdikleyip emiyor, öpüyor ve içime çekiyordum.

Bu kadın benim eşim olacaktı.

Bu düşünceyle gülümsedim. Maren’in tırnakları sırtıma batınca penisim iyice sertleşti ve hayalarım gerildi.

“Oh, Tanrım.” Maren soluğunu verip bedenini gerginleştirdi ve kendini bana iyice bastırdı. Yüzü önce gerginleşti, ardından gevşeyip rahatladı. Diliyle altdudağını yaladı. Saniyeler içinde bedeni çözölmüştü ve ben de içine boşaldım. Kendimi üzerine bırakırken penisim de yavaş yavaş yumuşamıştı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup son bir kez yüzüne baktım. Saçları boynuna ve alnına yapışmış, göğsü ise inip kalkıyordu.

Gülümseyerek söze girdi. “Bu gece çok şey yaşanıyor. Bir saat süren hazırlık serüvenimizi yerle bir ettik.”

“Şikâyetçi misin?”

“Asla.”

Kendimi çekmeden önce ona cezalandırıcı bir öpücük verdim ve yataktan kalktım. Komodinin üzerindeki saati kontrol ettim. On dakika içinde ayrılabilirsek hâlâ geç kalmış sayılmayacağımızı söyledim.

Maren yataktan kalktı ve elbisesini düzeltip külotunu yerden aldı. Saçı darmadağın olmuştu. Fakat her nasılsa, bu halini de inanılmaz çekici ve seksi buluyordum. Boy aynasının önüne geçip elleriyle saçlarını yüzünden çekip taradı ve elbisesini düzeltti.

“Sanırım çok kötü görünmüyor,” dedi.

Banyoda temizlenip yanına döndüğümde arkasından ona yaklaşıp ellerimi beline doladım.

“Muhteşem ve seksi görünüyorsun,” dedim. “En sevdiğin rujla topuklu ayakkabılarını giyin ve benimle alt katta buluş. Nişanlığımı akşam yemeğine getirmekten büyük zevk duyarım.”

Maren sol elinin yüzükparmağındaki zümrüt kesim, elmas tek taş baktı. Adeta kendinden geçmişti.

“Beğendin mi?” diye sordum.

“Bayıldım. Çok klasik.” Parmağını hafifçe bir taraftan diğer tarafa çevirip ışıkla birlikte yüzükte beliren ışıltıyı izledi. Abartısız, sade ama bir o kadar da gösterişliydi. Klasik ve zamansız. Eğer Maren bir elmas olsaydı tıpkı *bu elmas yüzük* gibi olurdu. “Onu daha önce beğenme fırsatım olmamıştı. Hemen üzerime atladın.”

Maren sırtıp göz kırptı ve parmak uçlarında uzanıp beni dudaklarımdan öptü. Hemen arkasını dönüp yakındaki gardırobun

içinde gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra çok yüksek, *beni becer*, diye yalvaran alt kısmı kırmızılı, bacaklarını muhteşem gösterip poposunu iyice dışarı çıkaran o topuklu ayakkabılarıyla adım atarak odada belirdi. Bu haliyle Maren'i tekrar, baştan aşağıya süzmek içimde onunla yeniden sevişme arzusunu uyandırmıştı. Fakat bunun için fazlasıyla zamanımız olacaktı.

Bu gece henüz gençti.

Ve biz de.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the
the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the
the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the
the thirty-first is the fact that the
the thirty-second is the fact that the
the thirty-third is the fact that the
the thirty-fourth is the fact that the
the thirty-fifth is the fact that the
the thirty-sixth is the fact that the
the thirty-seventh is the fact that the
the thirty-eighth is the fact that the
the thirty-ninth is the fact that the
the fortieth is the fact that the
the forty-first is the fact that the
the forty-second is the fact that the
the forty-third is the fact that the
the forty-fourth is the fact that the
the forty-fifth is the fact that the
the forty-sixth is the fact that the
the forty-seventh is the fact that the
the forty-eighth is the fact that the
the forty-ninth is the fact that the
the fiftieth is the fact that the
the fifty-first is the fact that the
the fifty-second is the fact that the
the fifty-third is the fact that the
the fifty-fourth is the fact that the
the fifty-fifth is the fact that the
the fifty-sixth is the fact that the
the fifty-seventh is the fact that the
the fifty-eighth is the fact that the
the fifty-ninth is the fact that the
the sixtieth is the fact that the
the sixty-first is the fact that the
the sixty-second is the fact that the
the sixty-third is the fact that the
the sixty-fourth is the fact that the
the sixty-fifth is the fact that the
the sixty-sixth is the fact that the
the sixty-seventh is the fact that the
the sixty-eighth is the fact that the
the sixty-ninth is the fact that the
the seventieth is the fact that the
the seventy-first is the fact that the
the seventy-second is the fact that the
the seventy-third is the fact that the
the seventy-fourth is the fact that the
the seventy-fifth is the fact that the
the seventy-sixth is the fact that the
the seventy-seventh is the fact that the
the seventy-eighth is the fact that the
the seventy-ninth is the fact that the
the eightieth is the fact that the
the eighty-first is the fact that the
the eighty-second is the fact that the
the eighty-third is the fact that the
the eighty-fourth is the fact that the
the eighty-fifth is the fact that the
the eighty-sixth is the fact that the
the eighty-seventh is the fact that the
the eighty-eighth is the fact that the
the eighty-ninth is the fact that the
the ninetieth is the fact that the
the ninety-first is the fact that the
the ninety-second is the fact that the
the ninety-third is the fact that the
the ninety-fourth is the fact that the
the ninety-fifth is the fact that the
the ninety-sixth is the fact that the
the ninety-seventh is the fact that the
the ninety-eighth is the fact that the
the ninety-ninth is the fact that the
the hundredth is the fact that the

SONSÖZ

Maren

İki Yıl Sonra...

“İşte evimizdeyiz,” diye seslenmişim Bu güzel, güneşli hazi-
ran sabahında evin önündeki kapıya doğru yürürken.

Dante arkamda bekleyip içinde uyuyan, yeni doğmuş kızımız
Alessia’yı taşıdığı puseti dengeli bir şekilde tutmaya çalışıyordu.

“Anne!” Beck seslenip merdivenlerden aşağıya koşar adımlar-
la indi. Arkasına dönüp abisine seslenmiş, Dash de holün köşesin-
den dönüp belirmiş ve kulaklıkları kulağından çıkarmıştı.

Oturma odasına geçip bebeği pusetten çıkardım ve uyanması-
na fırsat vermeden hızlıca kundak yaparak kucağıma aldım. Be-
beği önce Beck, ardından da Dash kucağına aldı. O da tıpkı iki
abisi gibi geniş, kocaman ve koyu renkli gözleri ve saçlarıyla abi-
lerine benziyordu. Fakat yine de çoğu yönüyle Dante’nin kopyası
gibiydi. Dante’nin kulakları, çenesi ve gamzelerini almıştı.

Dante en büyük abileri Alessio’nun kendileri çocukken onları
nasıl büyüttüğünü anlattıktan sonra kızımızın adının Alessio olma-
sına karar vermiştik. Valentina iki işte birden çalışırken Alessio
da kardeşlerinin karınlarının doyduğundan ve okula zamanında
gidip geldiklerinden emin oluyordu. Üniversiteyi bitirip MLB’ye

girdikten sonra para gönderip hiçbir şeye ihtiyaçlarının olmadığını emin olmuştu. Ayrıca en küçük erkek kardeşlerini üniversiteye gönderip masraflarını üstlenmişti.

Dante büyürken abisi Alessio sürekli yanlarında olduğu için hiç babasız büyümüş gibi hissetmediklerini söylemişti.

Dash'e, "Büyükanne ve büyükbaba nerede?" diye sordum. Büyükbabam aile odasında uyuyakaldı," dedi ve dikkatli bir şekilde küçük kız kardeşini bana uzattı. "Büyükannem ise kahvaltı hazırlıyor."

"Onu gidip getirebilir misin? Geldiğimizi ona haber ver," dedim.

Bir yıl önce Ace ve Aidy'nin deniz kenarındaki evlerinde, plajda evlendiğimizden kısa bir süre sonra evlerimizi satıp yeni bir tane alarak ona taşınmıştık. Doğru zamanmış gibi gelmişti. Eskiye ait istenmeyen ve hoş olmayan anıları hatırlatan şeylerin olmadığı ve ikimize de ait olan bir yer almak istemiştik.

İronik olarak Nathan ve Lauren'den birkaç blok uzaktaydık. Fakat neredeyse çok az onlarla karşılaşıyorduk. Sonuç olarak çocukların aynı okula devam etmesini istemiştik ve böyle olması bizim için sorun olmamıştı.

Lauren on sekiz ay önce bir erkek çocuğu doğurmuştu. Adını Hayden koymuşlardı. Onlara çok şey sormak istemiyordum fakat bugünlerde Nathan çok daha yaşlanmış gibi görünüyor ve aşırı uykusuz olduğu gözlerinden belli oluyordu. Lauren'in anneliği ise sanki polyester bir kıyafetmiş gibi duruyordu.

"Onu çok seviyorum," dedi Dante ve avuç içiyle kızımızın yuvarlak başına dokundu. "Nasıl olur da bir şey hem bu kadar küçük hem de kusursuz derecede mükemmel olur?"

"Onu ben de çok seviyorum," dedim. "Bir kızım olacağını asla düşünmemiştim. Sanki bütün bu zaman boyunca hazır olmuş da doğmayı bekliyormuş gibiydi."

Dante eğilerek başının üst kısmından öptü. Bebeğimiz yavaşça uyanarak gözlerini açtı ve ardından tekrar kapatıp pudra pembesi battaniyesine sarınarak derin uykusuna geri döndü.

Kocamın cebindeki telefonu çalmıştı. Sesi bebeğimizi uyardırmamın diye hızlıca telefonu çekip çıkardı.

“Annemin uçağı şimdi inmiş,” dedi Dante. “Onu almaya gideceğim. Hemen döneriz.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Beck, hemen yerinden fırlayıp. Bu birkaç gün içinde biz hastanede ve büyükanne ve büyükbabamız hazırlıkları yaparken Beck’in nasıl da mutluluktan havalara uçtuğunu hayal edebiliyordum.

“Elbette, ahbap,” dedi Dante. “Hadi ayakkabılarını giyin.”

Kocam doğrulup cebindeki anahtarları ve cüzdanını kontrol ettikten sonra eğilip son bir kez dudaklarımdan öptü ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

“Seni seviyorum, Bayan Amato,” demişti bana hayatımdaki ikinci şansı ve mutlu sonu tattıran adam.

“Ben de seni seviyorum.”